



Kai Hansen
Terug met Helloween

Myles Kennedy
Gitaarpleziertjes!

Fender '68 Custom Pro Reverb
Glorieuze geluiden

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

Nº 364

Gitarist

JULI 2021 | WWW.GITARIST.NL

Ruigere koers met nieuw album

Anne Soldaat

Klaar voor je gigs?

Tips van de pro's

Julian Lage

Swing, lyriek, improvisatie... en een Collings signature

Tests Gretsch G2215-P90 Streamliner Junior Jet Club
Vigier Excalibur Indus | Alvarez MGA70WCEARSHB
Eventide UltraTap & MicroPitch Delay

adviesprijs € 7,50
juli 2021 | www.gitarist.nl



BP 8 710966 777138

AE410

AAD400CE



PLATINUM COLLECTION

THE HIGHEST PINNACLE OF DESIGN AND TONE

Platinum is inherently rare, objectively valuable, and unequivocally striking in appearance. These qualities are sought after in many things, including the world of luthiery and instrument building. To this end, we strived to create something entirely new, a series of instruments imbued with old-world, hand-built, and rarified qualities. This is a line of acoustic guitars unlike any we've produced before; The Ibanez Platinum collection. Utilizing the highest-quality woods and crafted with uncompromising attention to detail, these instruments represent the highest pinnacle of design and tone for Ibanez Acoustic Guitars.

Ibanez

[Ibanezbenelux https://hoshinoeurope.com/](https://hoshinoeurope.com/)

STREAMLINER™

COLLECTION



EXPERIENCE FULL-WAVE FIDELITY

GRETSCH



**G2622T STREAMLINER™ CENTER BLOCK
P90 WITH BIGSBY®**

[GRETSCHGUITARS.COM](https://www.gretschguitars.com)

©2021 Fender Musical Instruments Corporation. Bigsby® is a registered trademark of FMIC. Gretsch® and Streamliner™ are trademarks of Fred W. Gretsch Enterprises, Ltd. and used herein under license. All rights reserved.

Gitarist

31e jaargang nr. 364 - juli 2021

Gitarist is een uitgave van Uitgeverij De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl

ABN Amro: 55.87.32.720

Hoofredactieteam: Erk Willemsen (algemeen),

Co Koenen (adjunct), Steven Faber (tests),

Kevin Pasman, Chris Dekker

Eindredactie: Co Koenen

Overige redacteuren: Michiel Roelse

Gitarist.nl: Klaas Jan Stol

Verder werkten mee aan dit nummer: Richard Barret,

Dave Burriluck, Hein van Dongen, Nick Guppy,

Allard Krijger, David Mead

Vormgeving: Nils Jonkers (LandGraphics)

Uitgever: Erk Willemsen

Sales & Marketing: Ronald Willemsen

Bladmanagement & Traffic: Gilles Graafland

Advertentieacquisitie: Ronald Willemsen,

Ollie Schmitz, Erk Willemsen

Keijser 18 Mediaproducties,

tel. 020-6755308, ads@k18.nl

Boekhouding: Mirjam Berendse,

gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl

Druk- en bindwerk: Veldhuis Media, Raalte

Distributie voor Nederland: Betapress, Gilse

Distributie voor België: AMP, Brussel

Licentie: Future plc., Bath, UK



Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden vervoerd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren. ISSN 0928-8007

© 2021 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar

• losse nummers € 7,50

(we verzenden zonder verzendkosten binnen de Benelux - buiten de Benelux komen er extra verzendkosten bij)

• proefabonnement 2 edities € 15,50

• jaarabonnement € 69,90

• tweejaarabonnement € 129,50

GITARIST digitaal

Voor iOS en Android via de all you can read abonnementen van Readly en Magzine.

Via Readly ook te lezen via je webbrowser. Bij Magzine kan je Gitarist ook los downloaden: € 3,49 en gunstige abonnementsprijzen.

Abonnementenadministratie:

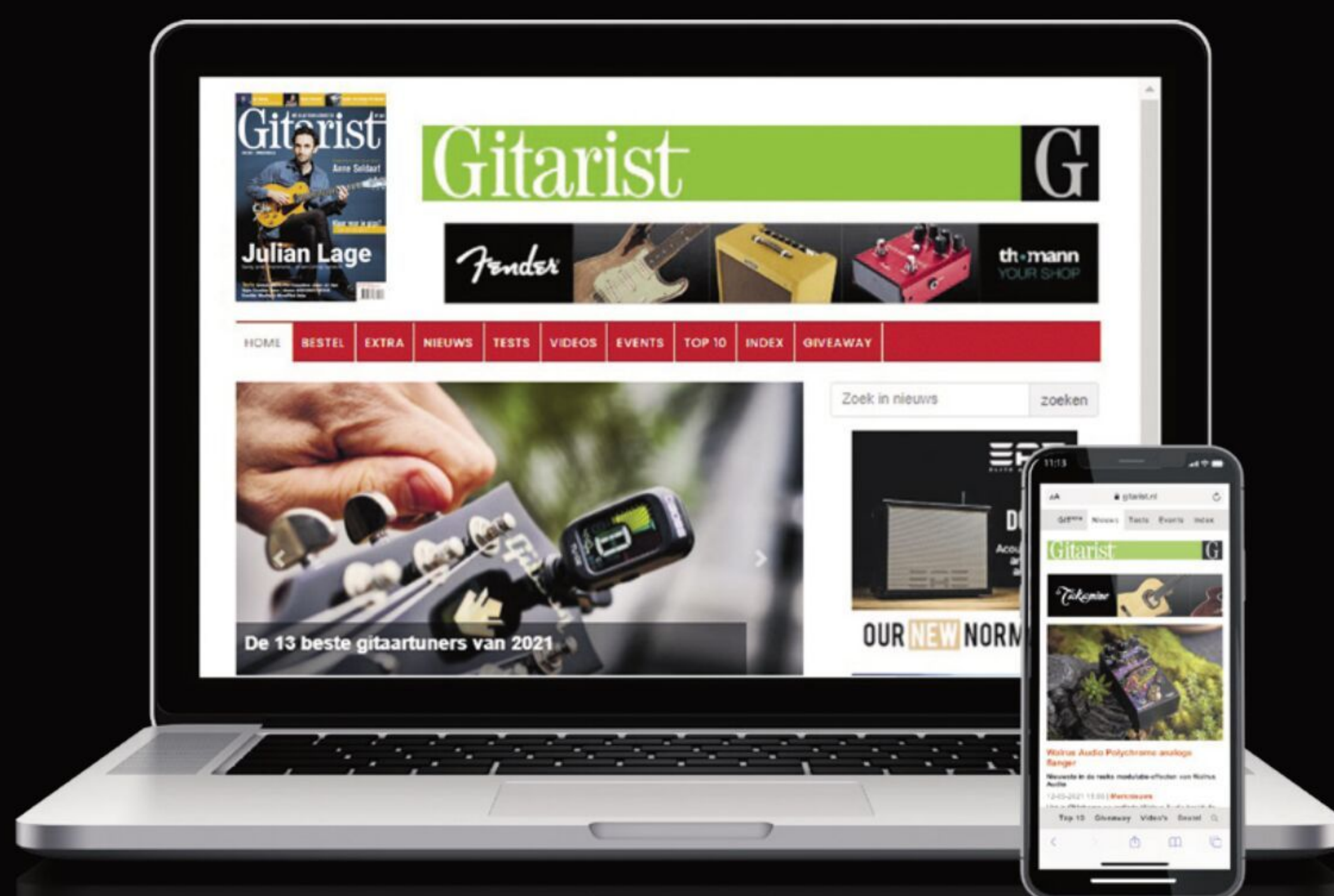
Mirjam Berendse

abo@gitarist.nl, 020 675 5308

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Coverfoto: Alysse Gafkjen

G EXTRA ONLINE



GITARIST.NL VERNIEUWD!

Met een frisse look en een geheel verbeterde ervaring op mobiel en tablet is onze website een genot om doorheen te scrollen.

- Bekijk de testsectie, waarin momenteel meer dan 600 producttests te downloaden zijn
- Of check bij welke events we betrokken zijn
- Vergeet vooral niet de artikelen door te kijken in de sectie Extra, aanvullend op wat in Gitarist gepubliceerd is
- In de Top 10 kun je zien wat de meest gelezen artikelen op onze site zijn!
- Door onze redactie geselecteerde video's in de sectie Video
- Last but not least: de actuele sectie Nieuws, over producten en artiesten!

GITARIST DIGITAAL LEZEN

Je kunt er ook voor kiezen Gitarist digitaal te lezen, op tablet, smartphone of zelfs op je computer.

Dit zijn onze mogelijkheden:

MAGZINE.NU - READLY:

Je kunt Gitarist lezen via de tijdschrift-apps Magzine en Readly, geschikt voor iPad, iPhone en Android tablets en smartphones. Bij **Magzine.nu** kost de editie € 3,49. Bij **Readly** kun je alleen een totaalabonnement nemen waarmee je voor € 9,99 per maand alle tijdschriften kunt lezen op dat platform, en dat zijn er duizenden. Readly kun je ook via de webbrowser op je pc of Mac lezen.



De afgelopen lockdownperiode gaf artiesten veel tijd om een album op te nemen, zo ook **Anne Soldaat**. Hij vertelt Gitarist over de totstandkoming van 'Facts & Fears' en zijn hervonden Frima gitaar. **Kai Hansen** hervond na dertig jaar zijn oude band **Helloween**. Hij vertelt er over en over het nieuwe album in de klassieke bezetting. **Julian Lage** legt uit wat de benadering op zijn nieuwe album was en hoe hij met **Collings** een prachtige signature ontwikkelde. **Myles Kennedy** is wereldberoemd als zanger van **Alter Bridge**, maar ook een vaardige gitarist. We spreken hem over het rootsrockkarakter van 'The Ides Of March'. In de testsectie deze maand o.a. een budget **Gretsch** met een P-90, een instapversie van de **Vigier** Excalibur, twee veelzijdige delays van **Eventide** en een hemelse uitvoering van **Fender's** Pro Reverb-klassieker.



22

Features

54 Klaar om weer op te treden?

Interviews

40 Anne Soldaat
44 Kai Hansen
48 Julian Lage
52 Myles Kennedy

Tests

22 Gretsch G2215-P90 Streamliner Junior Jet Club
26 Vigier Excalibur Indus
30 Fender '68 Custom Pro Reverb
34 Alvarez MGA70WCEARSHB
36 Eventide UltraTap & MicroPitch Delay

Workshops

58 Open podium: The Cure - Just Like Heaven

Diversen

6 Input: nieuws en rubrieken
56 De klassiekers: Jaren '70 Fender Telecaster Custom
65 Mijn gitaarwereld: Guthrie Govan

Servicedesk

63 Events
64 Abonnementsaanbiedingen

Fender-clean

Fender bestaat in 2021 75 jaar en dat is wel iets om even bij stil te staan. Niet alleen vanwege de respectabele leeftijd en het feit dat het bedrijf uit Californië na al die jaren nog steeds aan de top staat, maar ook vanwege het grote aantal klassieke modellen dat Fender in zijn geschiedenis heeft weten te creëren. We kennen allemaal het rijtje Strat, Tele, Jazzmaster, Jaguar, Precision en Jazz Bass, maar dat is nog maar de helft, want Fender heeft minstens zoveel iconische versterkers. En dat is nog iets bijzonders aan het bedrijf: het is een van de weinige MI-fabrikanten die naam hebben gemaakt met zowel snaarinstrumenten als versterkers.

Klassieke amps als de Bassman, Tremolux, Twin Reverb en Deluxe Reverb staan voor sounds die een begrip zijn geworden. In menig Gitarist-artikel wordt naar 'Fender-clean' verwezen, of naar een 'tweed'-geluid, refererend aan de crunchy klank van Fender amps uit de jaren vijftig. Deze versterker geluiden behoren tot een handvol sounds waarover je als gitarist in feite kunt beschikken en die versterkerbouwers proberen te realiseren. Tekenend is ook dat we deze Fender-sounds stevast tegenkomen bij ampsimulaties, waarvan de namen dan meer of minder verhullend verwijzen naar de oorsprong van het geluid.

Maar Fender vergeet zelf zijn versterkerklassiekers ook niet, getuige de mooie '68 Custom-serie van licht gemoderniseerde silverface amps. Deze maand mogen we er weer een uit de reeks testen, een prachtige Pro Reverb. Ga gauw naar pagina 30 en Gitarist.nl, waar je hem ook kunt beluisteren.

Co Koenen
co@gitarist.nl





Nieuwe gitaren van Aristides

De gitaarbouwers van het Nederlandse Aristides hebben tijdens het coronajaar niet stilgezeten. Het tegendeel is zelfs waar, want ze zijn druk bezig geweest met het ontwerpen van een nieuwe serie. De koploze H/O is vooral gericht op progressieve metal, waar Aristides zich sowieso al vaak mee associeert, en is verkrijgbaar in een zes-, zeven- en achtsnarige versie. Ze zijn beschikbaar in gelakte en 'raw' uitvoering. Bij de raw-afwerking wordt een kleurstof toegevoegd aan het arium (de kunststof die de basis vormt van Aristides gitaren) zodat de gitaar niet meer gelakt hoeft te worden, waardoor de prijs ook lager ligt. Ook is er keuze uit verschillende elementen, schakelingen en hardware. De frets zijn van roestvrij staal en de hals is relatief dun. Zeer geschikt om mee te shreden dus. Ook beschikbaar met de door Aristides zelf ontworpen Hantung Tremolo. De levertijd van de gitaren ligt tussen de zeven en tien maanden. www.aristidesinstruments.com





Beledigend hard

Na de 120-watt invective versterkertop die Peavey samen met Misha Mansoor ontwikkelde, is er nu de 20-watt versie in de vorm van een broodtrommel-versterker.

De invective MH (mini head) heeft twee kanalen. Het leadkanaal is gebaseerd op de welbekende Peavey 6505 en heeft een driebands EQ met pre- en postgainregelaar. Het cleane kanaal is bedoeld als ideale basis voor het gebruik van pedalen. Hier heb je de beschikking over regelaars voor gain, low en high. In de mastersectie kun je de klank verder vormgeven met resonance en presence. Een ingebouwde boost activeert een Tube Screamer-achtig circuit voor extra gefocuste leadsounds.

■ Vermogen

Het vermogen van 20 watt komt uit twee EL84 buizen en kan verlaagd worden naar 5 en 1 watt.

■ Gate

Een high-gain versterker als deze kan eigenlijk niet zonder en dus is er een schakelbare noise-gate toegevoegd.

■ Direct out

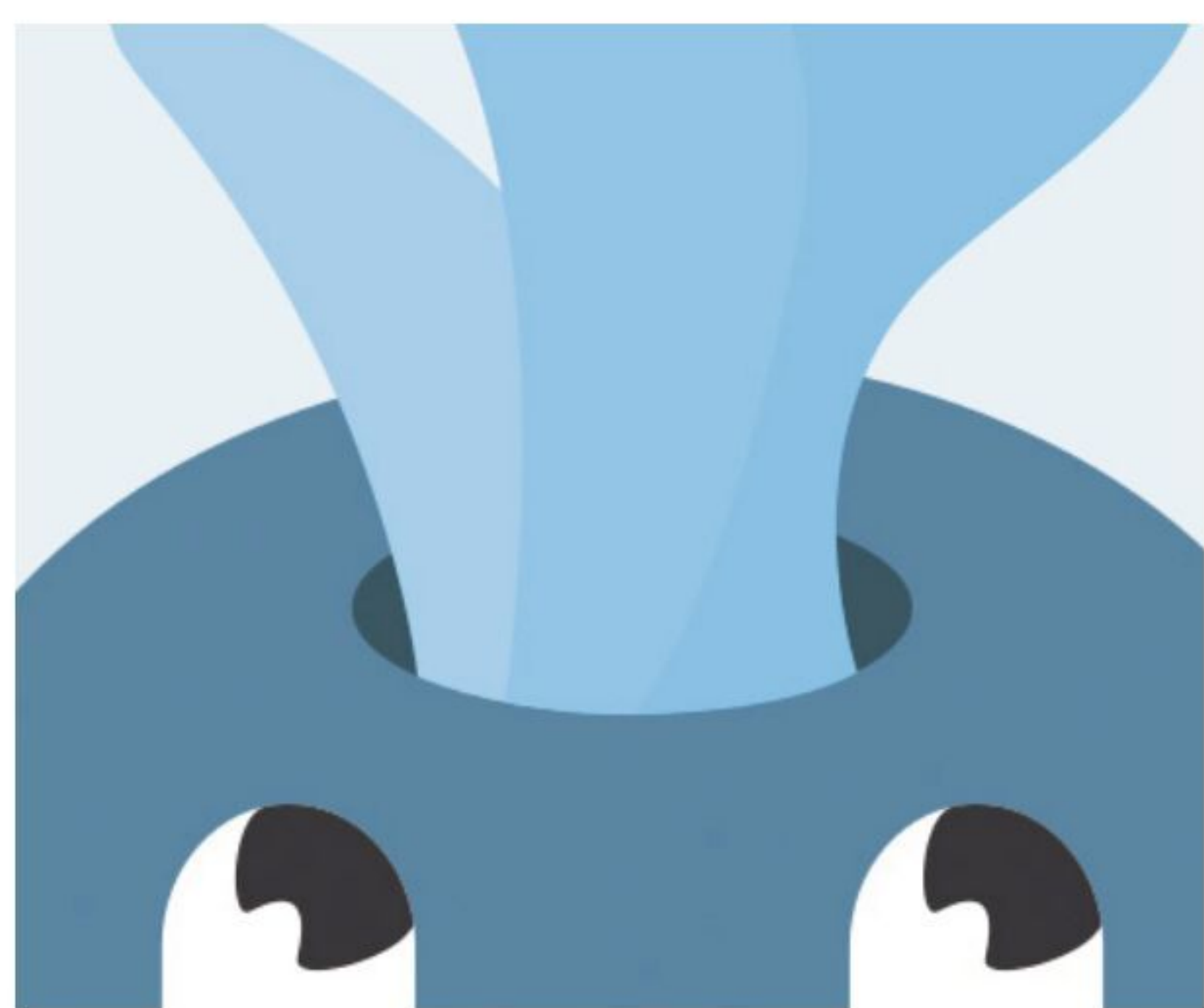
Niet alleen kun je het vermogen terugbrengen tot 1 watt, dankzij de ingebouwde dummy load kun je zelfs volledig stil oefenen en opnemen. Hiervoor is zowel een hoofdtelefoon- als xlr-uitgang (met speakersimulatie) toegevoegd.

www.face.be

G MUZIEKTHEORIE-APP

De Nederlandse gitaardocent Martijn Ensing heeft naast muziek nog een andere passie: programmeren. Hij combineerde die twee aspecten met de muziektheorie-app Sonid.

Met Sonid leer je stap voor stap muziektheorie, waaronder akkoorden, toonladders, toonsoorten en progressies. Nadat een onderwerp is afgerond, krijg je er een aantal vragen over om je kennis te testen. Verder is er een uitgebreide bibliotheek in de vorm van een woordenboek en wiki. www.sonid.app



G P-90 STREAMLINERS

Gretsch brengt zijn G2655 en G2622 modellen uit de betaalbare Streamliner-serie nu ook uit met P-90 elementen. Beide gitaren zijn gemaakt van gelamineerd mahonie met een 'centerblock' van spar. De hals heeft een slanke U-vorm en 22 frets op een laurierhouten toets met een radius van 12 inch. De twee FideiSonic P-90's bedien je met een volumeknop per element plus masterregelaars voor volume en toon en een driestandenschakelaar. Beide modellen zijn verkrijgbaar in een uitvoering met vaste brug of Bigsby.

www.gretschguitars.com

G JARIGE PEDALEN

Boss viert dit jaar de verjaardag van twee van zijn populairste pedalen. De SD-1 Super Overdrive wordt 40 en zijn jongere maar rebelsere broer, de MT-2 Metal Zone, heeft met zijn 30 jaar ononderbroken productie en meer dan een miljoen verkochte exemplaren ook genoeg te vieren.

Van beide pedalen is dit jaar een jubileumversie beschikbaar. De SD-1-4A en MT-2-3A hebben een zwarte behuizing met respectievelijk gele en grijze belettering. Ze worden geleverd in een doos met jubileumlogo.

www.boss.info/nl



Marble Amps 25 jaar

Marble Amps, het boetiekmerk uit Renkum, bestaat 1 juli 25 jaar! Opgericht door Arie Jan Folkerts in 1996 onder de naam FNS Tube Technologies, heeft het bedrijf naast het repareren en modificeren van buizenversterkers altijd zijn eigen versterkers uitgebracht onder de naam Marble. Dat begon met de Marble 4520, waarna de Amp volgde, de eerste Marble die op een Fender tweed is gebaseerd en ook het eerste model dat in serie werd geproduceerd.

In 2000 werd FNS Tube Technologies officieel Marble Amps. Ondertussen breidde de bekendheid en het dealer-netwerk zich uit naar andere Europese

landen en Amerika, en kozen onder anderen gitaristen als Jan Akkerman, Jesse van Ruller, Duke Robillard en Paskal Jakobsen voor Marble. Daarnaast wist Marble naam te maken met speciaal voor mondharmonica ontworpen versterkers.

Tegenwoordig heeft Marble een uitgebreide lijn modellen (de LTD kreeg vorig jaar 5 sterren in Gitarist 346) en blijft de belangstelling groeien dankzij de focus op kwaliteit. Later in dit jubileumjaar verwacht Marble twee nieuwe gitaarversterkers uit te brengen. Zodra hierover meer bekend is, lees je het in Gitarist. www.marble-amps.com



Arie Jan Folkerts

Archon keert terug

PRS blaast de Archon versterkerreeks nieuw leven in nadat de lijn verdween aan het begin van 2021. De vernieuwde Archon heeft twee kanalen: clean en lead. De gain van het leadkanaal is aangepast om meer tonale variatie tot je beschikking te hebben, van traditionele rocksounds tot een modern metalgeluid. Het cleane kanaal is ideaal om effecten voor te zetten dankzij de hoeveelheid headroom die de Archon heeft. Dat zal voor sommigen als een verrassing komen omdat de Archon vooral een

reputatie heeft als high-gain versterker. De Archon heeft twee 6CA7 buizen in de eindtrap, volgens PRS de beste combinatie van de EL34 en 6L6 buis. De voorversterker heeft regelaars voor volume, hoog, midden en laag, en de eindtrap biedt regelaars voor master, presence en depth.

De Archon combo heeft een 12-inch Celestion V-type speaker en voor de Archon top zijn er een 1x12 en 2x12 kabinet beschikbaar met dezelfde speakers. www.prsguitarseurope.com



advertentie

NUX

MIGHTY LITE BT
Mini Modeling Amp

MIGHTY AIR
Wireless Stereo Modeling
Guitar/Bass Amplifier

www.tma-benelux.com

Walrus Audio presenteert Polychrome flanger

Het in Oklahoma gevestigde Walrus Audio breidt de lijn van modulatie-effecten uit met de Polychrome flanger. Dit analoge pedaal is, zoals we van Walrus Audio kunnen verwachten, alles behalve conventioneel.

De layout van de knoppen zal bekend voorkomen bij eigenaren van de Julia Chorus en Lilian Phaser. Met de schakelaars voor Shape en Voice kies je het

type flange. Zet de Voice-schakelaar omhoog voor een complex en hoekig geluid met minder laag. Met de Shape-schakelaar kun je een willekeurige lfo toevoegen. Verder stel je de klank in met regelaars voor Rate, Depth, Sweep en Feedback. De D-F-V-knop (Dry-Flange-Vibrato) werkt als een mixregelaar, waardoor je veel verschillende nuances kunt instellen. **www.face.be**



De 13 beste gitaartuners van 2021

Check ze op Gitarist.nl

Er zijn natuurlijk ontzettend veel verschillende producten waarmee je je gitaar kunt stemmen. Je hebt de bekende clip-on tuners, stemapparaten in pedaalvorm en er zijn apps. We selecteerden de 13 beste

tuners van dit moment, uit verschillende prijsklassen. Je kunt het artikel met goede beschrijvingen van elke tuner lezen op Gitarist.nl. Zoek op 'gitaartuners'. **www.gitarist.nl**

G ZEUS EN MOJOMOJO

TC Electronic introduceert deze maand twee drivepedalen. In de betaalbare serie daalt de Zeus Drive neer, een goudkleurige boost/overdrive die met zijn germanium diodes, intern verdubbeld voltage en schakelbare bypassmodus wel heel veel lijkt op een Klon KTR.

Ook het andere pedaal heeft wat hemels, omdat het is gemaakt in samenwerking met gitaargod Paul Gilbert. De Mojo Mojo Paul Gilbert Edition heeft in plaats van een voiceschakelaar - die Paul toch altijd in één stand heeft staan - een 11-schakelaar voor meer gain. **www.tcelectronic.com**



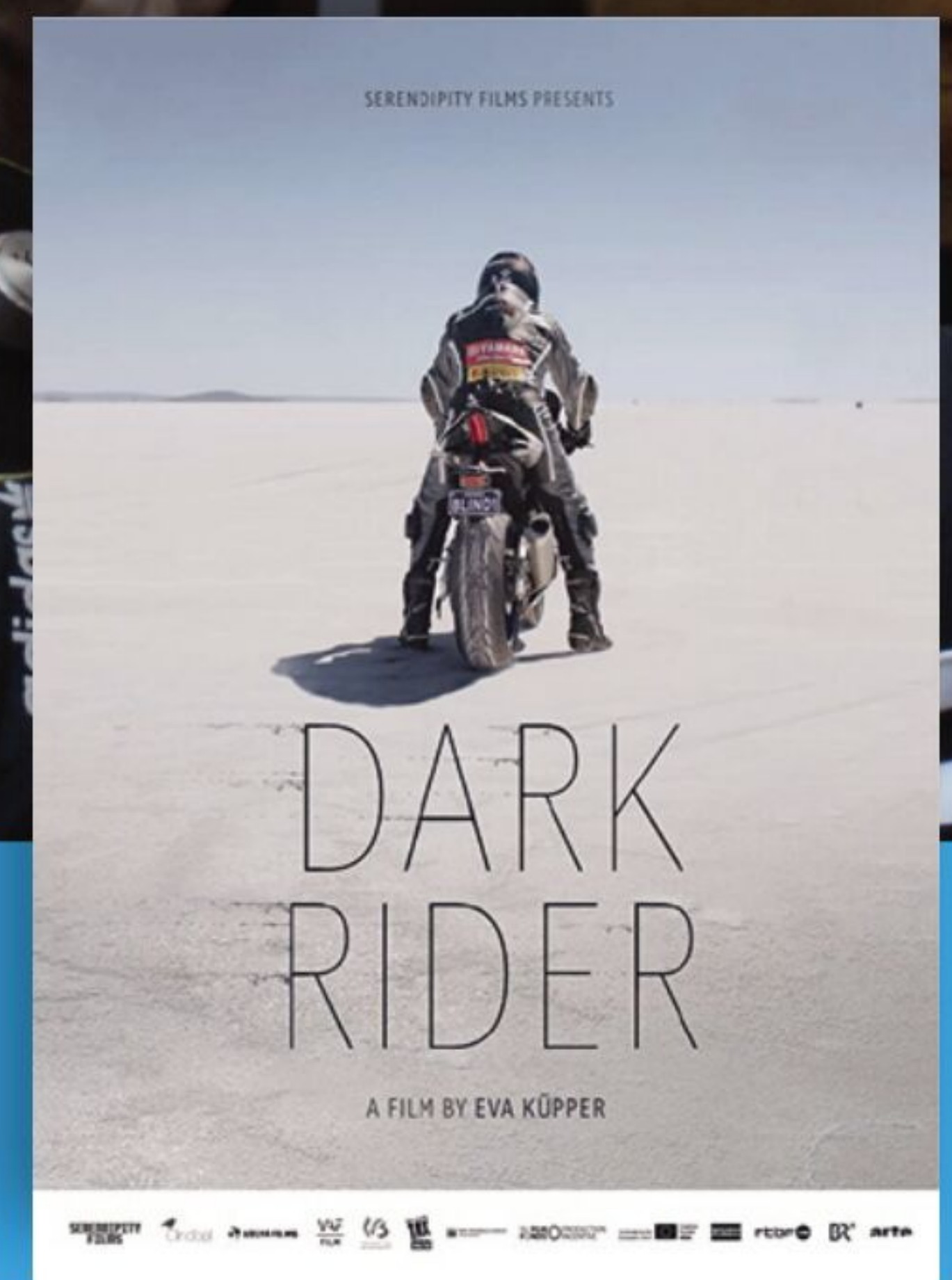
G IK ZEG OE!

Orange introduceert de Custom Shop OE-1 gitaar. Ontworpen door de technische man achter Orange, Adrian Emsley, en met de hand gebouwd door Jason Burns van Blast Cult in Londen, is het een singlecut met opvallende tweekleuren afwerking. Als je de OE-1 bestelt, kun je kiezen uit Staple soapbar P90 of custom Mojo 'dogear' UK Filtertron elementen. De body is gemaakt van mahonie en heeft de geblokte binding die we ook zien rond de kop. De gitaar staat voor 4449 euro op de website en wordt geleverd in een koffer. **www.orangeamps.com**

G UKELELE VOOR HARRISON

Fender brengt een signature-ukelele uit voor Dhani Harrison. Deze 'zoon van' woonde lang op Hawaï en leerde de ukelele daar kennen als serieus instrument. Hij gebruikt hem voor het schrijven van songs en op het podium. De Fender Dhani Harrison tenor-ukelele heeft een massieve ovangkol top en is verkrijgbaar in twee kleuren: Sapphire Blue en Turquoise. De minder diepe body en ingebouwde elektronica maken het een ideale podium-ukelele. Bijzonder zijn het gelaserde Shiva Yantra-ontwerp in het achterblad en de toetsinleg met de Shiva-maanstanden. **www.fender.com**





Theo Siebens filmmuziek voor Dark Rider

Beeld met geluid ervaren

De documentaire *Dark Rider* van de Belgische regisseuse Eva Küpper laat het aangrijpende verhaal zien van de blinde Australische motorcoureur Ben Felten. Dit verhaal wordt ondersteund door de muziek van Theo Sieben (Paulusma, Klerx & The Secret). Sieben vertelt ons over zijn eerste filmmuziekproject in tien jaar.

“Eva had op YouTube wat dingetjes van me gezien. Ze was ook getipt door Vincent van Warmerdam, een vriend van me en een filmmuziek-componist voor wie ik vaak stukken heb ingespeeld. Ze had gelijk een klik met mijn muziek en ik vond de film prachtig geschoten. Na een toffe ontmoeting gingen we ervoor.

“Deze film heeft grote landschapshots en ziet er cinematografisch erg mooi uit. Ik merkte voor het eerst dat ik dat met geluid moest kunnen ervaren. Dus heb ik veel tijd besteed aan de geluidskwaliteit, waardoor een eenzame akoestische gitaar wel helemaal ‘over het beeld’ kon klinken. Het is een film over echte mensen en

echte situaties, dus ik wilde die emotie intact houden.”

Verrassingseffecten

“Zodra ik wat fragmenten zie, komt het idee van een klankkleur. Er zijn wel eens wensen van de regisseur. Omdat de film zich in Australië afspeelt, wilde Eva er graag een didgeridoo bij. En ze wilde graag veel gitaar. Maar alles was mogelijk. Er spelen sporadisch strijkers en ik vind het ook leuk om verrassingseffecten in te bouwen, om bijvoorbeeld opeens een hele band te laten knallen.

“De twee gitaren die ik het meest gebruikt heb waren mijn National Tricone en mijn Santa Cruz OM. Die National

heeft een element, dus die ging af en toe door mijn Kool Blue Sky versterker, die daar super op reageert.

“Ik heb wat lange soundscapes gemaakt met een strijkstok, EBow en soms een Kaoss Pad of looperpedaal. Om de gitaar op te nemen gebruik ik een Neumann U87. En ik moest proberen de didgeridoo te integreren in de muziek. Dat werd bijzonder, omdat Lies (*Beijerinck*) zo’n goede speler is. En ik denk dat de Bricasti galm en de verengalm van Studio De Slapende Hond ook een goede bijdrage geleverd hebben.”

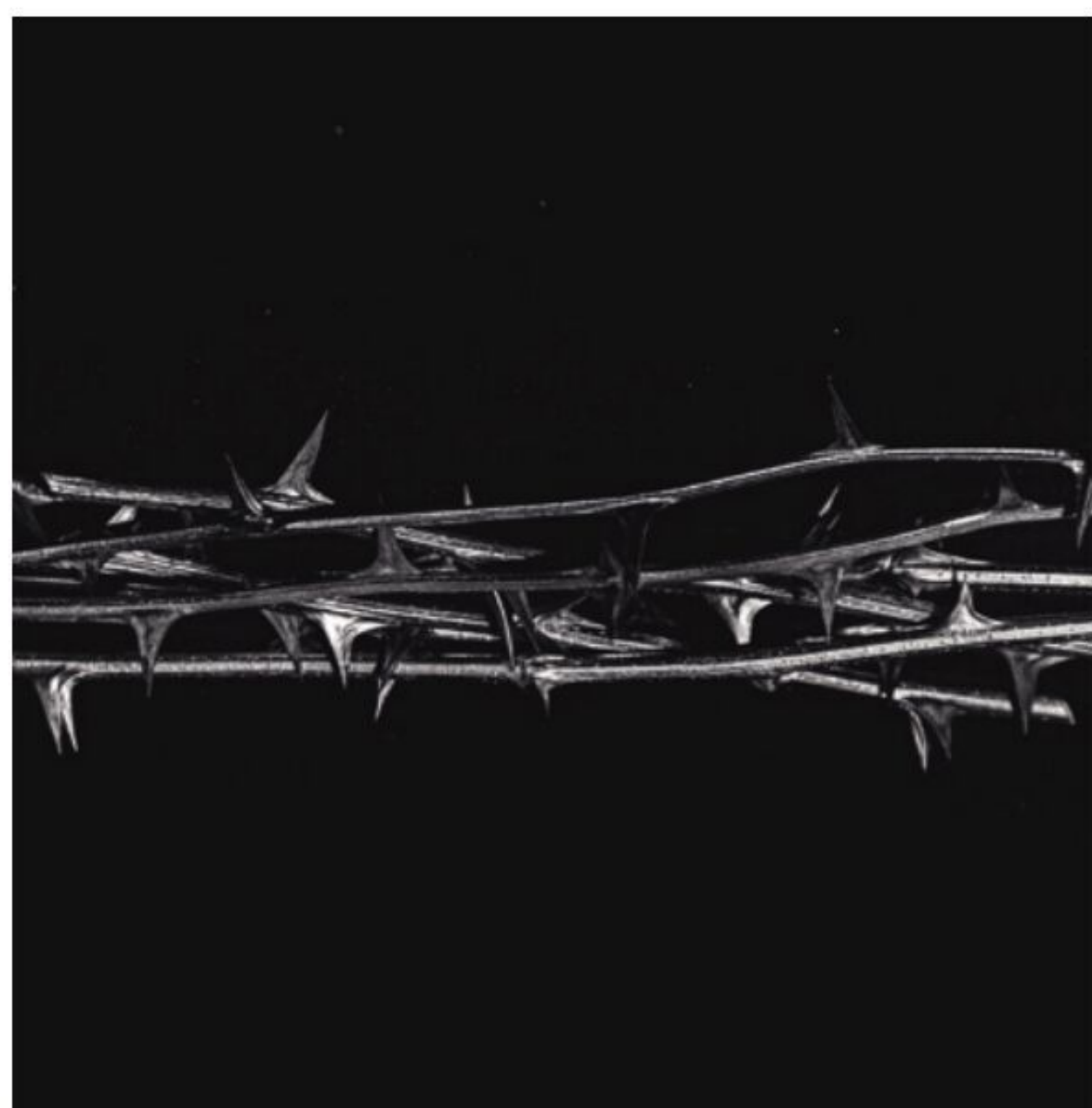
Plannen

Nadat de release van *Dark Rider* door de coronacrisis uitgesteld werd gaat de film op 23 juni in première in België. Vanaf 8 juli zijn de Nederlandse zalen aan de beurt. Voor daarna heeft Sieben ook volop plannen: “Ik ben begonnen aan mijn volgende soloalbum, waarvan de opnamen binnenkort starten. Wederom oude blues- en gospelsongs in nieuwe arrangementen. Volgend jaar ga ik een theatertour doen met wat toffe gasten.” (Kevin Pasman)

Amenra: ruimte tussen de noten

‘De Doorn’ is het eerste Nederlandstalige album van de Vlaamse postmetalband Amenra in zijn meer dan twintigjarige bestaan. Amenra haalt alles uit een select aantal noten.

“**T**oen ik bij de band kwam, was ik gewend snellere muziek te spelen”, aldus gitarist Lennart Bossu. “Dat vergde aanpassing. Plots doet de ruimte tussen de noten er veel



meer toe. Hoe je aanslaat en de noten laat uitklinken, hoe je de snaren buigt...

“Mathieu (*Vandekerckhove, gitarist*) nam zijn Gibson Les Paul Custom op met zijn Proco Turbo Rat door een Ampeg V4 top en zijn custom Ygon kabinet. Live gebruik ik ook een V4, maar voor wat meer diepgang in het geluid ging mijn Gibson Les Paul Standard met een Marshall JMP 2203 door een Marshall Jimi Hendrix kabinet. Die boostte ik met een Bodenhamer Bloody Murder.

“Voor de cleane geluiden probeerden we aanvankelijk de Fender Twin Reverbs die we live gebruiken, maar de microfoons pikten hun gezoem op. Uiteindelijk hebben we een versterker gebruikt die de vader van Tim (*De Gieter, bassist*) gebouwd had.” (Kevin Pasman)



Lees, luister en kijk nog veel meer op Gitarist.nl.

ARTIKEL Uitgebreid interview met Lennart Bossu

VIDEO Live op Vivid 2020 festival

SPOTIFY Album ‘De Doorn’ - vanaf 25 juni

WWW.GITARIST.NL

G ENERGIEK DEBUUT SONIC WHIP

Op debuutalbum ‘Triskelion’ verrast Sonic Whip met een frisse, energieke rocksound die door de aard van de riffs en de zangharmonieën aan Alice In Chains’ uptempo werk doet denken, maar toch ook weer een flink stuk opgewekter klinkt. De 17-jarige zanger/gitarist Meryn Bevelander, winnaar van de publieksprijs van de Sena Young Talent Guitar Award in 2015, speelt met zeer uitgesproken fuzzy gitaarsounds. Liefhebbers van meer uptempo stonerrock moeten hierdoor zeker ook een poging wagen.



Willem Melssen



G NIEUWE EP KINGFISHER SKY

‘Rise’ is de eerste Kingfisher Sky-release in drie jaar. Het zestal weet weer een goede mix van proggy geluidskeuzes en prettig luisterbare nummers neer te zetten. Zoals altijd is de karakteristieke stem van Judith Rijnveld de voornaamste kracht van Kingfisher Sky, maar gitarist Edo van der Kolk pakt zijn momenten nadrukkelijk. De aan Brian May herinnerende harmoniepartij aan het einde van openingsnummer *Rise Up* bijvoorbeeld. Of de prachtige cleane tokkels in *The Grey Fields*.

G CHAIN REAKTOR: VADER EN ZOONS

Broers die samen in een band spelen? Niets nieuws. In Chain Reaktor spelen gitarist Bart Laan en zijn drummende broer Arjan met hun vader Erik, van prog-rockband Silhouette. Ook Chain Reaktor zit in de progrockhoek, waarbij de duidelijk door Steve Rothery geïnspireerde leads van Bart een mooi contrast vormen met het modernere, soms Porcupine Tree-achtige geluid. De zang is een nadrukkelijk minpunt, maar de verrassende composities en het knappe spel op ‘Homesick’ maken veel goed.



Wolfgang Van Halen

Meer dan de zoon van

Wolfgang Van Halen (ja, de zoon van Eddie) brengt ruim een half jaar na het verlies van zijn vader zijn eerste album uit met de titel 'Mammoth WVH'. Hij speelde alle instrumenten zelf.

Tijdens de Van Halen-tour met David Lee Roth liet Wolfgang al zien een bekwaam bassist en achtergrondzanger te zijn. Daarna accepteerde hij eerst een job bij de band Tremonti en werd langzaam duidelijk dat hij meer was dan 'de zoon van'. Vanaf 2013 werkte hij aan een eigen album.

Wolfgang begon als drummer en ontwikkelde zich tot een multi-instrumentalist: "Ik ben al jaren bezig om op alle vlakken een betere muzikant te worden. Tussentijds heb ik ook gewerkt om mezelf als zanger en songschrijver te verbeteren. Natuurlijk heb ik wat drumlessen van mijn oom Alex gehad en adviseerde mijn pa. Maar uiteindelijk gaven ze mij alle vrijheid om mezelf te ontwikkelen."

Vrijheid

"Ik heb alles in de studio van mijn vader opgenomen. Het is een fantastische plek waar ik alle vrijheid heb om dingen te doen. Hij heeft voor zijn overlijden alle muziek gehoord en was erg trots. Dat ben ik ook op hem. Voordat de band besloot om er Van Halen van te maken, heette de groep Mammoth. Ik vond dat altijd al een geweldige naam, dus ik wist dat ik die ging gebruiken."

Het is de enige duidelijke verwijzing naar Van Halen: "Er zitten natuurlijk elementen van de band en het spel van mijn vader in. Zoals de openingstrack *Mr. Ed*. Ook op het gebied van melodie en dynamiek heb ik veel van Van Halen geleerd. Op het podium besef je eigenlijk pas hoe goed die band was."

Te horen is dat Wolfgang thuis veel naar classic rock heeft geluisterd, maar er zijn genoeg invloeden uit zijn eigen generatie: "Ik ben opgegroeid met de muziek van mijn pa, maar ook met Nine Inch Nails en de Foo Fighters. Maar ik vind ook bijvoorbeeld de Duitse band The Intersphere geweldig. Die band is in Amerika nog volstrekt onbekend, maar zij brengen wel iets volstrekt nieuws." (Jean-Paul Heck)

Muziekgeschiedenis

"De opnamen zijn zo door elkaar gelopen dat ik me niet alle apparatuur kan herinneren. Ik heb veel opgenomen met een Gibson ES-335. Ook heb ik een zwarte EVH Wolfgang Custom die veel gebruikt is. Voor de solo's van *Mammoth* en *Feel* heb ik op de originele Frankenstein gespeeld. Dat was best intimiderend, want je hebt een stuk muziekgeschiedenis in je handen.

"Qua versterkers hebben we vooral een aantal 5150's gebruikt, maar er was ook een aantal Marshalls: een rode 100-watt Super Lead uit begin jaren zeventig en een Super Lead metal panel 1959-model uit 1972. De Marshall tops waren allemaal gemodificeerd met extra gain. We hebben veel met kabinetten gevarieerd, met Celestion G12H-30's, G12M-25's en G12-EVH's, om contrast in het geluid aan te brengen." (Jonny Scaramanga)



Patrick Bertinelli



Ayron Jones en Jimi's erfenis

Op debuutalbum 'Child Of The State' maakt gitarist Ayron Jones indruk met zijn combinatie van stijlen.

"Ik ben opgegroeid in dezelfde buurt als Jimi Hendrix toen Michael Jackson en Kurt Cobain grote namen waren. Jimi's erfenis zit in de muziek. Zeker voor de zwarte gemeenschap in Seattle is Jimi een held. Er is hier een grote groep zwarte rockers die als Hendrix klinken. Tijdens mijn jeugd gebeurden er zoveel dingen: hiphop, grunge en r&b. Mijn sound omvat dat allemaal.

Ik wilde een stijl van rockmuziek maken die niet voor slechts één persoon was.

De gitaar die ik het meest gebruik is een Fender American Pro. Als je elke avond in een andere club speelt, moet je een gitaar hebben waarvan je precies weet hoe hij gaat klinken. Live speel ik stereo over een Dr. Z Maz 38 Senior en een Fender Hotrod Deluxe." (Ellie Rogers)

G THE DAMN TRUTH: ROCK ZOALS HET HOORT

Derde album 'Now Or Nowhere' zou het Canadese The Damn Truth wel eens de verdiende aandacht kunnen opleveren. Ze tourden met ZZ Top en Rival Sons en spelen rock zoals het hoort, met duidelijke invloeden uit de jaren zeventig. Zangeres/gitariste Lee-la Baum heeft een te gekke stem die aan Maggie Bell doet denken en leadgitarist Tom Shemer maakt indruk met Slash-achtige licks. Zes nummers op het album werden geproduceerd door Bob Rock. (David Mead)



G QUINN SULLIVANS BLUESY SOUL

Jongens met een Strat die ook kunnen zingen... Na een tijdje heb je ze allemaal gehoord, toch? Quinn Sullivan's bluesy soul weet op de een of andere manier precies te klinken zoals je verwacht, maar toch te verrassen. De 22-jarige Amerikaan wordt een steeds betere songwriter, hij zet met zijn begeleidingsband een lekker swingend geheel neer en hij heeft een erg goede stem. Zijn puntige leads, die invloeden van Buddy Guy en Robert Cray verraden, maken het af.

SAVAREZ

KINGS
OF NYLON
**DO
ELECTRIC**

FOCUS
SAVAREZ
electric

MADE FROM NEW, INNOVATIVE, STAINLESS-STEEL ALLOY, WRAPPED AROUND A HEXAGONAL CORE, THE FOCUS STRINGS OFFER A DIFFERENT FEEL AND SENSATION, A PERFECT BALANCE BETWEEN CRISP HIGHS AND TIGHT LOWS, EXCELLENT DYNAMICS, SUPER-BRIGHT TONE, AND MORE PRECISE SOUND.

AVAILABLE IN 8 DIFFERENT GAUGES

MADE IN FRANCE

HTD
HIGH TECH DISTRIBUTION

De uitgesproken sounds van Barend Tromp

Knettergek en toch prettig luisterbaar. Een lastige combinatie, maar het is multi-instrumentalist Barend Tromp gelukt. Zijn album 'Six Against Four' is voer voor liefhebbers van artiesten als Frank Zappa, Adrian Belew en Primus. Tromp licht zijn speelse, onvoorspelbare muziek toe.

“Mijn nummers zijn vaak groove-gericht en dan begint een idee vaak met de bas, maar soms begin ik met een ritmisch interessante drum- of percussie-groove. Dan jam ik daarop en ontstaat de basis van een nummer. De harmonisch wat complexere stukken ontstaan vaak vanuit gitaar, maar ik speel ook veel akkoorden op mijn zessnarige bas.

“Vaak inspireert een bepaalde effectklank me ook tot een nummer. Op mijn bas gebruik ik vaak delays of overdrives, maar de meest uitgesproken sounds komen uit mijn gitaar. Voor de meeste geluiden gebruik ik mijn Axe-Fx II.

Omdat ik ook fretloze bas en fretloze gitaar speel, kan ik zo nóg meer variatie in sound maken. En als het echt exotisch moet, pak ik mijn sitar erbij.

“Als er veel akkoorden in zitten met meer dan drie noten, is de intonatie lastig op een fretloze gitaar. Je zal de liggingen van de akkoorden dan moeten aanpassen. Je kunt daarentegen wel meer nuance in je solo's en melodieën leggen, vooral met slides en oosters getinte versieringen. Op gitaar met frets gebruik ik ook vaak een slide en doe ik veel met mijn tremolo. Hierdoor klinkt mijn gitaar met frets soms bijna als een fretloze.” (Kevin Pasman)



Paul Gilbert: expressief en gevarieerd



Jason Quigley

Op zijn zestiende studioalbum 'Werewolves Of Portland' bewijst Paul Gilbert maar weer eens hoe een gitaar en een vervormde versterker de aandacht kunnen trekken. Zijn songgerichte aanpak bij het schrijven van instrumentale nummers werkt fantastisch en biedt veel expressie. Hoewel Gilbert een van de meest indrukwekkende shredders ter wereld is, zijn het zijn vibrato, zijn frasering, zijn slidetechniek en zijn rijke Marshall-

geluid die hem zo'n goede muzikant maken. 'Werewolves Of Portland' staat vol goede poppy akkoordenschema's, maar als je Gilbert wilt horen shred, kan dat ook, zij het anders aangekleed dan bij Racer X. Met zijn zangerige melodieën, te gekke rockgrooves, levendige akkoordenschema's, soepele gitaarspel en heel veel muzikale variatie is 'Werewolves Of Portland' een fantastisch album. (Jason Sidwell)

Meer roots op nieuw Dawn Brothers-album

In de afgelopen jaren zijn de Dawn Brothers langzaam maar zeker uitgegroeid tot een vaste waarde in de rootsrockcircuit van de Benelux. Hun nieuwe album 'Dusk' staat grotendeels in het teken van hun inmiddels bekende sound, waarin Black Crowes-achtige rootsrock met een bovengemiddeld grote dosis soul gemengd wordt. Maar de americana-invloeden krijgen op 'Dusk' wat meer de ruimte

dan normaal. *Corners Of My Mind* klinkt bij vlagen als een gastoptreden van Bob Dylan bij Creedence Clearwater Revival. Dat betekent dat zanger/gitarist Bas van Holt verrassend vaak de akoestische gitaar erbij pakt, maar zijn kenmerkende, slechts zeer licht overstuurde elektrische partijen zijn nog steeds zeer bepalend voor het geluid van de Dawn Brothers. 'Dusk' komt uit op 16 juli bij V2.



30 YEARS OF ZOOM SOUNDS AT YOUR FEET

zoomcorp.com/G6



G6 MULTI-EFFECTS PROCESSOR

Put your foot down and tap into decades of guitar pedal engineering excellence with the Zoom G6 Multi-Effects Guitar Processor.

zoom® | We're For Creators.®

Exclusive distribution in D, A, CH, GB, PL, EE, LV, LT, BG, HU, BE, NL, L, GR, CZ, SK:
Sound Service European Music Distribution | www.sound-service.eu | info@sound-service.eu



The Black Keys eren hun helden met hun helden

Voor hun tiende studioalbum, 'Delta Kream', gingen The Black Keys terug naar de bron van de Mississippi hill countryblues. Dan Auerbach en Patrick Carney namen nummers op van culthelden als R.L. Burnside en Junior Kimbrough met de hulp van muzikanten die op hun klassieke albums speelden.

Zonder de nummers op 'Delta Kream' hadden The Black Keys niet bestaan. En hoewel ze al eerder covers van deze artiesten opnamen, voegt de hulp van gitarist Kenny Brown en bassist Eric Deaton, die beiden met R.L. Burnside speelden, wat extra's toe. "We speelden voor de lol wat samen", aldus zanger/gitarist Dan Auerbach. "Dit album is in een dag opgenomen. Het was voor het eerst dat ik met Kenny speelde, maar omdat ik zo vaak met de albums van Junior Kimbrough en R.L. Burnside mee had gespeeld, was het net alsof ik al een miljoen keer eerder met hem gespeeld had."

"Kenny weet dat er partijen zijn die hij moet spelen en dat je die goed moet spelen, maar hij begrijpt ook dat je die partijen niet twee keer hetzelfde kunt spelen. Dat hoort ook niet. Elke keer als hij een solo speelt, klinkt het anders. Hij gaat er gewoon voor. Dat karakter zit ook in de

muziek van The Black Keys en dat hebben we geleerd van mensen als Kenny Brown. Daarom kunnen we samen een album improviseren."

Vies

Auerbach kreeg recentelijk de Gibson Trini Lopez van Mississippi Fred McDowell in zijn bezit, die ook op 'Delta Kream' te horen is: "Kenny heeft er een nummer op gespeeld. Een andere gitaar die ik onlangs in bezit gekregen heb is de Teisco SC-40 van Hound Dog Taylor. Daar heeft iedereen op gespeeld. Verder had Kenny de Silvertone waar ik R.L. iedere keer op heb zien spelen. En een zwarte Strat waar hij altijd op speelde."

"Ik had mijn twee Fender Tweed Deluxe narrow panels en een Ebo Customs E-verb veergalm mee. Die is gemaakt door Eric Borash in Nashville en ik vind zijn galm te

gek. Verder had ik een Analog Man germanium fuzz bij me, die soms aan stond. Het grootste deel van de opname speelde ik op mijn Tele uit 1960. Kenny speelde volgens mij over mijn andere Deluxe. Hij had ook een fuzzpedaal dat heel laag aan stond, maar nog steeds een beetje vies klonk. Die gebruikte hij voor solo's met slide." (Jim Beugez)

Joshua Black Wilkins



Patrick Carney, Eric Deaton, Kenny Brown en Dan Auerbach (vlnr)

ORANGE



TERROR **STAMP**

TERROR TONES AT THE TIP OF YOUR TOE!
A PEDAL SIZED AMP WITH FOOTSWITCHABLE VOLUME

ORANGEAMPS.COM

HTD HIGH TECH DISTRIBUTION

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.nl



**Proefabonnementen
12,50**

**Jaarabonnementen
vanaf 20,90**

**Losse edities
vanaf 5,-**

We sturen
alles op
zonder
verzendskosten



SOLO

Sinds de gitaar elektrisch en dus hoorbaar werd, is de gitaarsolo een opwindend onderdeel van onze popcultuur. In de handen van jazzers Charlie Christian en Wes Montgomery, bluesgitaristen als BB King en T Bone Walker, en een pionier als Les Paul ontpopte de gitaar zich van nauwelijks hoorbare akkoorden-schraper tot volwassen solo-instrument.

Een goede solo maakt een prima song nog beter en redt een middelmatige song van de afgrond. De solo is waarschijnlijk ook de reden dat de meeste van ons gitaar zijn gaan spelen. Steve Vai vertelde me tijdens een interview dat hij besloot van de gitaar zijn levenswerk te maken toen hij Carlos Santana live *Europa* hoorde spelen. Nu is *Europa* een instrumentaal en geen solo, maar het gaat hier even om de kracht van de gitaar om uiting te geven aan emoties.

Een solo die niet het gevoel van een track versterkt en ook de luisteraar niet mee op reis neemt naar een nog onontgonnen stuk van de song, kan beter vervangen worden door een tussenstuk. Doel van beide is hetzelfde: voorkomen dat de song voorspelbaar wordt en contrast bieden waardoor je weer fris richting couplet of refrein kunt. Peter Buck van R.E.M. zweert daarbij. Toen hij in *Losing My Religion* echt niet meer onder een solo uit kon, koos hij voor een mandolineriff.

Een goede solo heeft een reden om er te zijn en vertelt zijn eigen verhaal, met een begin, midden en einde. Of een goede solo zingbaar moet zijn, betwijfel ik. Is Eddie Van Halen solo op Michael Jacksons *Beat It* - een van de beroemdste solo's ooit - makkelijk mee te zingen? Dacht het niet.

Wat ik de beste solo vind die ik ken? Ik beschouw mezelf als popgitarist (hoewel ik net zo slecht blues, jazz en rock speel) en weet dat je in pop nooit de ruimte hebt om eindeloos te soleren. Het moet kort en goed zijn, niet elk nummer vraagt om *Hotel California*. Om binnen die beperkingen iets blijvends te maken, moet je een geweldenaar zijn. Daarom kies ik - vandaag tenminste - voor Corrado Rustici en zijn klassieke solo op *Senza Una Donna* van Zuchero en Paul Young. Luister en leer!

Michiel Roelse

TALKBOX

Wie is je favoriete gitarist binnen The Beatles?



Berland Rours, gitarist

"Dat is zonder twijfel George Harrison, al was het alleen al vanwege de gitaarsolo op zijn prachtige song *Something*. Een kleine compositie *on it's own*. Maar ook de door Chet Atkins beïnvloede solo in *All My Loving* vond ik als 10-jarige al fantastisch.

"Qua stijl beweegt hij zich ergens tussen country en rock 'n' roll en hij mag dan misschien niet de grootste virtuoos zijn, hij weet altijd een smakvolle partij neer te zetten. En daar gaat het uiteindelijk toch om!"



Hein van Dongen, auteur

"Ondanks het prachtige slidewerk van George Harrison bij de latere Beatles en de krachtige slaggitaar van John Lennon in de begintijd kies ik Paul McCartney. En niet alleen om *Blackbird* en *I've Just Seen A Face*. Vanaf de tijd dat de groep vooral in de studio werkte zette hij veel van de gitaartracks neer. In het algemeen was hij meer arrangeur dan instrumentalist; hij dacht vanuit de muziek als geheel en niet vanuit zijn instrument. Ik zou willen dat meer gitaristen dat deden, dan bleven ons veel miljoen-noten-per-seconde solo's bespaard."



Chris Dekker, redacteur

"The Beatles hebben qua muziek alles al voor iedereen gedaan en dan hadden ze ook nog eens drie topgitaristen in de band, die alle drie verantwoordelijk waren voor zowel iconische solo's als ritmepartijen. Als bassist wil ik McCartney zeggen. Uit rebelsheid wil ik gastgitarist Clapton noemen, maar ik kies Harrison. Hij schreef de mooiste liedjes (*Something*, *Here Comes The Sun*) en de solo in *Let It Be* is altijd een groot favoriet geweest."

Klassieke gitaarconcerten in Concertgebouw

Marleen Peeters



Op 25 september trapt het Concertgebouw in Amsterdam een reeks klassieke gitaarconcerten af onder de naam Meesters op de Gitaar. Die datum zal de Vlaamse gitariste Raphaella Smits naar Amsterdam komen om werken van Johann Kaspar Mertz, Frederico Mompou en Heitor Villa-Lobos ten gehore te brengen.

Smits heeft een fascinatie voor gitaren uit de negentiende eeuw en speelt tijdens de concerten onder meer op instrumenten die gebouwd zijn in 1827 en 1899. Later dit jaar komen Gabriel Bianco en Grisha Goryachev naar Amsterdam voor concerten. Kaarten voor het optreden van Smits zijn verkrijgbaar via meestersopdegitaar.nl



INSEPA

WWW.THOMANN.DE



MR ABLE

th•mann

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal,
providing you various content:
brand new books, trending movies,
fresh magazines, hot games,
recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price

Cheap constant access to piping hot media

Protect your downloadings from Big brother

Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages

Brand new content

One site



AVXLIVE ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open <https://avxlive.icu>



Gretsch G2215-P90 Streamliner Junior Jet Club

Nieuw lid

Een Gretsch solidbody met een geschroefde hals? Wij waren ook verbaasd. En dat bleven we tijdens het testen van deze Junior Jet Club...

tekst **Dave Burrluck** foto's **Phil Barker**

De eenvoudige Junior Jet Club is het instapmodel in de gevarieerde wereld van Gretsch gitaren. Hij is verkrijgbaar met twee humbuckers of, zoals hier, in een iets duurdere variant met een P-90 pickup en een humbucker. Er zijn drie beschikbare afwerkingen, elk met een binding langs de body en een slagplaat die in kleur matcht met het kapje van de halspickup. Wij moesten direct denken aan de stijl van de klassieke Jet singlecutmodellen, Gretsch' antwoord op de Les Paul.

De oorspronkelijke Jet was echter een deels uitgehold instrument terwijl de body van de G2215 uit massief hout bestaat. Zowel de hals als de body is van nato en hoewel je zou verwachten dat de hals gelijmd is, is die geschroefd - wat zeldzaam is voor een Gretsch gitaar. Natuurlijk, schroeven is goedkoper dan lijmen en dat is de reden voor de gekozen constructie, maar het geeft de Junior Jet Club iets bijzonders, ook als het om geluid gaat.

Ondanks de afwijkende constructie is dit overduidelijk een Gretsch gitaar. De contouren van de Jet zijn iets langer en hoekiger dan die van een Les Paul, en hij ziet er minder simpel uit dan een Telecaster. Combineer dat met de klassieke achterover hellende kop met drie stemmechanieken per kant en de duimvormige positiestippen, en je weet zeker dat je een Gretsch in handen hebt.

Om kosten te besparen ontbreekt ook een aantal zaken die maken dat een Gretsch klinkt als een Gretsch. De eenvoudige wrapoverbrug betekent dat er een groot stuk body overblijft dat schreeuwt om een Bigsby en wat was toch het idee achter de plaats van de regelaars? De elementkeuzeschakelaar op de schouder van de gitaar doet wat hij moet doen. De regelaar aan de kant van de hals (bij de meeste Gretsch gitaren een mastervolume) is gewoon de volumeknop, wat betekent dat de regelaar aan de brugzijde van de body (meestal een volumeregelaar) in feite de toonregelaar is. Dat betekent dat in de body van de gitaar drie ronde holtes zijn gefreesd, met drie plastic dek-sels die elk met drie schroeven op hun plek gehouden worden. Dat had toch ook één holte met genoeg ruimte voor drie regelaars kunnen zijn? Als je dan toch wilt bezuinigen, was dan daar begonnen.

De van een keurig geplaatste binding voorziene, 45 mm dikke body lijkt uit vier delen te bestaan die naadloos met elkaar verbonden zijn en door de glanzend bruine, doorschijnende poly-afwerking zijn ruwe, op mahonie lijkende nerven te zien. De kop is onder de eerste twee frets door middel van een koppelverbinding aan de hals gelijmd en de toets van laurier ziet er van een afstandje uit alsof hij van vlekkelig doorsnee palissander is gemaakt. De goed afgewerkte frets zijn over de binding van de hals geplaatst, terwijl de duimvormige positiemarkeringen (van ruw imitatieparelmoer) daarbinnen geplaatst zijn. Het is een eenvoudige, maar netjes gebouwde gitaar.

De praktijk

Met een prettig gewicht en een goede balans laat deze gitaar zich zowel zittend als staand comfortabel



Rivalen

- Epiphone Les Paul Special
- Squier Classic Vibe '60s Jazzmaster
- Stagg Silveray Nash Deluxe



Een geschroefde hals is een zeldzaamheid voor Gretsch



Inspired By
KEYMUSIC®

PREMIUM DEALER OF QUALITY BRANDS

TAYLOR ACOUSTICS

GS MINI-E KOA

224CE K DELUXE

214CE PLUS

KRAMER ELECTRIC GUITARS

KOM ZE TESTEN IN ONZE STORES!

ALLE INFORMATIE OVER ONZE WINKELS VIND JE VIA **WWW.KEYMUSIC.COM**



FACEBOOK.COM/KEYMUSICNL



KEYTV.NL



INSTAGRAM.COM/KEYMUSIC_STORES



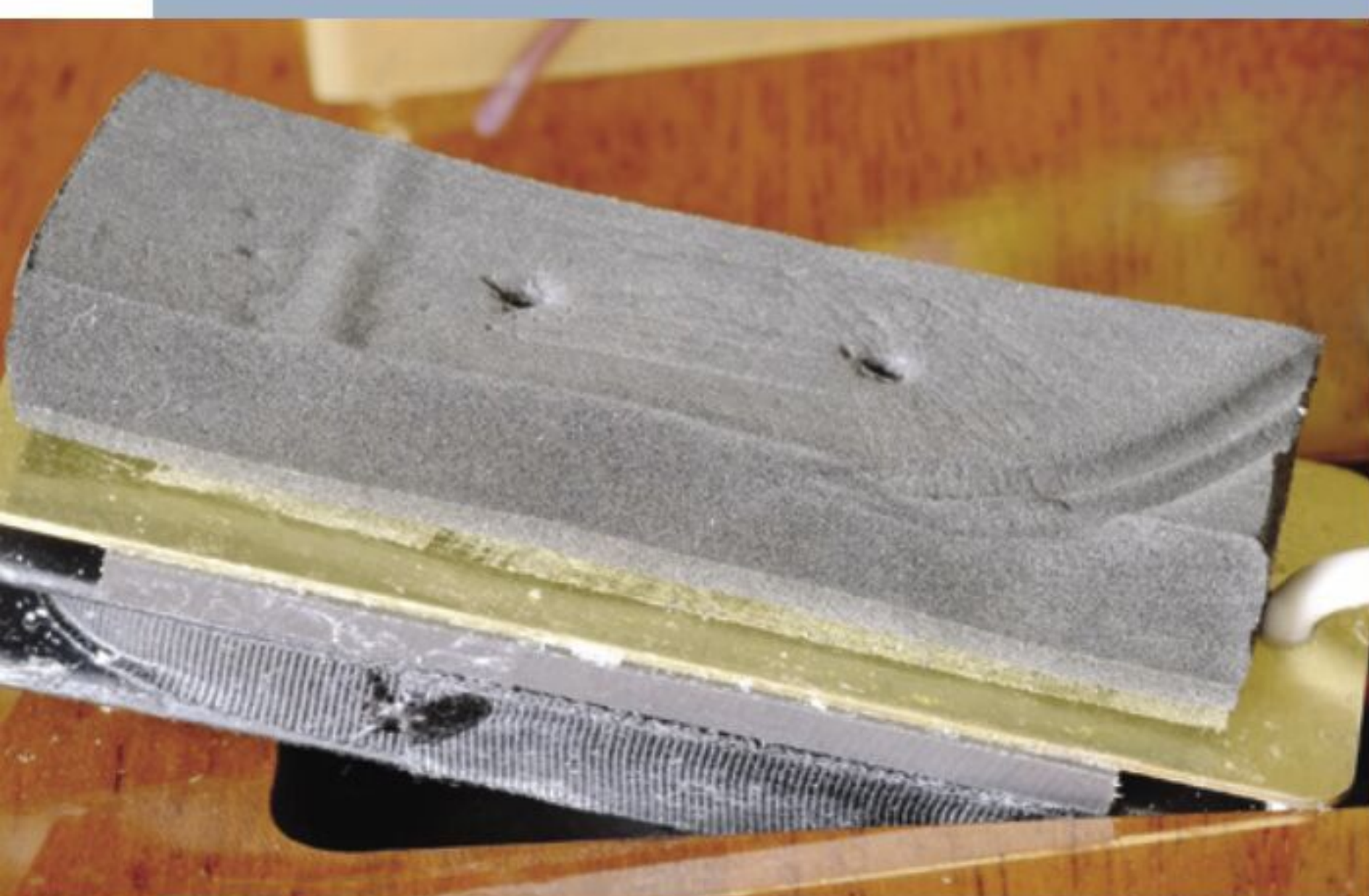
Je ziet steeds vaker P-90 pickups op instapmodellen van Gretsch

Onder de motorkap

Wat is er aan de hand in het binnenste van deze rockabilly-rebel?

Drie elektronicaruimtes is ongebruikelijk en dat geldt ook voor het circuit. Als eerste valt op het treble-bleedcircuit van de 500 kohm volumepotmeter, dat een 150 kohm weerstand combineert met een parallel geschakelde 0,01 microfarad condensator. De waarde van de weerstand is vrij gebruikelijk, maar die van de condensator is dat niet: meestal wordt namelijk gekozen voor 0,001 of 0,002 microfarad. Deze laat veel meer dan alleen het hoogste hoog door, wat in de praktijk bijna als een laag-af filter klinkt. Daarbij zijn ook de volume- en toonregelaar op de vintage manier met elkaar verbonden, wat betekent dat er volop interactie tussen beide plaatsvindt. Dat pakt in de praktijk overigens goed uit.

Direct uit de doos overheerste de P-90 bij de hals het brucelement nogal en het lukte ons niet die te verlagen, wat meestal betekent dat hij direct in de body geschroefd is. Er bleek echter een flink stuk schuimrubber onder te zitten dat duidelijk te groot en te hard was. Vervang dat door een dunner, meer elastisch stuk en je kunt je pickup een stuk lager plaatsen, zoals gebruikelijk met deze montage.



We verving het te dikke schuimrubber onder de P-90

bespelen, zeker ook vanwege de aan Gibson herinnerende mensuur van 629 mm. De hals met zijn standaard afmetingen voelt vertrouwd en meet 21,2 mm diep bij de 1e fret en 24,6 mm bij de 12e. In de beschrijving heeft Gretsch het over een 'Thin U', maar dat lijkt niet helemaal te kloppen; afgezien van een enigszins vlak stuk in de laagste posities zijn de schouders van de hals rond genoeg om er een klassieke C-vorm van te maken. Hoe dan ook, het is een mooi profiel dat in niets aan een budgetgitaar doet denken. De medium frets hebben een comfortabele hoogte en de toets met fraaie binding is aan de randen licht afgerond.

Als je nu denkt dat de Junior Jet Club als een klassieke Gretsch klinkt als je hem inplugt, moeten we je teleurstellen; dit is een no-Gretsch-zone. Zoals het hoort klinkt de P-90 vol en vet, perfect voor blues en een krachtige sound voor slide. Daarmee vergeleken klinkt het brucelement iets dunner en zachter, met een vrij doorsnee humbuckerklank. Het mag dan niet als een typische Gretsch klinken, maar het is een goede, aardse rock-sound waarmee je met wat crunch of zelfs forse gain in veel stijlen terecht kunt.

Als je het niet erg vindt om af en toe aan de volume- en toonregelaar van je gitaar te zitten, liggen er allerlei verschillende sounds op je te wachten. Het volume neemt in het begin vrij abrupt af en maakt de sound een stuk dunner, op een goede manier, waardoor de Jet wat meer als een Gretsch gaat klinken. De toonregelaar heeft een even subtiel effect en maakt het geluid minder vol naarmate je hem verder dichtdraait. Het blijkbaar vintage bedrade circuit zorgt voor een

subtiel interactie tussen beide regelaars, wat goed nieuws is voor gitaristen als wij die houden van genuanceerde klankverschuivingen en de reactie daarop van je versterker.

Nadat we het halselement wat lager hadden gezet, verdween de ongelijkheid in volume met de brughumbucker en komt iets van het Gretsch-karakter terug. De P-90 klinkt nu meer als een singlecoil, met minder volume en minder laag, en de mix met het brucelement is sterk verbeterd: fris en gebalanceerd.

Conclusie

We worden doorlopend verrast door de kwaliteit van de zogenaamde 'beginners'gitaren die we hier binnenkrijgen en dat geldt ook voor de Gretsch Junior Jet Club. Gretsch was erbij toen rock 'n' roll geboren werd en wordt regelmatig - zoals veel andere, oudere merken - in het hokje 'rockabilly met vetkuif' gestopt. Maar dat doet geen recht aan de veelzijdigheid van het merk.

Recht uit de doos waren beide pickups niet in balans en overheerste het vet klinkende halselement de meer klassiek klinkende humbucker bij de brug; de gitaar leek alleen geschikt voor stevige, rootsy rock. Maar het vrij ongebruikelijke circuit stelt je in staat met de toon- en volumeregelaar veel bredere, cleanere sounds te maken en een vibe op te roepen die meer aan de jaren vijftig en zestig doen denken. Nadat we de halspickup hadden verwijderd en opnieuw geplaatst zodat hij lager kwam te liggen, klonk hij als een traditionele P-90 en werd iets van de befaamde Gretsch-klankkleur hersteld, niet in het minst vanwege de coole combinaties met de brughumbucker.

Dit is een prima gitaar met veel mogelijkheden; echt een instrument dat je altijd wilt oppakken en dat voor een redelijke prijs. Ik zeg: doen! 

GRETSCH G2215-P90 STREAMLINER JUNIOR JET CLUB

RICHTPRIJS: € 399,-

LAND VAN HERKOMST:

Indonesië

TYPE: elektrische gitaar met vlakke body en één cutaway

BODY: nato

HALS: nato, 'Thin U'-profiel, geschroefd

MENSUUR: 629 mm

TOPKAM/BREEDTE:

synthetisch/43,3 mm

TOETS: laurier met binding, 'Neo-Classic Thumbnail'

positiemarkeringen van

imitatie parelmoer,

305-mm (12-inch) radius

FRETS: 22, medium

jumbo

HARDWARE: verankerde,

gecompenseerde wrap-

around-brug, gegoten

stemmechanieken -

verchromd

STRINGSPACING BRUG:

52,5 mm.

ELEKTRONICA: Gretsch

Broad'Tron BT-2S hum-

bucker (brug), P90 Soap

Bar singlecoil (hals),

3-weg elementkeuze-

schakelaar, volume- en

toonregelaar

GEWICHT: 3,5 kg.

OPTIES: alleen kleur

OPTIES REEKS: de G2210

Streamliner Junior Jet

Club, met twee

Broad'Tron humbuckers,

body zonder binding en

enkellaags slagplaat

LINKSHANDIGE EXEMPLA-

REN: nee - de enige links-

handige Streamliner is de

G2622LH Center Block

Double-Cut met V-Stoptail

en BT-2S humbuckers

AFWERKINGEN: Single Bar-

rel Stain (testexemplaar),

Mint Metallic en Sahara

Metallic - alle hoogglans-

lak

DISTRIBUTIE: Fender

Musical Instruments EMEA,

East Grinstead (VK),

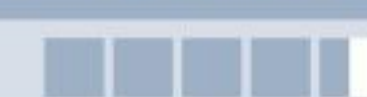
tel. 0044 1342 331700

WEBSITE:

www.gretschguitars.com

GRETSCH G2215-P90 STREAMLINER JUNIOR JET CLUB

OORDEEL



» GITARIST ZEGT: Eenvoudige, goed gebouwde en comfortabel spelende gitaar met veel mogelijkheden. Wel geen typische Gretsch-sound.



Vigier Excalibur Indus

VAKMANSCHAP

Vigier loopt al jaren mee en heeft een reputatie opgebouwd met goed ontworpen, moderne en progressieve gitaren. Nu hun Excalibur een belangrijke verjaardag viert, nemen we het instapmodel mee voor een test. tekst **Dave Burrluck** foto's **Olly Curtis**

Vorig jaar vierde Vigier zijn veertigste verjaardag, wat best een prestatie is voor een gitaarmerk, en dat zou in andere tijden dan ook zeker groots gevierd zijn. Als we dan geen slingers kunnen ophangen voor Vigier, kunnen we op zijn minst de inmiddels dertig jaar oude Excalibur, een van de beste gitaren met een geschroefde hals, testen. Dit model betekende een belangrijke ommekeer in de geschiedenis van het merk omdat hij conventioneeler was dan de meer experimentele, innovatieve en gedurfde ontwerpen

Rivalen

- Charvel USA Select DK24 HH
- ESP E-II SN-2
- Ibanez AZ2202A Prestige

die Vigier in de eerste tien jaar van zijn bestaan had uitgebracht.

“Het uiterlijk van de gitaren was een van de redenen waarom het grote publiek Vigier links liet liggen”, vertelde oprichter Patrice Vigier ons in 2012. “Daarom moest ik een keus maken: het allerbelangrijkste is dat mensen op je gitaren willen spelen, of ze tenminste willen uitproberen. Als ze dat niet willen omdat ze de vorm van de gitaar niet zien zitten, dan is dat jammer, zeker als het een goede gitaar is. En ik vind dat wij goede gitaren maken. Ik wil niet dat Vigier wordt genegeerd vanwege de ontwerpen - daarom ging ik over op een meer conventioneel model.”

De Indus verscheen voor het eerst in 1998 en was in feite een uitgekleden uitvoering van de Excalibur, al was het maar vanwege zijn matzwarte afwerking, wat het tegenovergestelde van chic is. Zodra we het testmodel uit zijn Mount Everest expeditie-waardige gigbag trekken, worden we teruggevoerd naar eind jaren negentig. Is er iets veranderd? Best wel, ja.

Maar als de Excalibur het teken was dat Vigier mainstream ging, dan was het wel onder zijn eigen voorwaarden. Plotseling had de ‘knettergekke’ Fransman goud in handen en inmiddels staat de Excalibur symbool voor het merk: een progressief platform voor innovatieve, uitdagende gitaren met een geschroefde hals.

In de kern is de 10/90-samenstelling (10 procent koolstof, 90

procent esdoorn) van de hals nog even controversieel als 32 jaar geleden. Een strook koolstofvezel vormt in de lengte het centrale deel van de hals. Het lijkt op de bekende skunkstreep - al dient die hier niet om de halspen af te schermen, want die is er niet. Natuurlijk zien we ook versteviging met koolstofvezel bij andere merken, zoals Charvel, maar die hebben altijd ook een verstelbare halspen. Vigiers niet-verstelbare hals blijft een unicum in de elektrische gitaarwereld, tenminste: voor zo ver wij weten. Ondanks het ongewoon koude lenteweer was de gitaar perfect op stemming toen hij eenmaal was aangekomen uit Frankrijk. Perfectie is nog altijd het streven van Vigier, ook na al die jaren.

Een van de veranderingen die begin 2020 zijn doorgevoerd, betreft de afwerking. Die is nog steeds functioneel uitzien matzwart, maar heeft niet langer de eenvoudige, opgespoten en getextureerde lak van het origineel. In plaats daarvan is een standaard hoogglanslak opgebracht die niet langer wordt gepolijst tot hij glimt, maar wordt teruggebracht tot een gladde, matte laag.

Hoewel de 10/90-hals de belangrijkste innovatie is, onderscheidt een Vigier gitaar zich op veel meer punten van andere merken. De simpele Flexretainer snaargeleiders, bijvoorbeeld, bestaan uit ball-ends van snaren die door de kop heen aan de achterzijde zijn verankerd. Vlak voor de teflon topkam - eigenlijk meer een snaargeleider - zit een nulde fret die uit zes delen van gehard metaal bestaat zodat je een versleten exemplaar onder een snaar kunt vervangen zonder dat je het hele ding hoeft te verwijderen. »

Karakteristiek Excalibur: snaardemper, teflon snaargeleider, zesdelige nulfret en Flexretainer stringtrees





VIGIER EXCALIBUR INDUS

RICHTPRIJS: € 2630,-
(incl. gigbag)

LAND VAN HERKOMST:
Frankrijk

TYPE: solidbody elektrische gitaar

BODY: 2 delen elzenhout

HALS: Vigier 10/90-systeem (10% koolstof, 90% esdoorn), esdoorn, geschroefd

MENSUUR: 650 mm
(25,6 inch)

TOPKAM/BREEDTE: teflon snaargeleider met geharde 6-delige, verwijderbare nulde fret/42,7 mm

TOETS: esdoorn, positie-stippen van donker abalone, 300-mm (11,81-inch) radius

FRETS: 24 (plus nulde fret), medium, roestvrij staal

HARDWARE: verchroomde Schaller/Vigier 2011 vibrato met as met kogel-lagers; lockingtuners met extra grote klemwielen aan de achterkant - verchroomd

STRINGSPACING, BRUG: 53 mm

ELEKTRONICA: 2x DiMarzio PAF Classic humbucker, 5-standen elementkeuze-schakelaar, volume- en toonregelaar

GEWICHT: 3,4 kg

OPTIES: palissander toets en vaste brug zonder meerprijs; gekleurde kop, push/pull-pickupsplit, killswitch en straplock-systeem tegen meerprijs

ANDERE MODELLEN: het topmodel is de Excalibur Special met top van gevlamd esdoorn met binding en Amber HSH pickups, in zo'n 18 kleuren

LINKSHANDIGE EXEMPLAREN: ja, zonder meerprijs

AFWERKINGEN: Black Matte (testexemplaar), White Matte

DISTRIBUTIE: High Tech Distribution, Grigny (Fr), tel. +33 169020101

WEBSITE: www.htd.fr

Die donzig uitziende rups achter de topkam dient om ongewenste resonanties te dempen, wat handig is als je met veel gain speelt. Dan is er nog de unieke 'naaldpunt'-bevestiging van de Vigier vibrato, gebaseerd op de Schaller 2011 met zijn grote, cilindervormige zadels en de pook die je in de daarvoor bestemde houderring steekt. Met zijn lockingtuners en fors uitgevallen klemwielen aan de achterkant is het een zeer gedetailleerd vibratosysteem - en het werkt feilloos. De draagbandknoppen zijn in de body in sluitringen geschroefd; die gaan dus nooit los en werken in feite als de Neutrik locking-uitgangsjack.

De humbuckers zijn conventionele DiMarzio PAF Classics, die door DiMarzio niet langer worden verkocht en daarom uniek zijn voor Vigier, niet in het minst vanwege hun verchroomde kapjes (die dus niet, zoals het vaak gebruikte nikkel, zullen verkleuren). De bevestigingsringen van de pickups hebben een extra schroef aan de kant van de dunne snaren waarmee je de elementen iets kunt kantelen om de licht naar achter hellende hoek van de hals te volgen. De elektronica is vrij standaard: humbuckers solo plus drie tussenstanden die alle singlecoil zijn waarbij de combinatiestand ruis onderdrukkend is.

De praktijk

De constructie van de hals mag dan ongewoon zijn, de vorm is echt super: een fraaie, geleidelijke C met afgeronde schouders met een vrij slanke 19,7 mm bij de eerste fret en 23,35 mm bij de twaalfde. Hij lijkt op PRS' Pattern Thin qua afmetingen, maar voelt iets groter en is voorzien van een supergladde mat/zijde afwerking. De hiel is net zo hoekig als bij Fender en de contouren van de cutaways zijn zo gekozen dat je ongehinderd toegang hebt tot de 24e fret. De frets zijn van roestvrij staal en zitten in een toets met een Gibson-achtige 300-mm radius. Ze zijn niet te groot of te breed (ongeveer 2,6 mm bij 1,2 mm) en voelen erg glad aan. De set-up is zoals gebruikelijk: iets



Deze DiMarzio PAF Classics zitten al sinds 1998 op de Indus

meer dan 1,5 mm bij de dunste snaren en met iets meer ruimte aan de andere kant, namelijk net onder de 1,8 mm. Het voelt goed en de intonatie is glaszuiwer. De gitaar blijft geweldig op stemming, zelfs met flink whammy-geweld. De vibrato is zo afgesteld dat je een kleine tert omhoog kunt en vrijwel onbeperkt naar beneden.

Niet-ingeplugd klinkt de Vigier mooi gebalanceerd, zeker in vergelijking met de bijna akoestische resonantie van onze Stratocaster. Versterkt blijken de singlecoils lekker fel, terwijl ze in combinatie vriendelijker klinken en perfect blijken voor moderne funk. De twee buitenste standen schakelen de humbuckers in en die klinken stevig, bijna als een Les Paul, met de helderheid die je verwacht van een moderne PAF. Het is het type sound dat uitblinkt in crunchy overdrive en alles daar voorbij. Ja, draai het volume iets terug en de helderheid wordt minder, maar het is alsof de Indus liever heeft dat we een andere pickupstand kiezen dan dat we aan de knoppen draaien, zeker nadat we onze pedalenplank en de Line 6 Helix hadden aangesloten. De Indus is de ideale gitaar om opnames mee te maken. De intonatie en stemvastheid koppelt hij aan een brede keuze aan sounds, helemaal als je met twee versterkers werkt.

Conclusie

Er is geen tekort aan moderne gitaren met een geschroefde hals, van grote en kleine bouwers, en in deze prijsklasse heb je volop keus. Denk maar aan Suhr of Fenders nieuwe Ultra Luxe-modellen - en dat is maar het topje van de ijsberg. Vigier doet zeker niet onder voor de genoemde concurrenten en

de Excalibur-reeks - om het maar niet te hebben over de meer retro Expert-modellen - biedt voldoende keus. Die 10/90-hals doet je misschien aarzelen, maar zeg nou zelf: zou Vigier die na 32 jaar nog steeds gebruiken als hij niet zou werken? Natuurlijk niet. Zelfs het instapmodel Indus laat zien waar de Excalibur voor staat: goed door-dachte, tot in de details kloppende gitaarbouw met veel vakmanschap. Hierbij alsnog onze felicitaties voor veertig jaar geweldige gitaren.



VIGIER EXCALIBUR INDUS

OORDEEL



GITARIST ZEGT: De kwaliteit, stabiliteit en precisie die we van Vigier verwachten, met dito sound en bespeelbaarheid. 10/90-hals blijft voor sommigen controversieel.



MJ SERIES

MADE IN JAPAN

RHOADS • DINKY™ • SOLOIST™

Jackson®

JACKSONGUITARS.COM

©2021 JCMi. Jackson® is a trademark of Jackson/Charvel Manufacturing, Inc. (JCMi). All rights reserved.



Rivalen	
■	Fender '65 Deluxe Reverb
■	Orange Tremlord 30
■	Supro Neptune Reverb 1685RT



Voor de pros

Fender '68 Custom Pro Reverb

Een van de beste versterkers ooit krijgt een update; klassieke Fender-klank en -stijl in een eigentijdse, draagbare uitvoering.

tekst **Nick Guppy** foto's **Olly Curtis**

Een merk heeft zo'n rijke geschiedenis als het om gitaarversterkers gaat als Fender. Het is dan ook geen wonder dat het bedrijf af en toe terug in de tijd gaat om zich te laten inspireren door eerdere eigen modellen, die inmiddels klassiekers zijn geworden. De iconische Fender versterkers van begin jaren zestig met hun zwarte bedieningspaneel zijn tijdloos gebleken. Ze vertegenwoordigen de typische Amerikaanse gitaarsound die te horen is op ontelbare hits, en gaan ook vandaag de dag nog de hele wereld over als onmisbaar onderdeel van de set-up van talloze tourende bands. We kennen allemaal de sterren van die periode, zoals de almachtige Twin Reverb met zijn kwartet 6L6 buizen, en de Deluxe Reverb, aangedreven door een tweetal 6V6's en met een enkele 12-inch luidspreker - ideaal voor studio's en kleine zalen.

Tussen beide legendes in vinden we de 4x10 Super Reverb en, vanaf 1965, de minder bekende en minder krachtige Pro Reverb.

Deze was uitgerust met twee 12-inch luidsprekers, een iets kleinere uitgangstransformator dan de Super en een eindtrap met twee 6L6 buizen, goed voor ongeveer 40 watt. De Pro en Super krijgen - en kregen - minder aandacht dan de legendarische Twin en Deluxe, maar de Pro Reverb had -

en heeft - een grote schare trouwe fans die dit de beste Fender versterker ooit vinden, en daarmee automatisch ook de beste versterker van de wereld, dankzij zijn fraaie klank en optimale combinatie van kracht en headroom.

Fenders nieuwe '68 Custom Pro Reverb is het vervolg op die combo en voegt zich bij de '68 Custom-reeks, samen met de eveneens nieuwe '68 Custom Vibro Champ Reverb. De '68 Customs zijn geen platte kopieën, maar zijn verfijnd en geüpdatet om aan moderne eisen te kunnen voldoen zonder dat dat ten koste gaat van het bijzondere geluidskarakter van de oorspronkelijke modellen.

Ontwerp

De '68 Custom Pro Reverb is een van de best uitziende Fender versterkers die we kennen. Het merk heeft teruggegrepen naar de stijl van dat specifieke jaar, waarin de combinatie blauw en zilver terugkomt op zowel het bedieningspaneel als in het luidsprekerdoek. Dat luidsprekerdoek is rondom trouwens afgewerkt met een zogenaamde 'druiprand,' een opvallende versiering die tussen 1967 en 1969 verscheen en voor zo ver bekend uitsluitend in 1968 gedurende het gehele jaar werd toegepast. De rest van de constructie is precies zoals we dat van een typische jarenzestig Fender

FENDER '68 CUSTOM PRO REVERB

RICHTPRIJS: € 1399,-

LAND VAN HERKOMST:

Mexico

TYPE: buizen-comboversterker

VERMOGEN: 40 watt RMS

BUIZEN: 3x 12AX7,

2x 12AT7, 2x 6L6-S

AFMETINGEN: 43,5 x 57 x 23,8 cm (hxbxd)

GEWICHT: 16 kg

BEHUIZING: berken-multiplex

LUIDSPREKERS: 1x12-inch Celestion G12 Neo Creamback

KANALEN: 1

REGELAARS: brightswitch, volume, bass, middle, treble, reverb level, vibrato speed en intensity

VOETSCHAKELAAR: vintage 2-knops schakelaar, schakelt reverb- en tremolo-effect in/uit (tremolo werkt alleen als schakelaar is aangesloten) - meegeleverd

EXTRA FUNCTIONALITEIT: buizenveergalm, buizen-tremolo, externe speaker-jack

OPTIES: geen

REEKS: de andere nieuwkomer in de '68 Custom-reeks is de 5-watt '68 Custom Vibro Champ; overige '68 Custom versterkers zijn de Princeton Reverb, Deluxe Reverb en Twin Reverb

DISTRIBUTIE: Fender Musical Instruments EMEA, East Grinstead (VK), tel. 0044 1342 331700

WEBSITE: www.fender.com



» mogen verwachten, met een behuizing van massief multiplex met een dikke, zwarte tolex afwerking en een metalen chassis dat stevig verankerd is met vier bouten, versterkt met verchroomde strips.

De elektronica in dat chassis bestaat uit een combinatie van handmatige bedrading en printplaten. De twee belangrijkste printplaten zijn die achter het bedieningspaneel, met daarop de schakelaars en potmeters, en een grotere plaat waarop de voorversterker, eindtrap en de onderdelen van de voeding gemonteerd zijn.

De buisvoetjes zijn op het chassis bevestigd en handmatig bedraad, net als bij het oorspronkelijke model het geval was. De printplaat wordt daarom niet te warm, wat wonderen doet voor de betrouw-



De '68 Custom Pro Reverb produceert ongeveer 40 watt met een paar Groove Tubes 6L6-S eindbuizen

Deze Pro Reverb mag dan splinternieuw zijn, hij barst van de vintage Amerikaanse gitaargeluiden

baarheid van het circuit. Er zijn drie 12AX7 en twee 12AT7 voorversterkerbuizen, plus een gematcht paar Groove Tubes 6L6-S buizen die voor het vermogen zorgen. De eerste Pro Reverbs maakten gebruik van een GZ34 gelijkrichterbuis, die later werd vervangen door een 5U4, op zijn beurt weer gevolgd door siliciumdiodes. De '68 Custom Pro Reverb vertrouwt op silicium voor consistentie en gebruikszekerheid, maar z'n Schumacher transformers zijn speciaal ontworpen om die zo gewilde buizen'dip' (sag) na de aanslag na te bootsen en de negatieve tegenkoppeling is gereduceerd ter verdere ondersteuning van de dynamische respons.

De '68 Custom Pro Reverb heeft slechts één kanaal en dat is gebaseerd op het klassieke Fender vibratokanaal, met twee ingangen, een brightschakelaar en een middenregelaar, iets wat niet voorkwam op het origineel. Er is een niveau-regelaar voor de traditionele veergalm en een speed- en intensityregelaar voor het buizentremolo-effect, dat in de eindtrapsectie na de reverb komt en het volume moduleert via de voorspanning van de stuurroosters van de buizen.

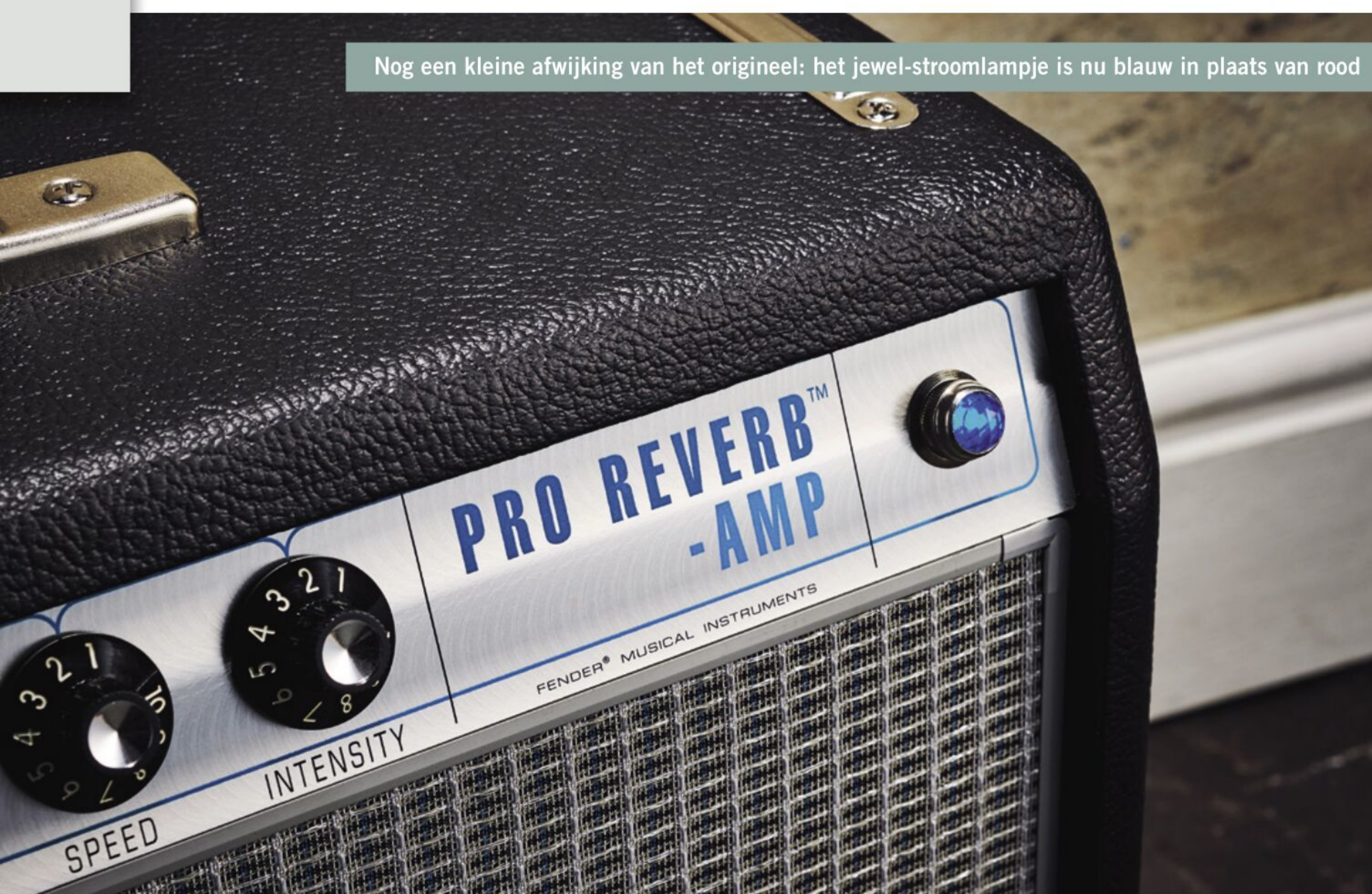
De andere opvallende aanpassing is dat er geen twee maar slechts één luidspreker in zit - een 12-inch Celestion Neo Creamback. Daardoor valt de behuizing kleiner uit en heeft die nu ongeveer het formaat van een klein uitgevallen Deluxe Reverb. Het gewicht is ook een stuk minder en dat maakt de '68 Custom Pro Reverb een solide en toch draagbare combo die je makkelijk met één hand optilt.

De praktijk

We gebruikten onze trouwe, met PAF's uitgeruste Les Paul en een Strat met Seymour Duncan APS pickups. Na wat uitproberen besloten we de volume- en toonregelaars rond de 6 te houden, met de brightschakelaar aan voor onze Les Paul en uit voor de Strat. Het fraaie hoog, gebalanceerde midden en diepe laag maken dit een perfecte versterker voor jazz,



Nog een kleine afwijking van het origineel: het jewel-stroomlampje is nu blauw in plaats van rood



country en pop. En met de reverb en tremolo is de '68 Custom Pro Reverb je ticket voor een reis door de Amerikaanse popcultuur. Subtiel ingesteld zorgt de reverb voor ruimte en de rokerige warmte van een jazz-club; zet de regelaar halverwege en je bevindt je in americana-land, waar stoffige pickuptrucks hun weg zoeken tussen rond waaiend struikgewas op eindeloze wegen door de woestijn, slechts af en toe onderbroken door vervallen pompstations en motels.

Met de reverbregelaar op maximaal kun je gaan surfen, waarbij de spelonkachtige delay en ping-pong-oscillatie direct aan Dick Dale doen denken. De tremolo is al net zo aantrekkelijk en varieert van een donkere, dreigende puls tot compleet Bo Diddley-achtig gestotter op volle snelheid. Het tremolocircuit werkt op de voorspanning van stuurroosters van de eindtrapbuizen en moduleert zowel het gitaarsignaal als de uitstervende reverb voor een extra authentiek vintage geluid. Het circuit gedraagt zich daarbij erg dynamisch en wordt opvallender naarmate je je gitaar zachter aanslaat terwijl het effect nauwelijks hoorbaar is als je er hard ingaat.

De oorspronkelijke Pro Reverb bood een ideale mix van medium headroom, de helderheid van de twee 6L6 buizen en een onovertroffen dynamische respons. Gelukkig is die gouden combinatie er nog steeds, misschien zelfs nog wel meer dan bij het origineel. Dankzij

de reductie van de negatieve tegenkoppeling en slimme aanpassingen aan de transformators is het dynamisch bereik van de '68 Custom nog groter geworden. De amp blijft clean tot bijna 4 op de volumeregelaar, waarna de eindbuizen gaan vervormen van een subtiel randje op 4 of 5 tot een bijtgrage crunch bij vol volume. De oorspronkelijke Pro Reverb kon bij hoge volumes wel eens wat week klinken, maar de '68 Customs Celestion Neo Creamback zorgt voor extra focus en definitie - wat een uitstekende speaker is dat! Met zijn beukende laag van de G12's uit de jaren zestig, het organische midden en complexe hoog is hij een rivaal voor de Alnico Gold.

Conclusie

De '68 Custom Pro Reverb mag dan splinternieuw zijn, hij barst van de vintage Amerikaanse gitaargeluiden en is net zo gebalanceerd als zijn voorganger, met ruim voldoende

headroom voor countrytwang, maar ook weer niet zo veel dat je de organische dynamiek die je nodig hebt voor blues en classic rock verliest. Hij klinkt op zichzelf al glorieus en is daarbij een geweldig platform voor je effectpedalen. Hoewel, als je eenmaal de fantastische reverb en tremolo van de Pro hebt meegemaakt, zou je pedalenbak best wel eens een lange vakantie tegemoet kunnen zien. Beide effecten zijn voetschakelbaar (zoals bij de originele Pro Reverb), maar effectloop, boost en andere tierlantijnen die ten koste zouden kunnen gaan van de geluidskwaliteit ontbreken. Dat is hartstikke mooi, want als een versterker zo goed klinkt, heb je verder niets nodig. Hij ziet er ook nog eens goed uit. De coole uiterlijke kenmerken doen denken aan de jaren zestig en zo'n retro-moderne vibe is momenteel erg in.

Kijk, we hebben hier niet te maken met een massaal geproduceerde, geheel digitale combo en dat zie je terug in de prijs. Toch denken we dat de Fender '68 Custom Pro Reverb wel eens de laatste versterker kan zijn die je als toegewijde amateur of professional nodig zou kunnen hebben. Gezien de geluidskwaliteit is de prijs meer dan redelijk en als je bedenkt hoe robuust deze amp gebouwd is en hoe klassiek hij eruit ziet, dan wordt het wel heel verleidelijk. Met zijn aangename afmetingen en draagbaarheid is dit een perfecte partner voor thuis, in de studio en op het podium. **G**



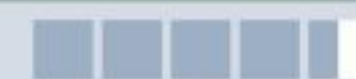
De middenregelaar is een moderne toevoeging; oorspronkelijk zat die alleen op de Twin Reverb



Eén lichtgewicht Celestion G12 Neo Creamback luidspreker maakt de nieuwe Pro Reverb een stuk draagbaarder dan het met twee speakers uitgeruste origineel

FENDER '68 CUSTOM PRO REVERB

oordeel



GITARIST ZEGT: Authentieke Amerikaanse cleane en subtiel vervormde klanken met geweldig reverb- en tremolo-effect in een draagbaar formaat

Alvarez MGA70WCEARSHB

Een dienstbare allrounder

Alvarez introduceert een nieuwe reeks gitaren, de Masterworks Elite-serie. Een eerste kennismaking met een grand auditorium. tekst Hein van Dongen

Alvarez is een merk van het Amerikaanse bedrijf St. Louis Music. De Masterworks Elite-serie is ontworpen in de VS, maar wordt in China gebouwd.

De instrumenten in de reeks hebben absoluut hun naam niet mee. Wat moet je met 'MGA70W-CEARSHB'? Is dat een code die je moet intoetsen om een postpakket te traceren? Of om een software-licentie te krijgen? Met wat gepuzzel (beginnend met Masterworks Grand Auditorium) kon ik de meeste letters wel duiden, maar toch.

Goed, we zullen het dan maar over 'deze Alvarez' hebben en die code verder maar laten zitten... Deze Alvarez is een gitaar die wordt uitgebracht in een prijsklasse waarin heel veel moois te koop is: duurdere gitaren van goedkopere merken en goedkopere modellen van duurdere merken. Hoe doet deze Alvarez het in dat bonte gezelschap? Voor 929 euro krijg je bij Alvarez een massieve gitaar, inderdaad in het grand auditorium-formaat. Een gitaar die qua looks en feel een heel eigen karakter heeft, maar die heel veelzijdig inzetbaar is.

armrest, een afgeschuind deel van de body aan de kant van de bas-snaren, waar je met je rechterarm op kunt rusten terwijl je speelt. De gebruikte houtsoorten voor de klankkast zijn AA sitka sparren voor het bovenblad en zwart noten voor het achterblad en de zijkanten. Door heel zorgvuldig het gebruikte hout te kiezen en heel precies de radius van de klankbladen af te stellen heeft Alvarez zo dun mogelijk hout kunnen gebruiken om het geluid rijker en de gitaar responsiever te maken.

De toets is van Indiaas laurierhout, een verwant van het steeds minder gebruikte palissander. De topkam en het zadel zijn van been, de opvallende brug is weer van Indiaas laurier. Hier gebruikt Alvarez een beproefd middel om een gitaar een levendiger geluid te geven: de brug is zo gebouwd dat de snaren een scherpere hoek maken met het zadel dan gebruikelijk.

Alvarez heeft een eigen bracingpatroon ontwikkeld, MST1 genaamd, een scalloped X-patroon met asymmetrische zangbalken, wat een stabielere toon en meer volume moet opleveren. De afwerking van de gitaar is fraai, de rozet is ingelegd met abalone en parelmoer. We zien een Alvarez-logo bij de 12e fret en verder geen dots op de toets. De binding van de body is

in een sierlijk en bescheiden ebben met abalone uitgevoerd.

Geluid en speelplezier

Veel mensen vinden het grand auditorium-formaat heel comfortabel: het is minder diep dan een dreadnought en heeft een wat smallere taille, waardoor je zittend wat makkelijker speelt. Bij de Alvarez zijn het natuurlijk ook de cutaway en de armsteun die aan het speelgemak bijdragen. Sommige traditionalisten onder de gitaristen vinden zo'n *armrest* een modegril, maar afhankelijk van je speelhouding kan een armsteun toch je speelgemak vergroten. Ook de gesatineerde hals en de 44,5 mm brede toets maken de Alvarez een heel plezierige gitaar om te bespelen. De hals is dus wel vrij breed en in combinatie met de mensuur van 25,5 inch (648 mm) is de gitaar misschien net even te ruim bemeten voor wie kleine handen heeft.

Het is altijd lastig om de juiste woorden te vinden om de klank van een gitaar te beschrijven en dat wordt lastiger als het geluid zoals bij deze Alvarez heel evenwichtig is. Het sprankelt zonder een moment schril te zijn, het geluid is stevig zonder dat het laag te veel domineert. Als je strumt kun je aan de gitaar een strak geluid ontlokken en bij fingerpicking zijn de afzonderlijke noten goed gedefinieerd

Rivalen

- Gibson G-45
- Taylor 214ce
- Javatar GAC

Vorm en bouw

De klankkast heeft niet alleen een cutaway naar ook een ebben

hoorbaar, zonder te verzuipen in al te veel naklank.

Spelend op deze Alvarez geniet je van de 'snelle respons' van de gitaar - dat is het vreemde gevoel dat een gitaar onmiddellijk naar je luistert. Sommige - ook heel goede - gitaren lijken wel eens een eigen wil te hebben, maar de Alvarez stelt zich heel dienstbaar op. Die responsiviteit en dat evenwichtige karakter zorgen er ook voor dat je hem niet automatisch met één bepaalde muzieksoort of speelstijl associeert: je kunt hem vragen voor een heleboel verschillende rollen.

Wanneer je zelf op een gitaar zit te spelen kan het je wel eens ontgaan hoe hard of zacht je gitaar in de ruimte klinkt, maar die projectie is bij de Alvarez heel goed. Hij heeft overigens ook een heel goede dynamiek; je kunt hem snoeihard laten reageren zonder dat de klank agressief wordt.

De Alvarez heeft een ingebouwd LR Baggs VTC element. Hier volgt men de bekende formule, met een piezo-element onder het zadel en een voorversterker in de klankkast. De uitgang dient tevens als strap-holder en voor de volume- en de toonregeling zien we de langzamerhand vertrouwde kleine wieltjes in het klankgat. Uit de speaker van een goede versterker klinkt het geluid natuurgetrouw en blijft het evenwichtige karakter van de gitaar goed behouden.

Conclusie

Deze Alvarez is een heel goed klinkende, fijn spelende en zeer veelzijdige gitaar die als je hem vaak bespeelt ongetwijfeld met de jaren steeds mooier gaat klinken. Maar laat de 'creatives' bij Alvarez er alsjeblieft een nieuwe naam voor verzinnen. **G**

ALVAREZ MGA70WCEARSHB

OORDEEL



GITARIST ZEGT: Comfortabel spelende gitaar met een bijzonder evenwichtig geluid



ALVAREZ MGA70WCEARSHB

RICHTPRIJS: € 929,-

LAND VAN HERKOMST: VS/China

TYPE: grand auditorium met cutaway en armsteun

BOVENBLAD: massief AA sparren

ZIJ/ACHTERKANT: zwart noten

HALS: mahonie

TOETS: laurier

FRETS: 21

TOPKAM/BREEDTE:

been/44,5 mm

BRUG: laurier

ZADEL: been

MENSUUR: 648 mm

AFWERKING: sunburst

ELEKTRONICA: LR Baggs EAS VTC

KOFFER/GIGBAG: niet meegeleverd

DISTRIBUTIE:

Sound Service, Berlijn (D), tel. 0049 (0)337089330

WEBSITE:

www.sound-service.eu



Eventide UltraTap & MicroPitch Delay

Tijd als ex

Een artikel waarin twee delays besproken worden, wordt dat dan niet te veel herhaling? Tot onze verrassing blijkt dat niet het geval te zijn, want deze twee delays uit het Eventide-archief vertegenwoordigen ieder een heel verschillend aspect van het delaygebeuren. tekst Allard Krijger

We bespreken hier twee nieuwe producten: de Eventide UltraTap delay en de Eventide MicroPitch delay. Strikt genomen zijn deze delays niet nieuw: het zijn algoritmes uit de rijke schatkamer van Eventide. Het merk vindt zichzelf opnieuw uit door hun geliefde algoritmes in een echt stompbox-formaat te stoppen, compleet met draaiknoppen per functie zoals we dat gewend zijn. Op deze manier komt het algoritme volledig tot zijn recht. Je zou kunnen zeggen dat de UltraTap de stap van delay naar galm maakt en de MicroPitch de stap van delay naar modulatie-effecten zoals detune, chorus en

flanger. Maar beide effecten zijn in de kern delays. We gaan ze in detail bekijken en daarna komen we tot een conclusie.

■ UltraTap

Het idee achter de UltraTap is gebaseerd op de multitapdelays van weleer. Dat waren feitelijk bandrecorders met één opnamekop en een aantal afspeelkoppen die op een vaste afstand van elkaar stonden. Iedere keer als het opgenomen signaal langs een afspeelkop kwam werd het afgespeeld en zo kreeg je dan een herhaling, een echo. Je kon vaak taps aan- en uitzetten, waardoor je ritmische variaties kon

maken. De Eventide UltraTap is wel gebaseerd op dit idee van taps, maar toch een beetje anders.

Er zijn twaalf controllers om het effect mee in te stellen, zes reguliere en zes onder de shiftfunctie. De belangrijkste hiervan zijn Taps en Length. Met de eerste kun je kiezen hoeveel delays je aan het werk zet. Zet je Taps op 1, dan heb je een standaard digitale delay. Met Length stel je dan de delaytijd in, met Feedback het aantal herhalingen. Gewoon een delay dus. Zet je het aantal taps op 64, dan heb je 64 van deze standaard digitale delays tegelijkertijd. Die laatste setting gebruik je dan om een reverb te maken.

Rivalen

- Eventide H9
- Eventide TimeFactor
- Pigtronix Echolution
- GFI System Specular
- Tempus Reverb & Delay

Om allerlei smaken reverb te maken heb je (naast Length en Feedback) een aantal functies, waarvan ik 'Slurm' dan de meest in het oog springende vind. Een digitale delay is vaak nogal bits, ze spelen zonder pardon terug wat jij er in gestopt hebt. Met gitaar is de attack meestal puntig, met een dito herhaling als gevolg. Een nagalm is feitelijk niets meer dan een hele reeks elkaar snel opvolgende delays. Maar omdat deze reflecties (delays) de hele ruimte door stuiteren verliezen ze definitie, dat puntige zeg maar. Met Slurm stel je de mate van 'verzachting' van de individuele delays in, waardoor de herhalingen meer in elkaar overvloeien en het puntige verdwijnt. Dat gebeurt door het volume van iedere reflectie wat langzamer op te laten komen. Omdat je dit zelf kun instellen kun je de galm zo soepel of

Dit is een feest voor iedere serieuze delay-, echo- en reverbliefhebber

rafelig maken als je wilt. Je kunt ook 16 of zelfs slechts 8 taps gebruiken om een galm mee te maken, wat steeds weer een heel verschillende indruk geeft.

Twee andere belangrijke knoppen voor het op smaak brengen van je delay of galm zijn Spread en Taper. Met de eerste stel je de vertraging in tussen de verschillende taps. Dat is dus iets anders dan de Length-functie die de vertraging (herhaling) per delay regelt. Voel je 'm? Je kunt de spread zo instellen dat de taps op gelijke afstand staan, maar ook zo dat de eerste taps dichterbij elkaar staan dan de latere taps. Of andersom. Met als

gevolg een delay die steeds sneller gaat of die juist vertraagt iedere keer dat een volgende tap het signaal terugspeelt. Met Taper bepaal je de uitsterftijd van iedere tap.

Het moet gezegd worden, dit klinkt echt waanzinnig goed. Juist omdat je zoveel controle hebt over allerlei details waar je normaal nooit bij komt is dit een feest voor iedere serieuze delay-, echo- en reverbliefhebber.

■ MicroPitch

De MicroPitch is ook een delay-pedaal, maar heeft duidelijk heel andere voorkeuren en een heel »

pressiemiddel





EVENTIDE
ULTRATAP DELAY
RICHTPRIJS: € 326,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: delaypedaal
REGLAARS: Mix, Taps, Length, Feedback, Spread, Taper, Tone, Slurm, Predelay, Chop, Spd/Rise/Rel, Out Lvl.
SCHAKELAARS: mono/ stereo, guitar/line level, secondary function, active- en momentary-druknop, active- en momentary-voetschakelaar
AANSLUITINGEN: standaard trs-ingang (mono of stereo), standaard uitgangen 1 & 2, exp, usb
VOEDING: 9V, 200 mA netadapter (meegeleverd)
AFMETINGEN: 71 x 121 x 178 mm (hxbxd)
MEEGELEVERDE SOFTWARE: Eventide Device Manager voor het managen van de presets
DISTRIBUTIE: Sound Service, Berlijn (D), tel: 0049 (0)337089330
WEBSITE: www.sound-service.eu

EVENTIDE
MICROPITCH DELAY
RICHTPRIJS: € 326,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: delaypedaal
REGLAARS: Mix, Pitch A, Pitch B, Depth, Rate/ Sens, Pitch Mix, Tone, Delay A, Delay B, Mod, Feedback, Out Lvl
SCHAKELAARS: mono/ stereo, guitar/line level, secondary function, active- en momentary-druknop, active- en momentary-voetschakelaar
AANSLUITINGEN: standaard trs-ingang (mono of stereo), standaard uitgangen 1 & 2, exp, usb
VOEDING: 9V, 200 mA netadapter (meegeleverd)
AFMETINGEN: 71 x 121 x 178 mm (hxbxd)

ander idee over waar zijn bestaan over gaat. De MicroPitch heeft twee digitale delays aan boord, die je qua pitch (toonhoogte) ten opzichte van het binnenkomende signaal kunt instellen. Pitch A met maximaal -50 en Pitch B maximaal +50. Dat lijkt veel op detuning zoals je dat ook bij een synthesizer ziet. Als je alleen dat 'ontstemmen' gebruikt van delay A en B, dan klinkt je instrument breder en voller zoals we dat we normaal ook van een chorus verwachten, maar nu écht. Je moet 'm wel in stereo mode gebruiken, anders mis je de meeste lol. Ook het ingangssignaal kán stereo zijn (net als bij de UltraTap) maar dat hoeft niet. Dat detunen is al leuk en ook hier is de klankkwaliteit verbluffend, maar het feest gaat verder. Want je kunt het gedetunde signaal links en recht ook nog vertragen, het zijn immers twee digitale delays. Dus zo maak je het niet alleen breder, maar ook dieper. En dan kunnen we de twee delays nog gaan moduleren, met een sinus laten wiebelen zoals een chorus of flanger of de pitchshifting laten reageren op je aanslag. Waarbij je dan kunt selecteren of het geluid naar beneden gaat of omhoog klimt bij het uitsterven van je gitaargeluid. En daarnaast kun je hier ook zonder veel moeite een dual-delay van maken waarbij beide delays een andere verdeling van het ingegeven tempo geven, voor ritmische delays. En die kun je dan weer pitchshiften, detunen, moduleren. Het lijkt misschien eenvoudig allemaal, maar dit is een extreem veelzijdig pedaal.

Gereedschap.

Als ik mijn hoofd even leeg wil maken kijk ik graag naar het YouTube-kanaal van Crimson Guitars om Ben Crowe weer stap voor stap een van zijn waanzinnige gitaren te zien bouwen. Regelmatig komt hij dan aanzetten met een speciaal gereedschap. Een of andere beitel, schaaft of vijl. Achter hem zie je ook een hele kast vol met dat spul. Je zou denken één of twee, nou vooruit,

En dan nog...

Een paar dingen die toch even genoemd moeten worden. De pedalen hebben zes draaiknoppen, maar besturen twaalf parameters. Je hebt daarvoor een shiftknop. Vaak vergeet je die om te zetten; dat is dus even wennen. Er zijn vijf presets aan boord en 127 middels midi te bereiken. De vijf onboard presets kun je kiezen met de rechterschakelaar, de linker activeert de preset. Voor een stereo ingangssignaal heb je een speciale kabel nodig (van 2 x mono jack naar 1 x stereo jack). Midi gaat via de expressiepedaal-aansluiting, dus dat is een 'dit of dat'-situatie. Hoewel je expressie dan wel weer via midi kunt doen, maar toch. De micro-usb-aansluiting gebruik je om het pedaal via de computer te kunnen programmeren en zo kun je ook je presets laden. Zo is er nog meer te vertellen over deze pedalen. Maar ze zijn vooral heel uitgebreid en toch relatief eenvoudig in gebruik.



vier beitels zou toch genoeg moeten zijn. Niet volgens Crowe, maar hij is dan ook 'gereedschapsgek' en heeft een 'vintage tools shop'. Iedere keer blijkt hij toch weer nét een ander stuk gereedschap nodig te hebben om dat hele speciale detail te kunnen maken. Zo heb ik deze twee Eventides ook ervaren. Het zijn allebei schoolvoorbeelden van hoogwaardig precisiegereedschap. De MicroPitch is in essentie een detuner, maar we krijgen toegang tot het DNA van ontstemmen en botsende, zwevende harmonieën

middels deze modulerende, pitch-shiftende delay. De UltraTap is een reverb waarbij we met onze handen diep in de ingewanden van vertragen en herhaling en ruimtelijkheid kunnen grijpen om als een goed geoutilleerde chirurg de tijd tot op kernniveau te kunnen manipuleren. En zo blijkt maar weer dat tijd de essentie van muziek is. Muziek is de enige kunstvorm die tijd in pure vorm gebruikt als expressiemiddel. En deze Eventide effectpedalen zijn daar het perfecte gereedschap voor. **G**



EVENTIDE ULTRATAP DELAY

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Van delay naar galm en álles daartussenin

EVENTIDE MICROPITCH DELAY

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Van detune naar double delay en álles daartussenin



CORE SERIES

PREMIUM ACOUSTIC GUITARS
ALL-SOLID WOOD

Cort's new premium series of all-solid acoustic guitars, the Core Series features the very best materials, components and workmanship for instruments that will improve with age like fine wine. If the utmost sound quality is your top priority, then you need to look no further than the Core Series.

No matter what sound you are looking for, we have the acoustic for you.

- **Mahogany** - A warm well-rounded tone, deep and rich!
- **Spruce / Mahogany** - A traditional, more vintage acoustic guitar tone.
- **Blackwood** - Delivers a brighter and more articulate tone, with a well-balanced overall sound.

Cort[®]
since 1960

Distribution for Belgium, Luxembourg and the Netherlands:
MUSIK MEYER BENELUX - Division of MUSIK MEYER GmbH Industriestraße · 35041 Marburg (Germany)
www.musik-meyer-benelux.com

*"Epic, catchy, powerful and hard -
'Halloween' is a future classic, the epitome of what makes
this amazing band so great."*
FISTFUL OF METAL (UK),
Calum Harvie

HELLOWEEN

2CD-DIGIBOOK INCL. BONUS CD | DELUXE BOX SET | CD | DIGITAL | 3LP IN TRIFOLD WITH HOLOGRAM | 2CD+2LP EARBOK INCL. BONUS CD | VARIOUS COLOURED DOUBLE VINYLs IN GATEFOLD

IN STORES **18.06.**

WWW.NUCLEARBLAST.DE
WWW.FACEBOOK.COM/NUCLEARBLASTRECORDS

NUCLEAR BLAST



De feiten en angsten van

Anne Soldaat

Anne Soldaat kreeg wereldwijd erkenning als gitarist, songschrijver en deeltijdzanger van Daryll-Ann. Zijn carrière na deze band is net zo imposant, of het nu als sideman van bijvoorbeeld Tim Knol is, vertolker van vergeten pareltjes met Yorick van Norden of als soloartiest. Onder zijn eigen naam en als Do-the-undo bracht hij diverse mooie albums uit en zijn nieuwe, 'Facts & Fears', verschijnt 9 juli. tekst Chris Dekker

Een "hokkie met zelfs een raampje" noemt Anne zijn compacte, goed uitgeruste thuisstudio. Naast een drumstel en een collectie Fender versterkers zien we natuurlijk een wandje gitaren. Hier vond tijdens de opnamen van 'Facts & Fears' echter slechts een deel van de magie plaats. Maar eerst terug naar het begin...

Is er een bepaald punt waarbij je denkt: nu ga ik een plaat opnemen?
"Er is geen afgebakend tijdplan.

Vaak zijn het de omstandigheden die bepalen wat er gebeurt. Mijn laatste cd komt uit 2015. Ik had veel liedjes, ik vond het tijd en ik had er zin in. De vraag was hoe ik het zou doen. Ik heb in deze studio een album met Clean Pete opgenomen, maar dat is akoestisch en overzichtelijk. Het leuke van een eigen studio is dat je aan niemand verantwoording af hoeft te leggen, maar het is ook arbeidsintensief en eenzaam.

"Ik speel in The Strange Brew, een band die tijdens muzikale jubilea speelt.

We deden onder meer Woodstock en Elvis. Pablo van de Poel doet wel eens mee, maar ik kende hem niet zo goed. Ik merkte dat hij veel weet van opnamen en geluid. Hij luistert naar de muziek van de jaren zestig en zeventig en hij neemt met tape op. Dat kun je gemakkelijk afdoen als gimmick, maar dat is onterecht. Ik hoorde de vette plaat die hij in zijn studio opnam met de Dawn Brothers en riep: 'Wat zou je er van vinden als ik een plaat bij jou opnam?' Van het een kwam het ander. Het was dus een gok, maar ook een



Claudia Otten

muzikanten niet toe. Ik luister zelf het liefst mono, links klinkt alles verrot, maar ik heb door veel van linker en rechter kanaal te wisselen een manier gevonden om te kunnen mixen.”

Kleuren en mixen

Werken met andere muzikanten en producers kan iets zeer verfrissend opleveren.

“Ik speel al lang met bassist Reyer Zwart, Pablo’s broer Luca drumde en die ontmoette ik pas in de studio, net als de toetsenist. We wilden eerst repeteren, maar uiteindelijk zijn we het gewoon gaan doen. Vier gasten in een ruimte, dat is leuk, zeker omdat het beloond werd. Pablo inspireerde, hoe hij opnam, kleurde en mixte. Ik ben wel mijn eigen producer. Ik ga niet met een stel muzikanten jammen in de hoop dat er wat uitkomt. De demo’s waren echt ‘af’ toen ik naar Pablo’s studio ging. Je hebt de liedjes, hoe ze gespeeld worden en hoe ze gekleurd en gemixt worden en dat laatste bepaalt het resultaat voor een groot deel.”

Ik hoor helaas ook veel bands die te gek klinken, maar die gewoon geen goede songs hebben.

“Het begint bij het liedje. Ik wil mezelf niet op de borst kloppen, maar alles begint met een goed liedje, een goed idee.”

het werk. Mijn harddisk staat vol demo’s, soms tien fragmenten voor een nummer, en het is belangrijk dat je ‘boekhouding’ goed is. Je moet het bijhouden, anders wordt het een tering-zooi. In de zomer van 2019 ging ik met die ideeën zitten en ik heb tekstueel meters gemaakt. Ik ben nu best tevreden over mijn teksten, terwijl ik superkritisch ben. Ik vind het moedig als mensen hun teksten in het cd-boekje zetten. Bob Dylan uitgezonderd, natuurlijk. Nu staan ze er weer niet in, maar ik zou me er deze keer niet voor schamen.”

Quasi-grappig

Hoe komt dat denk je? Is het omdat je ouder bent geworden en meer ervaring hebt?

“Het ouder worden telt mee. Een aantal songs hebben een grote betekenis en gaan over het leven. Afscheid nemen, oud worden, doodgaan, maar ook nieuw leven. De kunst is wel om niet te sentimenteel te worden. Ik heb een zoontje van drie maanden en kort voor zijn geboorte verliet mijn moeder het ouderlijke huis vanwege ouderdom. Dat is niet alleen het huis waarin ik opgroeide, maar ook het ontmoetingspunt met mijn broers en zussen. Het verval van het huis ging gelijk op met het fysieke verval van mijn moeder. Bij Daryll-Ann had ik soms een mooi nummer en dan maakte



“Ik wist met wie ik ging opnemen, dus koos overwegend stevigere nummers”

instinctkwestie. Je voelt dat het wat kan worden, zonder dat het ergens op gebaseerd is.”

Volgens mij werkt Pablo wat ruiger dan we van jou gewend zijn.

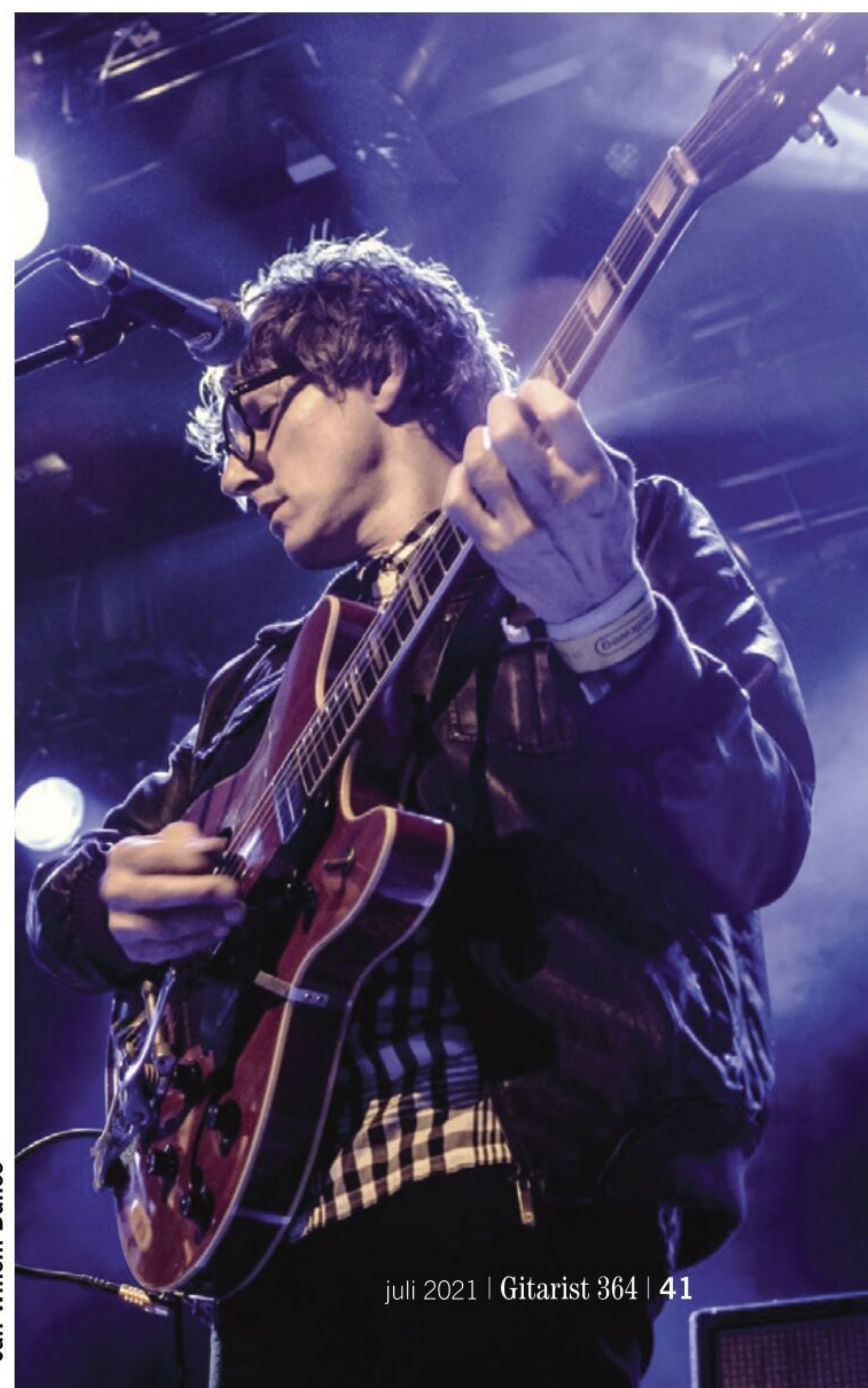
“Absoluut. Pablo is wat radicaler met onverwachtse dingen. Het is gruizig en niet hifi. Ook zijn panning is extreem. Daarentegen had ik een Spaanse gitaar in stereo opgenomen, maar dat interesseerde hem niet. Die staat nu mono in your face. Zo kan het ook. Niet te mooi! De panning was wel even wennen. Ik ben in 2004 ziek geworden. Daar ben ik gelukkig vanaf, maar ik heb er links blijvende gehoorschade aan overgehouden. Dat heeft destijds mijn leven op zijn kop gezet - met ook wat goede dingen gelukkig - maar dit wens je

Dan doe ik het wel: we kunnen gerust zeggen dat je bekend staat als goede songsmid... en gitarist, natuurlijk. Speelde Pablo zelf ook mee?

“Hij was superdruk in zijn rol als engineer, hij zat daar dus niet op te wachten, maar op mijn speciale verzoek heeft hij een van de twee de solo op *The Bad Town* gespeeld. Die is redelijk afgemeten, maar hij speelde het fantastisch en met een goede sound.”

Hoe komen je songs tot stand?

“Soms doe ik geen fuck, soms heb ik de geest en het komt in vlagen, vaak ook weer ingegeven door omstandigheden. Toen mijn vriendin met Clean Pete in het theater speelde, was ze meestal vroeg weg en dan ging ik aan



Jan-Willem Bullee



Amsterdam Guitar Heaven

Zaterdag 20 november 2021
Q-Factory Amsterdam

GEARSHOW GITAAR & BAS

Informatie inwinnen over reserveren van een stand?
amsterdamguitarheaven@k18.nl

GITAAR- EN BASWORKSHOPS

en avondconcert

Blijf op de hoogte van Amsterdam Guitar Heaven:
gitarist.nl/events



Gitarist

DE BASSIST
KWARTAALBLAD VOOR BASSISTEN

Music
maker
lijfblad voor muzikanten

Stichting
Output



GITAARSCHOOL
NEDERLAND

EUROPEAN GUITAR
TEACHERS' ASSOCIATION EGTA

“Een versterker is nooit zonder meer goed of slecht: je moet er de juiste gitaar bij vinden”

» ik maar een quasi-grappige, bijdehante tekst die lekker liep maar nergens over ging. Ik was toen minder reflectief. Ik ben nu wat serieuzer, ik durf wat meer.”

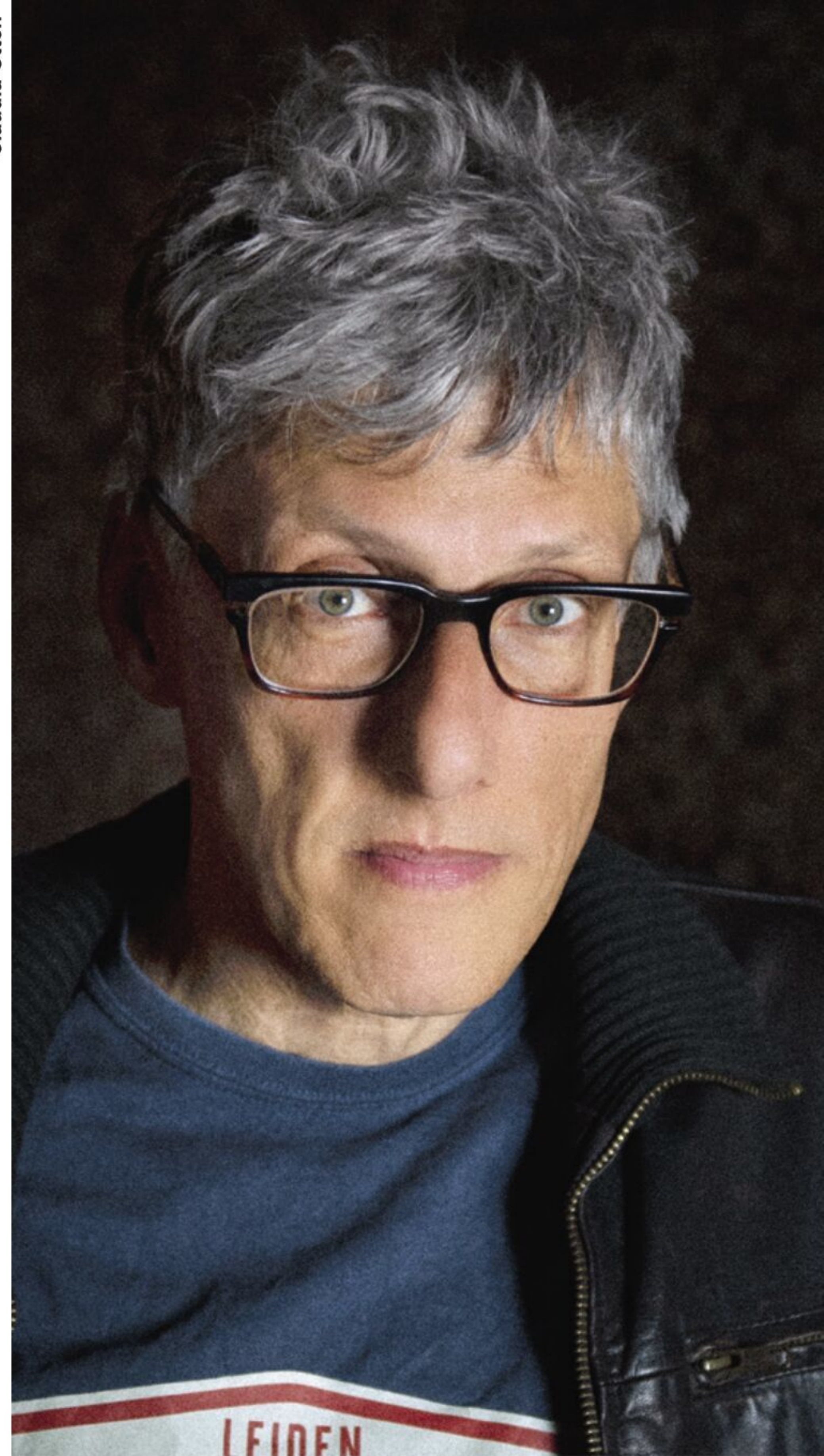
En hoe bepaal je uiteindelijk welke songs je opneemt?

“Ik had een berg liedjes en als de opnames naderen, komt er een selectie. Ik wist met wie ik ging opnemen, dus ik koos overwegend stevigere nummers. Er staan twee rustigere op, maar uiteindelijk is het een best heftige plaat met genoeg peper er in. Dat betekende ook dat ik een mooi akoestisch nummer, dat ik sinds 2015 speel, moest laten liggen.”

Nadat de basis in Utrecht was opgenomen heb je het afgemaakt in

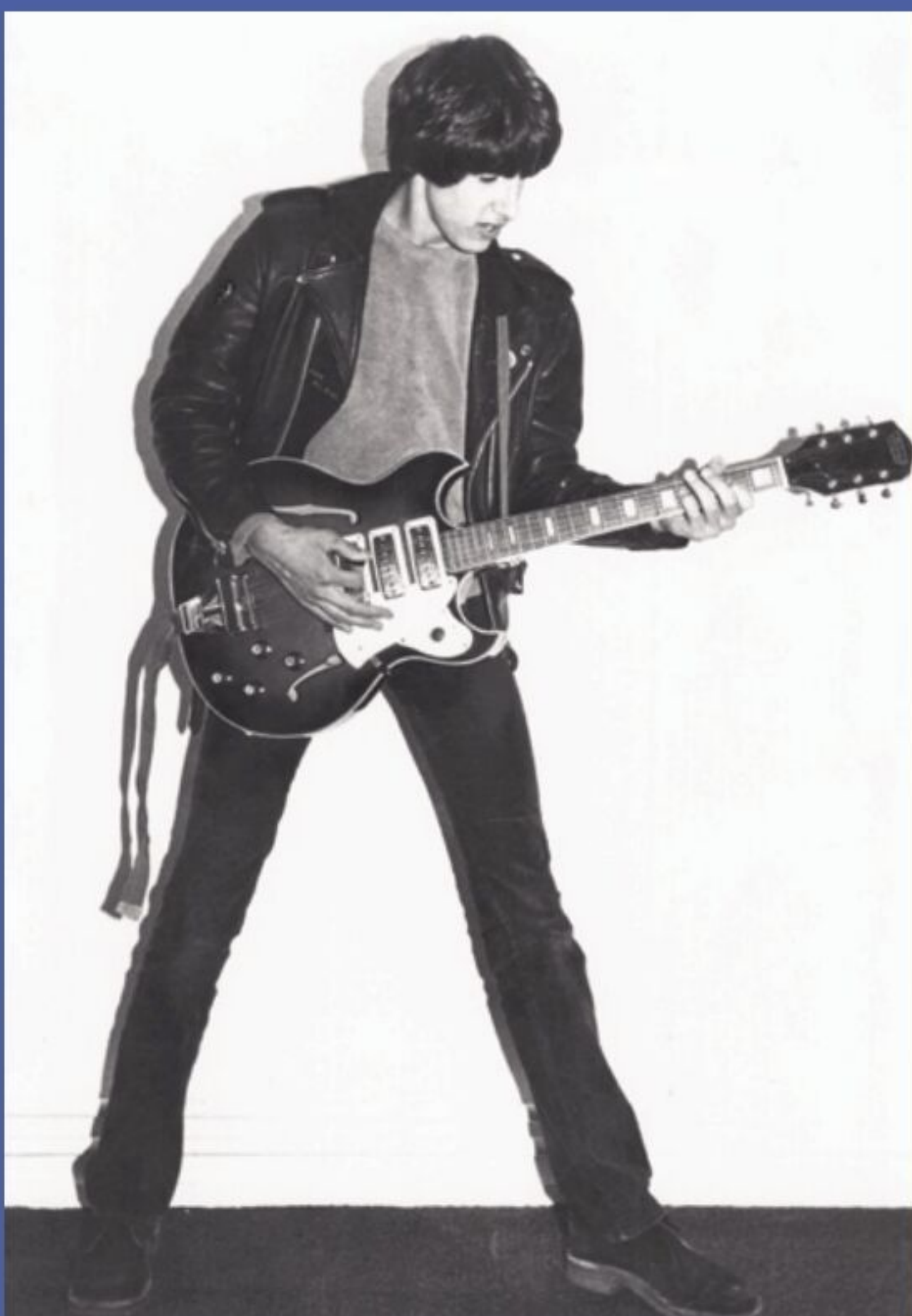
je eigen studio in Nijmegen.

“De basistracks met piano, bas, drums, basisgitaar en wat percussie is van tape gedigitaliseerd. Qua gitaren gebruikte ik voor de basis trouwens mijn Martin, een Guild Starfire en een Frima (zie kader, CD). Op een koortje na heb ik alles hier ingezongen, puur omdat ik dat fijner vind. Ik heb hier mijn vaste versterker, een Fender Pro Reverb, en ik heb ook wat basisgitaar opnieuw gedaan. Ik heb gitaarpartijen toegevoegd en dat deed ik met mijn Les Paul en een oude rood-witte Silvertone die in zo’n koffer met versterker hoort. Ook die klinkt te gek via mijn Pro Reverb. Ik wil in mijn studio altijd een palet aan geluiden hebben. Zo heb ik



De prima Frima

“Door toeval heb ik mijn eerste gitaar ooit herontdekt. Een Frima, een submerk van Egmond. Iemand kocht zo’n gitaar, hij is online gaan zoeken en vind een foto van mij met mijn Frima. Hij zocht contact en ik vond dat bijzonder, want ik had nog nooit een tweede gezien. Toevallig bleek die jongen vlakbij mij te wonen, hij is langs geweest en ik heb de gitaar, die helemaal door hem was opgeknapt, gekocht. Hij heeft ook mijn Frima onder handen genomen, maar die van hem speelt lekkerder en die heb ik veel gebruikt op het album. Door toeval speel ik dus weer op mijn allereerste gitaar. Het is qua materiaal en bouwwijze geen supergitaar, maar ik ben verbaasd wat een supergoed geluid hij heeft. Hij klinkt fantastisch op mijn Pro Reverb en de moraal is dan ook dat een versterker nooit zonder meer goed of slecht is. Je moet de juiste gitaar bij de versterker vinden.”



Een jonge Anne Soldaat met zijn Frima, met daarnaast zijn 'nieuwe' exemplaar



een Strat, omdat je die uit-fase geluiden gewoon moet hebben. En ik heb een solo ingespeeld met een Jaguar Baritone. Een deel van de solo's is echt uitgedacht, maar er zijn ook van die 'spur of the moment'-solo's. Omdat we binnenkort bij Leo Blokhuis spelen keek ik gister even wie wat moest spelen. Ik wil alles op de Martin doen, dus dan zou mijn livegitarist Maarten Kooijman de solo van *Suffer Silently* moeten doen en die is best snel. Zo'n solo die je een keer inspeelt en een week later niet meer kan. Maar dat is nu Maartens probleem, haha! Als we in oktober gaan touren wil ik vooral op de Frima en de Silvertone spelen en Maarten klinkt daar te gek bij met zijn Les Paul Custom en Deluxe Reverb. Soms overleg ik met hem wie wat speelt, maar meestal gaat dat natuurlijk.”

Heb je meer plannen, naast touren?

“Ik heb nog een plaat op de plank liggen, die ik opnam met Simon Akkermans in Kytopia. Hij zit nu in Rotterdam. Dat is meer soulvol en funky, ik moet de teksten nog schrijven, maar het duurt dit keer geen zes jaar voordat ik weer een plaat uit heb.” 

annesoldaat.tumblr.com

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO Live bij Blokhuis
SPOTIFY 'Facts & Fears'

WWW.GITARIST.NL

Niet veel bands hebben een titelloos zestiende album. Bij de invloedrijke Duitse powermetalband Helloween is de plaat een soort wedergeboorte. Gitarist van het eerste uur Kai Hansen voegde zich in 2016 na bijna drie decennia afwezigheid weer bij de band en nam zanger Michael Kiske van de klassieke bezetting met zich mee. Beide heren maken hun opwachting op 'Helloween'. We spraken Hansen over deze opmerkelijke reünie en de interactie tussen de drie gitaristen die de band nu heeft. tekst Kevin Pasman

Kai Hansen (Helloween)

ZEVENKOPPIG

Kai Hansen



Zonder Helloween klonk Europese powermetal waarschijnlijk heel anders. Vooral de tweestemmige gitaarharmonieën van Hansen en Michael Weikath waren uniek. Er waren maar weinig bands die begin jaren tachtig zo snel zulke lange neoklassiek georiënteerde harmonieën speelden. Het contrast tussen razendsnelle ritmes, een bescheiden harmonisch ritme en de hypermelodieuze refreinen domineerden hun invloedrijke tweeluik 'Keeper Of The Seven Keys', waarvan het eerste deel in 1987 verscheen en het tweede deel een jaar later.

In 1989 verliet Hansen de band en werd hij zanger/gitarist van de eveneens zeer invloedrijke powermetalband Gamma Ray. Vier jaar later vertrok ook Kiske. Helloween bleef al die jaren actief en Hansen begon zo'n vijftien jaar geleden met gastoptredens bij toegiften als Helloween en Gamma Ray tegelijk op dezelfde plek speelden. Bovendien startte hij in 2009 de melodieuze hard-rockband Unisonic met Kiske, die lange tijd niets van metal wilde weten.

Deze gebeurtenissen brachten de geruchtenmachine op gang en in 2016 voegden Hansen en Kiske zich bij de bestaande bezetting van Helloween voor een tour en de door Hansen geschreven single *Pumpkins United*. Deze werden goed ontvangen en inmiddels is er een



Franz Schepers

Sascha Gerstner



STERRENTTEAM

volledig album met het zevenkoppige sterrenteam van de band.

Spijt

“Eigenlijk is het al jaren een gespreks-onderwerp”, licht Hansen de reünie toe. “Altijd als Gamma Ray met Helloween op festivals speelde, hadden we het erover dat het te gek zou zijn als we weer iets samen zouden doen, misschien een tour, voordat we oud en uitgeput waren. Ik heb ook altijd in interviews gezegd dat ik me dat zou kunnen voorstellen. Ik wilde gewoon voorkomen dat we er spijt van zouden krijgen dat we die kans nooit aangegrepen hebben.

“Er waren verschillende zaken die nog niet helemaal uitgepraat waren. En Michi (*Kiske*) was al jaren uit het live- en metalcircuit verdwenen. Hij had er zelfs een soort fobie voor. We mogen Tobi (*Sammet*) van Avantasia ervoor bedanken dat hij hem weer op een podium gezet heeft. Ik was mee op die tour. Daarom hadden we veel tijd om te praten en hebben we gezegd: we moeten gewoon weer een keer samen wat doen. Daaruit is Unisonic ontstaan. Dat heeft de deur natuurlijk nog verder opengezet om over Helloween na te denken.

“Op een gegeven moment hadden Helloween, Gamma Ray en Unisonic tegelijk een pauze. En toen zei het

management van Helloween ook: we horen het nu al zó lang, laten we een keer bij elkaar komen om te kijken wat er mogelijk is en wat iedereen zich erbij voorstelt. Iedereen vond een grote Helloween-bezetting een tof idee. Dus de actuele Helloween-bezetting met Michi en mij erbij. Daar is de tour uit ontstaan. En dan ga je nadenken wat je verder nog kunt doen.”

Volumewedloop

Met Hansen, Weikath en Sascha Gerstner heeft Helloween voor het eerst in zijn geschiedenis drie gitaristen; voor alle betrokkenen een nieuwe situatie. “Om op het podium geen volumewedloop te krijgen hebben we besloten om allemaal met in-ears te spelen”, aldus Hansen. “Als je met drie Marshall-torens op het podium staat, krijg je een onhandelbare situatie. In-ears zijn praktisch. Je kunt overal op het podium heen lopen en overal hoor je alles wat je wilt horen. Maar ik heb op mijn in-ears nog nooit een toffe gitaarsound gehoord. Ook niet als het op het podium wel goed klinkt.

“Maar soms moet je gewoon met minder tevreden zijn. Voor een gitarist klinkt het op de koptelefoon nooit zo goed als in de ruimte. Ik heb een sound op mijn oren waar ik goed mee leven kan. Zo hebben we verschillende problemen vermeden die door drie gita-

risten en het daarbij behorende volume op het podium kunnen ontstaan.”

Op het album zijn Hansens Marshalls wel te horen: “De slaggitaren en sommige overdubs heb ik met een mooie, oude 50-watt Plexi ingespeeld. Die heeft een extra eindtrap ingebouwd gekregen, zodat je er wat harder aan kunt trekken. Met een Boss GE-10 equalizer ervoor en een Tube Screamer erbij.

“Voor de overdubs heb ik nog een Vox AC30 gebruikt. Met een combinatie van een treblebooster en een phaser die ik met een vriend ontwikkeld heb. Daar kun



Michael Weikath

Martin Hausler

» je oude Brian May-stukken mee spelen, maar je hebt ook meer controle over je hoog. Een heel mooie, zingende sound. Binnenkort komt dat pedaal ook op de markt, onder de naam Banshee.

“Ik heb heel veel met mijn oude ESP Randy Rhoads ingespeeld. Vooral de slagpartijen, maar ook wat solo's en overdubs. Daar zitten Bare Knuckle Juggernaut pickups in, die ik te gek vind. Hier en daar heb ik ook een Brian May gitaar gebruikt: de Metal May. Zeker met die Vox AC30 geeft die een te gek geluid. Voor wat meer rinkelende overdubs of percussief klinkende stukken heb ik een Strat en een Telecaster gebruikt. En voor slaggitaar-overdubs die wat opener moeten klinken een Gretsch of een Gibson ES.”

Uitwisselen

Het verdelen van de partijen en solo's is met drie gitaristen een uitdaging. Zeker met het materiaal dat oorspronkelijk met twee gitaristen is opgenomen. “We hebben naar verschillende zaken gekeken”, legt Hansen uit. “Wie de solo op het album speelt, speelt hem over het algemeen ook live. En de rest hebben we een beetje opgedeeld. Voor het album hebben we lijstjes gemaakt wie welke solo in welk nummer speelt. Degene die het nummer geschreven heeft hakte meestal de knoop door, maar soms ook de gitaristen met elkaar. Wat overdubs en melodieën betreft was iedereen vrij om te spelen

“Ik heb op in-ears nog nooit een toffe gitaarsound gehad - soms moet je met minder tevreden zijn”

wat hem inviel. Uiteindelijk beslisten de producer en degene die het nummer geschreven heeft wat er goed genoeg was en wat niet. Dat heeft goed gewerkt.”

Hansen benadrukt dan ook de voordelen van de samenwerking met Weikath en Gerstner: “Voor de tour besloten we allemaal de Fractal Audio AX8 te gebruiken. Omdat we nu dezelfde floorboard hebben, kunnen we ook sounds uitwisselen. Je kunt zeggen: stuur me jouw sound eens. En dan uitzoeken wat het is en wat je er goed aan vindt.

“Weiki (*Weikaths bijnaam*) heeft het zich heel makkelijk gemaakt. Hij heeft Sascha's sound gekopieerd en daar verder niet zoveel meer aan gesleuteld. Die sound was van zichzelf ook al heel goed. Sascha heeft een goed oor voor sounds. Ik heb hem ook gevraagd om zijn sound te sturen en daar heb ik een beetje aan zitten sleutelen. Uiteindelijk is het een mix geworden van mezelf en wat Sascha geprogrammeerd had. Zo hebben we allemaal een soortgelijke, maar toch net wat andere sound.”

Het spannendst voor Hansen was de nummers leren die Helloween tijdens zijn afwezigheid opnam. “Ik had de meeste

nummers wel eens gehoord, maar tijdens het spelen ontdek je dingen die je je bij het luisteren niet realiseert”, licht hij toe. “Nog voor we gingen repeteren voor de tour hebben we met de gitaristen bij elkaar gezeten en de nummers doorgenomen. Ook de nummers die Sascha nog nooit gespeeld had en de nummers die Weiki en ik al geen eeuwigheid meer gespeeld hadden.

“Aan het begin van de tour moest ik nog wel eens nadenken: hoe ging dit nummer ook alweer verder? Sommige dingen lijken namelijk enigszins op elkaar. Vergelijkbare akkoordenschema's, maar dan omgekeerd. Of een melodie die op een andere lijkt, maar toch weer heel anders is. Die haal je natuurlijk sneller door elkaar. In het begin moest ik even zwemmen, maar met de tijd kwam de routine en is alles in orde gekomen.”

Verzamelalbum

Hoewel Helloween de agenda's van alle bandleden beheerst, bestaat Hansens andere band Gamma Ray nog steeds. “Ik heb altijd gezegd dat ik die band niet simpelweg wil laten sterven”, benadrukt hij. “Daar hebben we veel te veel goede dingen voor gedaan. Dat zou zonde zijn. Omdat Helloween de prioriteit geworden is, is Gamma Ray natuurlijk wel minder actief. Normaal gesproken zou ik nu ook weer met Helloween op tour zijn, maar dat is door corona helaas niet doorgegaan. Een positieve kant daaraan is dat ik tijd heb om nummers voor Gamma Ray te schrijven. En de andere jongens hebben ook ideeën die ze met me delen. We zijn nu aan het proberen om dit jaar nog een album samen te stellen.”

Hansen is er dan ook blij mee dat hij in beide bands niet de enige songwriter is: “Er hebben vijf mensen aan ‘Helloween’ meegeschreven: Weiki, Sascha, Markus (*Großkopf*, bassist), Andi (*Deris*, zanger) en ik. De uitdaging is om die verschillende stijlen zo te arrangeren en op te nemen dat het album niet als een verzamelalbum met verschillende bands klinkt. Bij bands die ik tof vind was dat ook altijd zo. Queen had verschillende songwriters, maar toch klonk het altijd als Queen.” **G**

Kai Hansen in de studio



Franz Schepers

Introducing



VOX *Cambridge* 50

modeling guitar amplifier
with NuTube

VOX

Powered by
NuTube + CELESTION

MODERN & RESPONSIVE

The Cambridge50 is a modern modeling guitar amplifier powered by NuTube and Celestion for powerful and responsive tones.

LEARN MORE AT VOXAMPS.COM

Julian Lage

Conceptueel



Julian Lage brengt met 'Squint' zijn eerste album uit op het prestigieuze Blue Note-label. Hij nam het met zijn trio op in het jaar van covid en rassenrellen.

tekst **Steven Faber** foto's **Alysse Gafkjen**



kunstenaar

Als we elkaar spreken via Zoom ziet Julian achter mij een foto van Jim Hall hangen. Ik vertel hem dat Jim Hall me ruim tien jaar geleden tijdens een interview op hem attendeerde en de verwachting uitsprak dat we nog mooie dingen van deze jonge gitarist konden verwachten.

“Dank je, dat raakt me. Ik ben zo blij dat ik hem heb gekend en door hem beïnvloed ben als gitarist en componist. Ik denk nog elke dag aan hem.”

Op welke manier heeft Jim Hall je geïnspireerd?

“Jim is echt een kunstenaar die toevallig gitaar speelt. Hij dacht na over dingen als een conceptueel kunstenaar. Hij begreep waar hij goed in was en hoe hij dat het beste uit kon laten komen. Dat verschillende muzikanten of verschillende soorten muziek ook andere kwaliteiten van hem naar voren brachten. En ik ben het met hem eens dat de muzikanten waarmee je speelt voor een groot deel de context bepalen. Daarom vind ik het heerlijk om met verschillende mensen te spelen en verschillende soorten songs en instrumenten te spelen.”

Squint

Armand Hirsch en Margaret Glaspy hebben als producers voor ‘Squint’ een deel van de context bepaald. Waarom koos je voor hen?

“Margaret was de creatieve producer. We zijn ook levenspartners en kennen elkaars werk door en door. Ik wilde haar heel graag aan het roer, zodat ze kon zeggen: ik denk dat je dat beter zou kunnen doen, of: dat ging fantastisch, dus laten we verdergaan met iets anders. Met Armand werk ik ook al lang samen, hij was meer de technische producer die weet welke preamp hij moest kiezen als ik op zoek was naar een bepaalde sound.”

Er zit vaak een duidelijk idee achter de albums die je maakt; wat is het idee achter ‘Squint’?

“‘Squint’ gaat over moderne swing. Vooral nu ik bij Blue Note zit wilde ik mijn ideaal van een ritmesectie van bas en drums die samen een swingende groove neerzetten, uitwerken. Jorge Roeder, Dave King (*resp. bassist en drummer, red.*) en ik hebben dezelfde opvatting over swing. Hoe je duwt of trekt. Het klinkt misschien grappig, maar we spelen juist niet op dezelfde manier. Alle drie hebben we een eigen timing en het wordt een soort balanceeract om dat intact te houden en te kijken wat dat met de muziek doet. *Familiar Flower*, *Boo’s Blues*, *Emily*, *Call Of The Canyon*, *Squint* - het zijn eigenlijk allemaal swingstudies.

“De vrijheid van een solist betekent niet dat er geen lyriek meer is”

“Verder zijn er songs die melodie en lyriek combineren met vrije improvisatie. Deze songs kunnen elk moment exploderen en een andere kant op gaan, maar hebben toch een herkenbare melodie. Als je naar Ornette Coleman, Don Cherry of Dewey Redman luistert, dan is dat heel melodisch, het is blije muziek. Dus de vrijheid van een solist betekent niet dat er geen lyriek meer is. Dat is ook hoe Sonny Rollins en Jim Hall het benaderden.

“Die twee dingen zijn de pijlers onder dit album en dat alles met een specifieke, moderne manier zoals ik de elektrische gitaar wil laten klinken.”

Het openingsnummer is *Etude*, meestal is dat een stuk dat je speelt om iets te leren...

“Het is een studie in orkestratie en doorgaande beweging. Ondanks dat er pauzes zijn gaat het steeds door. En daarnaast wisselen meerstemmigheid en *single lines* elkaar af. Al die dingen doen we ook met het trio, dus het is een beetje als: luister hier naar en dan weet je wat je kunt verwachten. Er is natuurlijk ook een traditie van gitaaretudes die laten zien hoe mooi het instrument eigenlijk is, denk aan Berlioz of Villa-Lobos. Dat had ik ook in gedachte. Meestal schrijf ik een fragment van een nummer en komt de rest tot stand door te improviseren, maar dit is echt van begin tot eind gecomponeerd.”

Wat kun je vertellen over de titelsong?

“*Squint* laat horen hoe vurig we live spelen. We zouden het album eigenlijk opnemen nadat we een week in de Village Vanguard hadden gespeeld, maar door de pandemie ging dat niet door. De plaat is natuurlijk gemaakt in het afgelopen jaar waarin naast de pandemie ook dingen speelden als onrecht en systemisch racisme. Ik wilde muziek maken die mijn relatie tot die onderwerpen weergaf en dat vertaalt zich naar muziek die je wakker schudt en levendig is. Vanuit het perspectief van conceptuele kunst is *Squint* voor mij iets als een wekker die afgaat. Bam! Laten we niet inslapen, want als je inslaapt ontstaan dingen als racisme. Laten we vragen stellen, nederig zijn en luisteren. Voor mij is dat ook waar jazz altijd voor heeft gestaan.”

Op veel albums is er plaats voor een jazzstandard. Hier is dat *Emily*. Waarom heb je juist deze gekozen?

“*Emily* heeft iets ongrijpbaars, want al klinkt het bekend en is het in de stijl van jazzstandards geschreven, het heeft ook ongebruikelijke modulaties. En als wals voegt het iets toe aan het album, dat verder vooral songs in vierkwartsmaat heeft. Als je erover improviseert, voelt het alsof je steeds naar voren struikelt. Daar hou ik wel van. Er



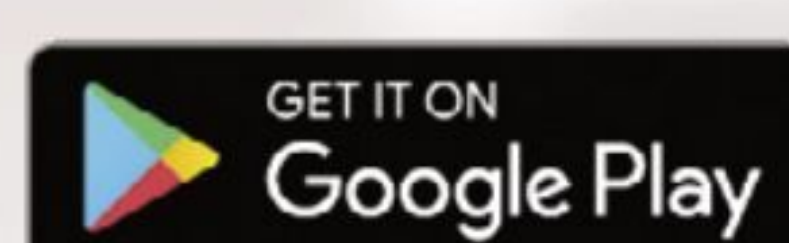
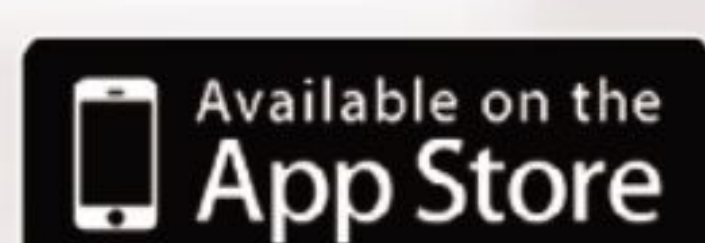
Gitarist. Overall.

Lees. Like. Deel.



www.gitarist.nl

www.readly.nl | www.magzine.nu





“Collings zei:
‘We moeten eerst
een goede pickup
kiezen en daar de
body omheen
maken’”

»

is niet echt een climax, het gaat steeds maar door en is daardoor wat mysterieus en raadselachtig.”

Saint Rose klinkt met zijn surfy feel weer heel anders.

“Toen ik deze songs had geschreven nam ik ze mee naar Chicago en vroeg Jeff Tweedy van Wilco of hij ernaar wilde kijken. Hij was heel behulpzaam en kwam met dingen als: wat als de bridge in driekwarts is, of: wat als je dat majeur septiemakkoord tot het laatst bewaart? Ik ben echt een student en vind het fantastisch als iemand weer anders naar muziek kijkt. *Saint Rose* is het meest singer-songwriterachtig en is geschreven met Tweedy in gedachte en de manier waarop hij songs maakt met een doorgaand ritme dat geen swing is.”

Signature Collings

Horen we vooral je nieuwe Collings 470 JL signaturegitaar op dit album?

“Ja, dat klopt, en op een paar songs een Les Paul uit 1955 waar ik erg van hou. Ik had ook al mijn Telecasters meegenomen naar de studio. In verband met covid speelden we in een grote ruimte en stonden we ver uit elkaar en daar vond ik de klank van de Telecasters niet genoeg focus hebben. De Collings en Les Paul zijn veel luider en dat kwam beter over door de microfoons.”

Was het gelijk duidelijk dat je signaturegitaar een Gretsch-type zou zijn?

“Nee, niet direct. Collings zei: ‘We moeten eerst een goede pickup kiezen en kunnen vervolgens de body

eromheen maken die daarbij past.’

Ik was gefascineerd door Dynasonic pickups. De laatste jaren hoor je er niet zoveel over, maar in de beginnende jaren van de elektrische gitaar waren ze heel populair. Ik vind de pickups van Ron Ellis heel goed, dus hebben we hem gevraagd ze te maken. Uiteindelijk kwamen we er op uit dat een Gretsch-achtige body het best zou passen, ook gezien de geschiedenis van deze elementen. Toch is deze gitaar heel anders dan een Gretsch. Het is meer een holle body met ondersteuning dan een uitgefreesd blok hout. Daarnaast is de hals minder dun en is het net een sportauto, zo soepel als hij speelt. De song *Etude* laat heel goed horen wat deze gitaar met deze pickups kan.”

Als ik naar je albums luister ben je van de cleane warme klank van een jazzgitaar naar een meer scherp elektrisch geluid gegaan.

“Je hebt gelijk, maar weet je wat grappig is? Toen ik op archtops speelde hoorde ik veel boventonen dicht bij de gitaar. Akoestisch klinken ze vol, je voelt het in je buik. Maar ik was niet blij met hoe de dynamiek en het frequentiebereik via de pickups uit de versterker kwamen. Eenmaal bij de speaker was de klank kleiner geworden. Toen ik meer Teles ging spelen dacht ik: daar is die harmonische informatie! Vooral het bruelement

van een blackguard Tele klinkt voor mij zoals je een Gibson L-5 of een Martin OM-28 hoort als je ‘m zelf bespeelt.”

Ben je als gitarist gericht op spullen?

“Ik hou van gear omdat het inspireert. Toen ik jong was had ik het geluk om David Grisman te kennen en hij is echt een verzamelaar. Hij liet me op een jarenvijftig D-18 spelen om te voelen hoe dat was, of hij gaf me een L-5 uit de jaren twintig en zei: hoe laat die gitaar je anders spelen? Door die ervaring zie ik instrumenten eigenlijk als leraren. Je wilt een instrument bespelen dat van je vraagt om het te respecteren en ervan te leren. Telecasters hebben die rol voor mij gehad. Je moet eerlijk zijn en duidelijk spelen, anders klinkt het niet zo goed als je wilt. Met de Collings is het net zo. Als je op de automatische piloot speelt, mis je veel van de schoonheid. Dus instrumenten zijn als leraren voor me en je wilt bij zoveel mogelijk docenten studeren. Zo zie ik het.” 

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO Live-versies van tracks van het album ‘Squint’

SPOTIFY ‘Squint’ Release van de Week op Gitarist.nl

VIDEO North Sea Jazz 2019 duo met Ben Wendel

ARCHIEF Mijn Gitaarwereld – Gitarist 342, juni 2018 (pdf-download)

VIDEO Introducing the Collings 470 JL Julian Lage Signature

WWW.GITARIST.NL

Myles Kennedy

Gitaarpleziertjes

Het grote publiek kent Myles Kennedy vooral als rockzanger bij Alter Bridge en Slash, maar op zijn solodebuut 'Year Of The Tiger' uit 2018 kwam de sympathieke Amerikaan verrassend rootsy voor de dag. Opvolger 'The Ides Of March' voegt meer elektrische instrumenten toe voor een frisse rootsrocksound. tekst Kevin Pasman foto's Chuck Brueckmann

“Mijn eerste soloalbum week zó af van datgene waar mensen me van kennen”, zegt Kennedy. “Je springt in het diepe. Via dat proces heb ik genoeg over mezelf geleerd om dit album te maken. Wat het precies ging worden had ik op het eerste album al vastgesteld. Hoewel dit wel wat meer een rockalbum is, zijn die elementen uit de Amerikaanse rootsmuziek nog steeds prominent aanwezig.”

Door de coronamaatregelen hanteerde Kennedy een andere aanpak: “Voor 'Year Of The Tiger' nam ik mijn akoestische gitaar en zang op en stuurde ik het skelet van het nummer door om in de studio het arrangement op te bouwen. Nu had ik zoveel tijd dat ik alle demo's opnam zoals ik het in mijn hoofd hoorde, zodat we in de studio sneller konden werken. Het was veel werk, maar ik zal eerlijk zijn: het is iets waar ik veel plezier aan beleef.”

“Een groot deel van de studiotijd bestond uit het namaken van de arrangementen. Maar Zia (*Uddin*) is een geweldige, creatieve drummer en ik was zeker niet van plan om hem te vragen de dingen te spelen die ik in mijn hoofd had. En Tim (*Tournier*) heeft alle baspartijen ijverig uitgeschreven en vervolgens zijn feel eraan toegevoegd.

“De solo's op de demo's waren geïmproviseerd en die vond ik zo mooi dat ik ze uiteindelijk heb leren spelen. Alleen de solo van *Worried Mind* is in de studio



uit het systeem

geïmproviseerd, maar die hebben we ook als een soort compilatie benaderd. Ik speelde een paar dingen en daar hebben we de beste stukken uitgepikt. Ik ben niet zo goed in solo's schrijven omdat ik vanwege mijn jazzwortels met improvisatie opgegroeid ben."

Expressief

Op 'Year Of The Tiger' speelde Kennedy's resonatorgitaar een grote rol. Omdat 'The Ides Of March' aanmerkelijk meer elektrisch is qua opzet, vroeg dat om een iets modernere aanpak, maar ook weer niet té modern. "Het merendeel van de gitaren en versterkers is gebouwd tussen 1952 en 1958", aldus Kennedy. "De twee voornaamste instrumenten waren mijn Gibson ES-335 uit 1958 en een blackguard Telecaster uit 1952. Die gingen mijn Fender Deluxe uit 1958 in. Er is iets aan de combinatie wat heel goed werkte. Er waren nog wel wat versterkers die ik in combinatie daarmee gebruikte, zoals een Diezel Schmidt en een Marshall combo uit 1974.

"Er is nog steeds veel mandoline en akoestisch gitaar te horen. Dat waren de overblijvers van 'Year Of The Tiger'. En de lapsteel. Het interessante daaraan is dat ik vóór 'Year Of The Tiger' nog nooit lapsteel gespeeld had. Toen we de studio in gingen om het album op te nemen, zei Elvis (*Michael 'Elvis' Baskette, producer*): wat denk je ervan om hier wat lapsteel voor op te nemen? Ik dacht dat we iemand uit Nashville moesten gaan inhuren, maar Elvis zei: er staat er daar een in de hoek, kijk maar of je erop kunt spelen.

"Ik heb een uurtje zitten uitvogelen hoe ik het moest toepassen, een beetje met stemmingen klooiën en ik vond het prachtig. Het is een expressief instrument. Ik benaderde het gewoon als een gitaar die bij je op schoot ligt. De meeste lapsteelspelers gebruiken veel open stemmingen, die ik sowieso al vaak gebruik, maar ze gebruiken specifieke open stemmingen met sexten. En als ik die gebruikte, klonk

het bijna té country. Uiteindelijk heb ik vooral veel in open G gespeeld."

Effecten zijn er nauwelijks te horen op 'The Ides Of March': "Wel een paar overdrivepedalen. Eigenlijk zou je geen pedaal voor een Fender Deluxe moeten zetten, zeker niet een met een 5E3-circuit, maar het moest af en toe net wat meer drukken. En - ik schaam me bijna om dit toe te geven - we hebben een van de condensatoren eruit gehaald en vervangen. Het merendeel hebben we echter redelijk simpel gehouden."

Uitdrukken

Kennedy is een zeer vaardig jazz- en rockgitarist, maar wordt door zijn werk met Alter Bridge en Slash vooral als zanger gezien. Het lijkt hem weinig te deren: "Als je in een band speelt met iemand als Slash of Mark (*Tremonti, gitarist Alter Bridge*), zijn mensen gewend dat de zanger en de leadgitarist twee verschillende mensen zijn. En dat begrijp ik helemaal. Mark ziet echter ook hoeveel tijd ik in gitarspelen heb gestopt. En hij zegt altijd tegen me: speel maar meer! Zo denk ik ook over zijn zang: zing maar wat meer!

"Zo gaat het bij ons altijd. Hij zingt af en toe, ik speel wat leads en dat is te gek. Hij weet hoe graag ik gitarspeel,

ik weet hoe graag hij zingt. En het is gewoon te gek dat we allebei willen dat de ander dat doet. Dat geeft ons veel vrijheid. Je wilt niet in een situatie terechtkomen waarin je jezelf niet kunt uitdrukken. Wil ik in mijn eentje de leadgitarist van Alter Bridge zijn? Nee! Dat is simpelweg niet wat mensen willen zien. Ze zijn iets gewend en daar moet je je bewust van zijn.

"Een deel van de reden waarom ik dit album wilde maken was ook om al mijn gitaarpleziertjes uit mijn systeem te krijgen, haha! Ik moet er wel voor zorgen dat mijn vaardigheden op een bepaald niveau zijn zodra we voor 'The Ides Of March' op tour gaan, maar dat is een leuke uitdaging."

Kennedy geeft toe dat het op peil houden van zijn vaardigheden wat lastiger is als hij met Slash op tour is, in wiens liveband hij alleen zingt: "Hoewel ik wel altijd een gitaar mee heb. Meestal zit ik in de kleedkamer en het hotel veel gitaar te spelen. Maar er is iets aan elke avond live spelen wat je vaardigheden op een veel hoger niveau houdt." 

Lees, luister en kijk verder op **Gitarist Extra**

VIDEO Live At The Fox

SPOTIFY 'The Ides Of March'

WWW.GITARIST.NL

"Wil ik in mijn eentje de leadgitarist van Alter Bridge zijn? Nee!"



Klaar om weer op

Ook zo'n zin om weer het podium op te gaan na een lange, gedwongen pauze? In dit artikel helpen we je met de voorbereiding, samen met drie gitaarhelden. tekst Richard Barrett

Het afgelopen jaar hebben we veel leuke dingen niet kunnen doen, waaronder samen muziek maken, in de oefenruimte of op het podium. Thuis oefenen, al was het maar op de bank en voor de tv, helpt natuurlijk. Maar hoe relevant zijn vingeroefeningen op het moment dat je, versterkt en wel, weer naast een drummer en voor een publiek staat? Wat thuis geweldig klinkt, kan live tegenvallen en zelfs ervaren professionals moeten zich goed voorbereiden als ze een tijdje niet live hebben gespeeld.

Als eerste is het van belang of je thuis uitsluitend zittend hebt geoefend. Dat is prima als je altijd zittend optreedt of je gitaar heel hoog draagt - dat wil zeggen, in een vergelijkbare positie voor je armen en handen. Zo niet, dan wordt het tijd voor een aanpassing. Staand oefenen dus. Heb je versterkt gespeeld of onversterkt thuis op de bank? Oefenen zonder versterker is best waardevol, maar het leren controleren van een vervormd geluid is altijd een goede zaak. En als je een versterker gebruikte, plugde je dan direct in en controleerde je de gitaar met je volumeknop, of zat er een plank met effectpedalen tussen? Hoe dan ook, het kan nooit kwaad weer even te wennen aan het bedienen van je apparatuur zodat het later automatisch gaat, ook als je aan het eind van een solo van geluid moet wisselen terwijl je de zanger een teken geeft dat hij moet invallen.

Neem de tijd om met een backingtrack en een metronoom te oefenen. Goede noten met slechte timing zijn slechte noten. Voor iemand die zich professioneel muzikant noemt, is dit essentieel. En als je als amateur maar af en toe optreedt, bedenk dan dat de persoon die je geboekt heeft staat te luisteren om uit te vinden of hij je vaker kan inzetten. Klink niet als een beginner. Boek daarom eens een oefenruimte om in je eentje op podiumvolume te spelen en doe dat daarna nog eens met je band om de oude songs door te nemen of - nog beter - een paar nieuwe in te studeren. Als je toch bezig bent, neem jezelf dan op. Bij het terugluisteren weet je direct of je 'klaar voor de start' bent, of niet...

Zelfs de grootste acts ter wereld moeten hun vaardigheden op peil brengen voor ze weer het podium op gaan



te treden?

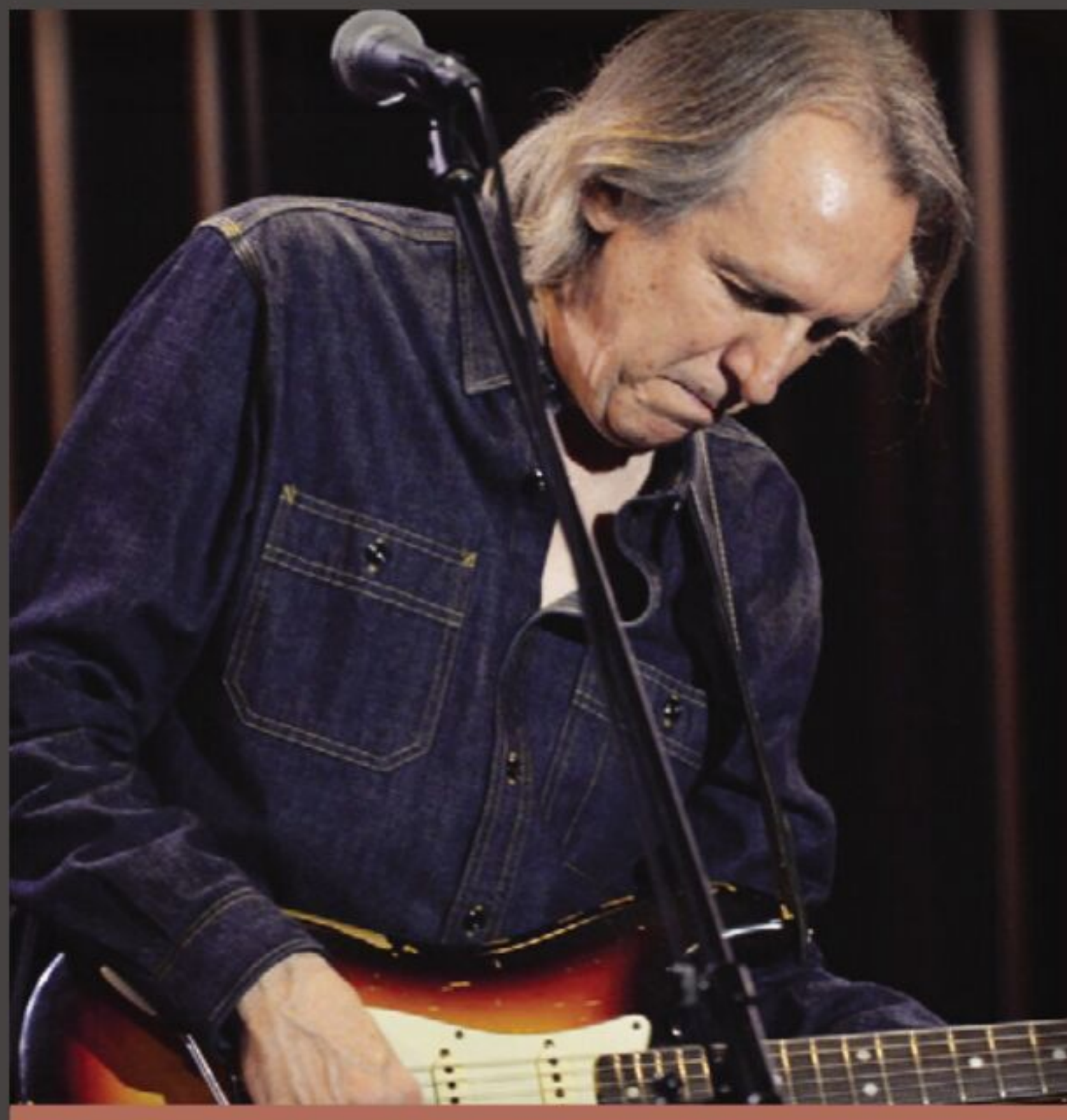
Advies van de sterren

Gitarist vraagt drie gitaargroten hoe zij zich voorbereiden op het grote moment dat ze weer het podium op kunnen. tekst Jason Sidwell



STEVE MORSE

“Als eerste moet je je handen blijven trainen zodat je live niet struikelt over de lastige passages in je repertoire. Als ik thuis iets tien keer achter elkaar foutloos kan spelen, weet ik dat het live ook wel zal lukken. Voor een tournee concentreer ik me op de kracht in mijn linkerhand. Vibrato, opdrukken en voldoende eelt op je vingers zijn erg belangrijk. Veel gitaristen hebben na de eerste of tweede show last van pijnlijke vingers. Zorg dat je vingers twee weken voor de tour al in top-vorm zijn. Maak wat drumloops met akkoorden om overheen te spelen, liefst akkoordenschema's waar je live een solo over moet doen. Experimenteer en leer zo'n schema vanbinnen en vanbuiten kennen. Dat is weer eens wat anders dan technische oefeningen en een belangrijk onderdeel van je voorbereiding. Vergeet nooit dat je aan het publiek verplicht bent om goed voorbereid te zijn. Eenmaal op het podium lach je om alles wat misgaat, geniet je van wat goed gaat en verspreid je de positieve energie die van muziek een universele taal maakt!”



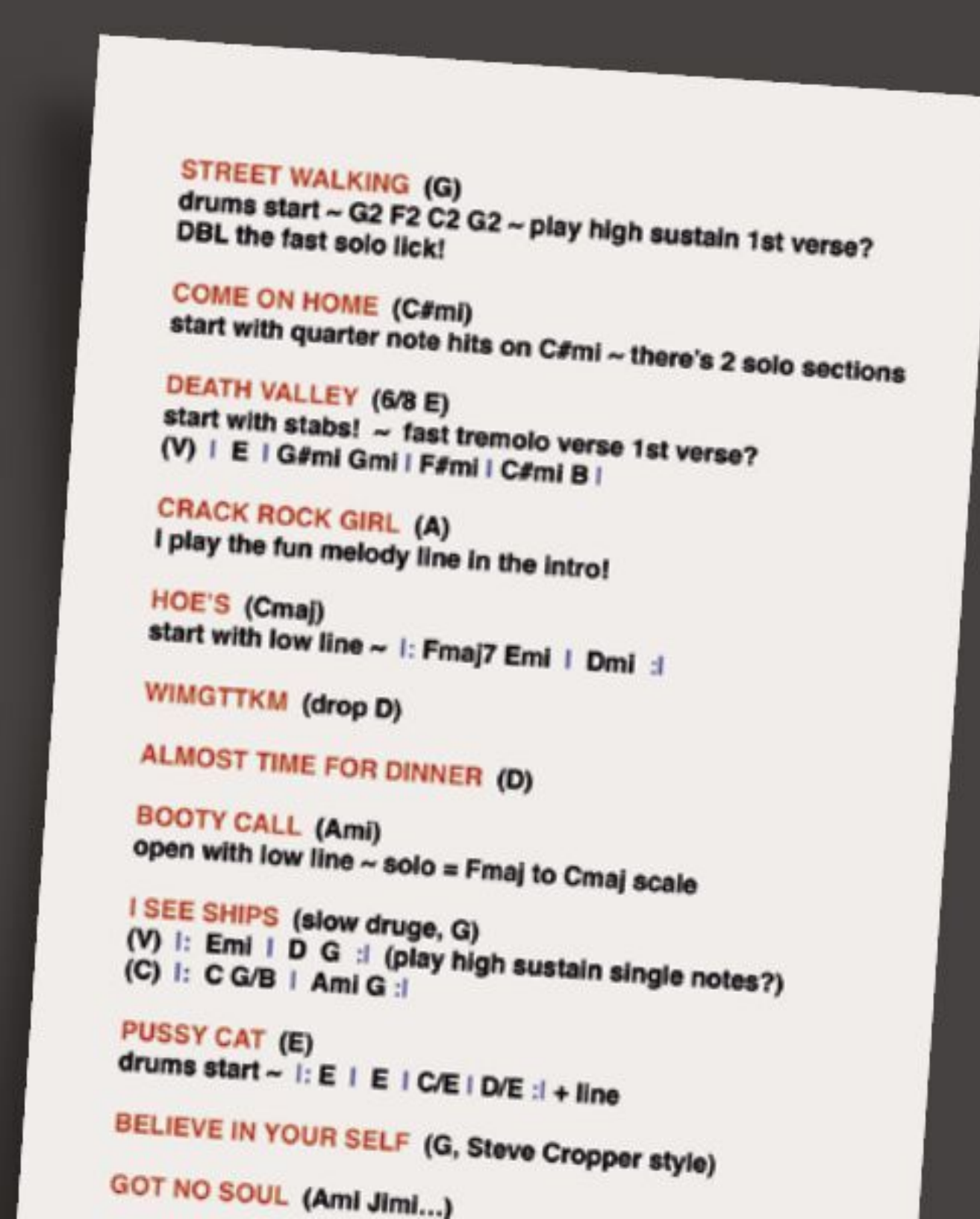
MICHAEL LANDAU

“Speel op je gitaar... zorg dat je spullen het allemaal doen en dat het goed klinkt... doe je huiswerk en leer de songs... dus kom nooit - en ik bedoel nóóit - onvoorbereid naar een betaalde gig! Ik lees op het podium liever geen muziek, dus wees verstandig: warm goed op en zoek de verbinding met je instrument in de dagen voor een optreden. Ga niet weg voor je hele set-up geweldig klinkt. Als ik meespeel met een band die ik niet goed ken, maak ik voor mezelf een setlijst met aantekeningen over de bijzonderheden van de songs. Die leg ik op grond voor me zodat ik er af en toe op kan kijken; dat helpt me op lastige momenten door een set heen.”



KIRK FLETCHER

“Voorbereiden op een tournee is leuk, maar ook spannend. Als ik - zoals nu - een tijd niet live heb gespeeld, moet ik er weer even inkomen. Als eerste leer ik alle songs die we gaan spelen uit mijn hoofd. Dat geeft rust. Verder controleer ik al mijn spullen wel drie keer, inclusief de hardware van alle gitaren die ik meeneem. Zorg voor voldoende reservesnaren; ik heb meegemaakt dat de ene na de andere brak, geen idee waarom. Controleer je kabels en neem er genoeg mee. Controleer of je effectpedalen ook op batterijen werken, handig als je voeding uitvalt. Reken erop dat er altijd iets kapot gaat op het slechtst denkbare moment, bijvoorbeeld een zondagavond op het platteland! Vergeet je stekkerdozen en verlengsnoeren niet. Ik leg een dag van tevoren alles al klaar, zodat ik genoeg tijd heb. En als laatste: neem voor elke dag van je tour schoon ondergoed mee, want je weet nooit wanneer je de kans krijgt de was te doen. Veel plezier, en misschien zien we elkaar onderweg!” **G**



Jaren '70 Fender Telecaster Custom

De opnieuw uitgevonden Custom lijkt helemaal niet op zijn naamgenoot uit het gouden tijdperk van Fender.

tekst Richard Barrett

Er zijn twee unieke versies van de Fender Telecaster Custom. De eerste verscheen vanaf 1959 in de catalogi en was bedoeld als een duurder alternatief voor de reguliere Telecaster. Met zijn driekleuren-sunburst afwerking en binding langs de voor- en achterkant van de elzenhouten body onderscheidde de eerste Custom zich van de goedkopere standaard Tele, die het moest doen met een essenhouten body in een sobere blonde kleur. Omdat ze dezelfde pickups, elektronica en hardware hadden, waren ze verder feitelijk hetzelfde instrument.

Eind jaren zestig, begin jaren zeventig kende Fender een creatieve fase waarin volop geëxperimenteerd werd met de Telecaster als platform voor nieuwe ideeën. Zo verscheen in 1968 de semi-akoestische Telecaster Thinline, samen met de weinig succesvolle, op flower power geïnspireerde Paisley Red en Blue Flower Telecasters. Het jaar daarop werd de door George Harrison bespeelde Rosewood Telecaster officieel geïntroduceerd. Daarmee was het merk nog niet klaar met innoveren. In 1971, volgend op de inlijving door Fender van Seth Lover (de uitvinder van Gibsons beroemde PAF-humbucker) werd de Telecaster Thinline uitgerust met twee van Seths nieuwe 'wide-range' humbuckers, die de plaats innamen van de conventionele enkelspoels Tele pickups en voor een geheel nieuw geluid zorgden.

Met de nieuwe ontwerpen die het gevolg waren van een golf van inspiratie, besloot Fender begin jaren zeventig ook afscheid te nemen van een aantal modellen met minder dan indrukwekkende verkoopcijfers. Zo verdween in 1970 de Esquire met zijn ene pickup terwijl de Esquire Custom eveneens het loodje legde, ook al werden deze modellen respectievelijk al sinds 1950 en 1959 geproduceerd. In 1972 moest de Rosewood Telecaster eraan geloven. In datzelfde jaar stopte ook de productie van

het oorspronkelijke Telecaster Custom-model en onder die naam verscheen een compleet nieuw model. Deze nieuwe Tele had een reguliere Tele-brug en een wide-range humbucker in de halspositie, aangevuld met knoppen in de stijl van Gibson. De herziene Telecaster Custom leek eigenlijk in niets op zijn voorganger met dezelfde naam en had in termen van vorm en functie ook maar weinig gemeen met de rest van de Tele-modellen.

Het vervangen van de singlecoil bij de hals door een humbucker was destijds een populaire modificatie omdat veel gitaristen van mening waren dat dit de Telecaster een stuk bruikbaar maakte om hardrock mee te spelen. Dat Fender hierin mee ging en zelfs officiële modellen met die modificatie uitbracht in de vorm van de Telecaster Custom en de duurdere, met twee wide-range humbuckers uitgeruste Telecaster Deluxe (verschenen in 1973), had zeker te maken met de gedachte dat hiermee terrein op Gibson zou kunnen worden veroverd. Vanwege zijn associatie met Keith Richards is de Custom waarschijnlijk de meest succesvolle Tele met wide-range humbuckers, hoewel de term 'succes' in dit verband relatief is. Niet voor niets werd dit model vanaf 1981 niet langer geproduceerd, een lot dat hij deelde met de Deluxe, twee jaar na het verdwijnen van de Thinline.

In de tijd dat hij werd geproduceerd is er maar weinig veranderd aan het ontwerp van de jarenzeventig Telecaster Custom. In eerste instantie was hij leverbaar in dezelfde sunburst kleurstelling als zijn voorganger, met eventueel andere kleuren op verzoek. Dat waren er eerst maar vier (Blond, Black, Natural en Walnut) hoewel er eind 1979, na het uitfasen van 'custom' kleuren halverwege het decennium, meer standaard kleuren leverbaar werden, waaronder Sunburst, Blond, White, Black, Natural, Walnut, Antigua en Wine. In 1980 waren daar alleen nog Black, Natural, Wine en Tobacco Sunburst van overgebleven. **G**

De evolutie van de jaren '70 Fender Telecaster Custom

1959

Telecaster Custom verschijnt; binding aan voor- en achterkant body; standaard sunburst afwerking

1972

Oorspronkelijke Telecaster Custom (modelnummer 11-1400) uit productie genomen

Halverwege 1972

Nieuwe versie (modelnummer 11-0700) verschijnt; wide-range humbucker (halspositie)

Januari 1973

Voor het eerst in de prijslijst (315 dollar); standaard sunburst afwerking; palissander toets of frets direct in esdoorn hals

1975

6 individueel instelbare brugzadels vervangen de 3 dubbele zadels

1976

Serienummer verplaatst van halsplaat naar voorkant kop

1977

Zwarte Strat-achtige knoppen vervangen de zwarte knoppen met metalen bovenkant die aan Gibson doen denken

September 1980

Laatste keer in de prijslijst (675 dollar); keuze uit vier standaard kleuren: Black, Natural, Wine of Tobacco Sunburst

1981

Verdwenen uit de prijslijst



1974 Fender Telecaster Custom

1 SERIENUMMER

Zes cijfers, in halsplaat gestanst (gewoonlijk tussen 540000 en 590000 gedurende 1974)

2 KOP

Traditionele Telecaster-kop met 'bullet' halspen; twee metalen 'vlinder' snaarhouders; met goud omlijnd zwart CBS Fender-logo en zwarte 'Telecaster Custom' sticker

3 PLASTIC ONDERDELEN

Drielaagse (z/w/z) verlengde slagplaat; vier zwarte knoppen in Gibson-stijl met metalen bovenkant ('Vol'- en 'Tone'-regelaar per pickup); wit dopje op elementkeuzeschakelaar

4 HARDWARE

Standaard Tele snaren-doorbody brug met drie dubbele brugzadels en zes klemringetjes aan achterkant body; stemmechanieken met Fender 'F'-logo; halsbevestiging door middel van Tilt Neck-systeem met drie bouten; verstelbare halspen; verzonken jackuitgang aan zijkant; twee draagbandknoppen

5 PICKUPS

Een 'wide-range' humbucker met verstelbare pooltjes en verchromd kapje met Fender-logo; een standaard Tele brugelement; driestandenschakelaar voor elementkeuze; individuele toon- en volumeregelaar per element met 1-mega-ohm potmeters; twee 0,022-µF tooncondensatoren

6 BODY

Massief elzen met één positieholte; Walnut polyesterafwerking

7 HALS

25,5-inch (648-mm) mensuur; esdoorn hals; palissander toets; positiestippen van imitatie parelmoer; 21 frets; afgelakt in transparant polyester

Met dank aan Adrian Hornbrook

The Cure Just Like Heaven

Terwijl we nog altijd vol spanning op een nieuwe album van The Cure wachten, leek het ons leuk aandacht te besteden aan een van hun grootste hits uit het verleden.

Twee jaar geleden verscheen de live cd/dvd-set '40 Live (Curætion-25 + Anniversary)' en het laatste studioalbum van The Cure, '4:13 Dream', stamt alweer uit 2008. In de tussentijd houden we ons bezig met een van hun klassiekers. *Just Like Heaven* is een typische The Cure-track, sfeervol en melancholiek, en is afkomstig van het dubbelalbum 'Kiss, Me, Kiss Me, Kiss Me' van de band uit 1987. Het nummer steunt op de akkoorden van de door zanger Robert Smith bespeelde akoestische gitaar en is daarmee een makkelijke en mooie toevoeging aan je repertoire.

Zoals gewoonlijk hebben we de tekst en de akkoorden voor je uitgeschreven, plus akkoorddiagrammen om je te helpen bij het oefenen. De grepen zijn een mix van open akkoorden en eenvoudige barrés en zullen niet veel problemen opleveren. Ook hebben we de pakkende gitaarriff van Porl Thompson uitgeschreven zodat je die mee kunt spelen met de backingtrack. In termen van gitaarspelen is dat waarschijnlijk het hoogtepunt van de song. Het klinkt goed en is leuk om te spelen, dus aan de slag! 

Robert Smith



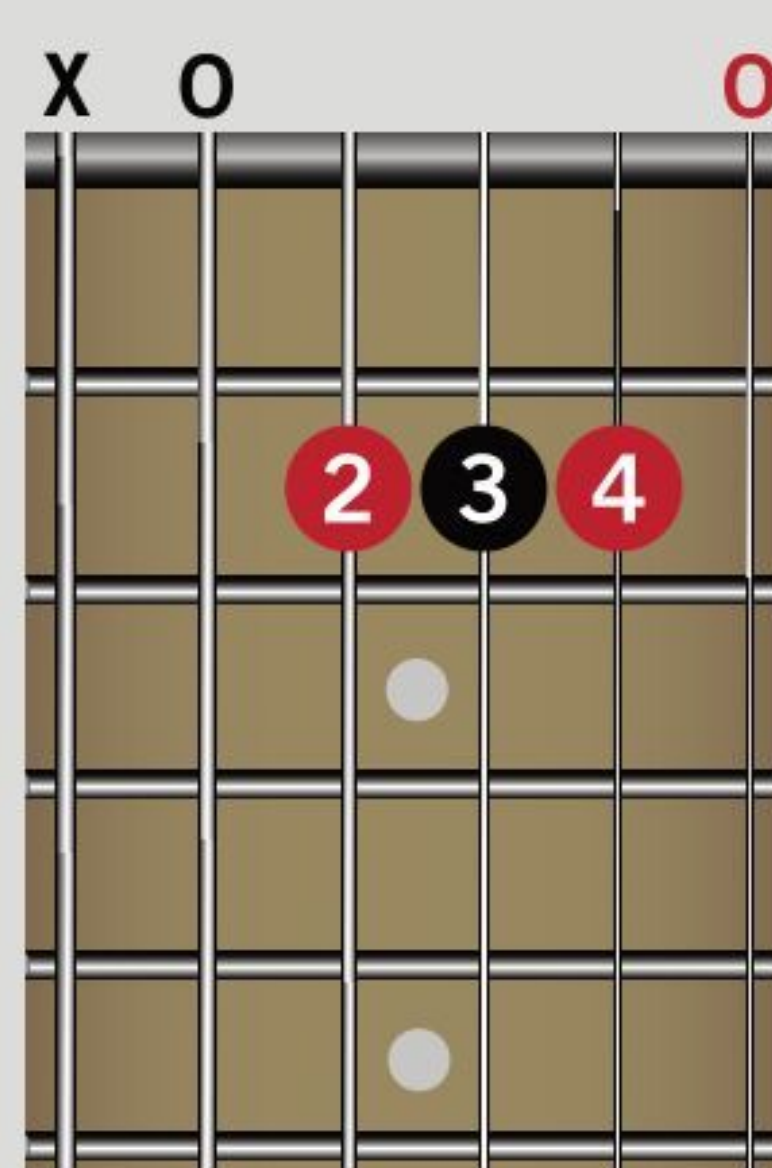
Anwar Hussein/Getty Images

Akkoorden

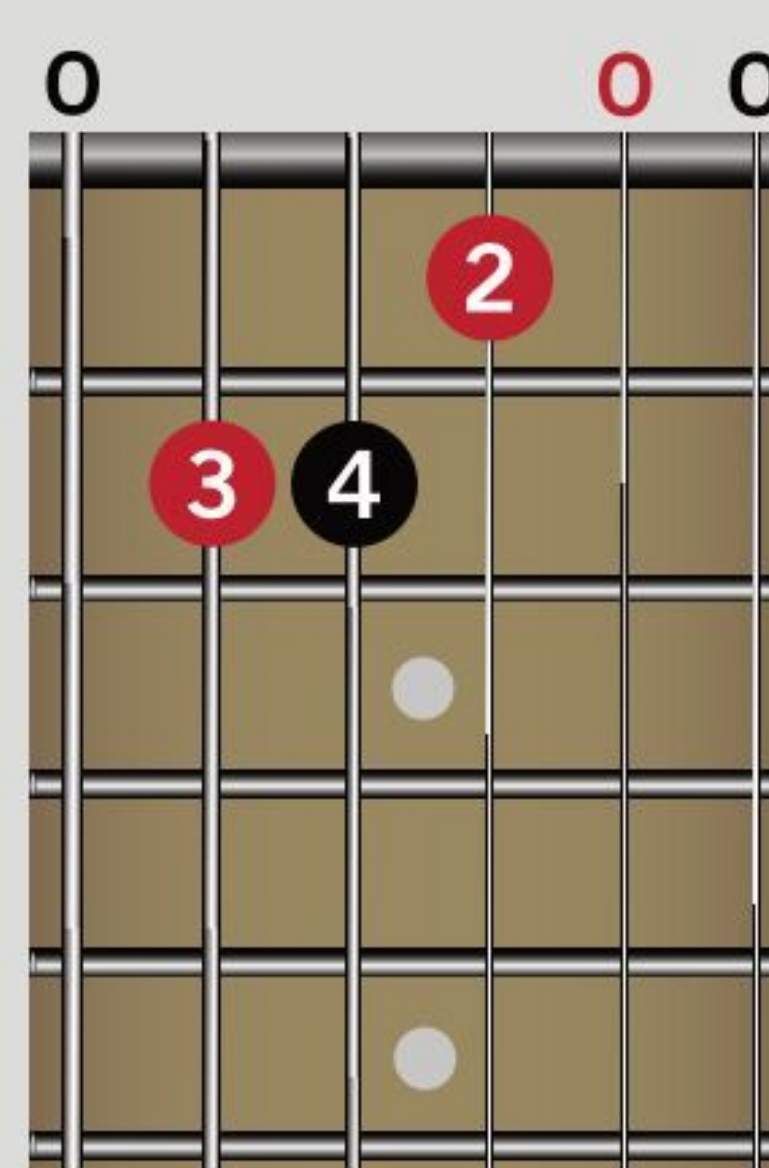
Zanger Robert Smith speelt live de akoestische gitaarpartij. De open akkoorden zijn technisch haalbaar voor vrijwel elke gitarist, maar voor de barrés is dat mogelijk anders. Kijk nog eens goed naar je techniek om barré-akkoorden te spelen en check of je duim zich aan de achterkant van de hals min of meer recht onder je wijsvinger bevindt - zo kun je maximaal kracht zetten. Lukt het alsnog niet, maak het je dan gemakkelijk door alleen de dunste vier of vijf snaren te gebruiken.

JUST LIKE HEAVEN

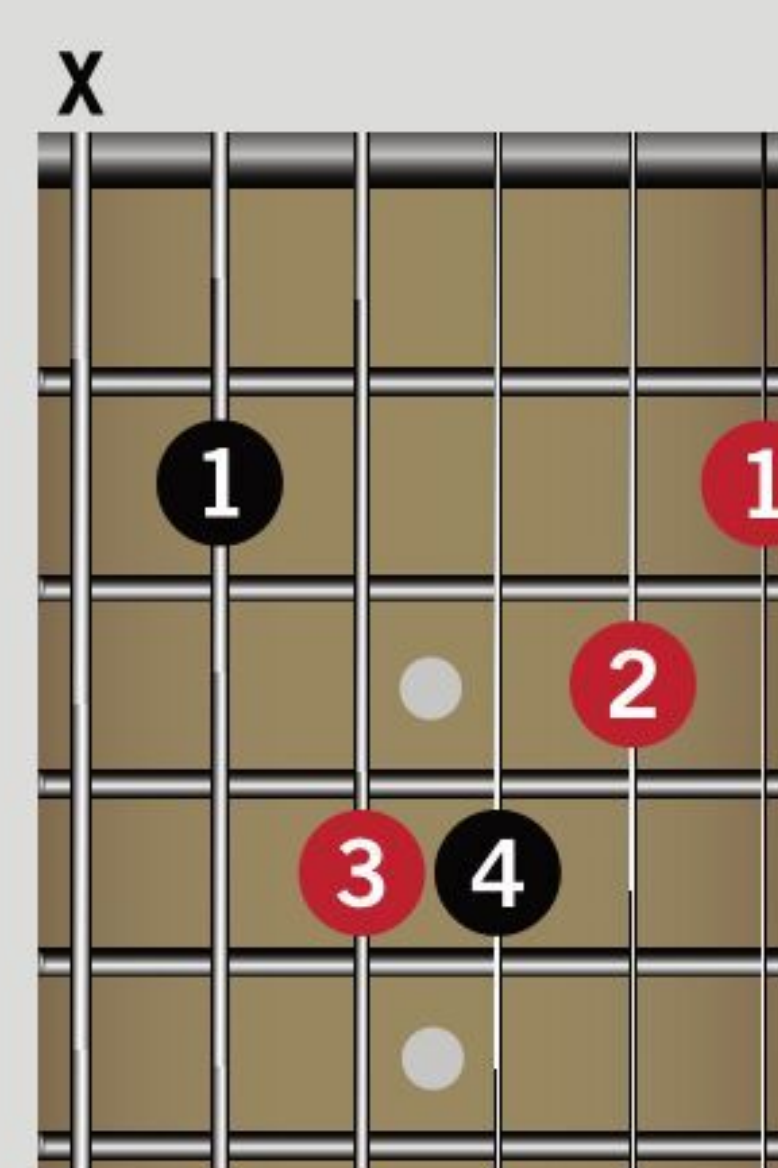
Tekst: Robert Smith
Muziek: Robert Smith, Laurence Tolhurst, Simon Gallup, Paul S. Thompson en Boris Williams. Copyright © 1987 Fiction Songs Ltd. Alle rechten wereldwijd worden beheerd door Universal MGB Music Publishing Ltd. Alle rechten voor de Verenigde Staten worden beheerd door Universal Music - MGB Songs. Internationaal copyright gedeponeerd. Alle rechten voorbehouden. Gebruikt met toestemming van Hal Leonard Europe Ltd



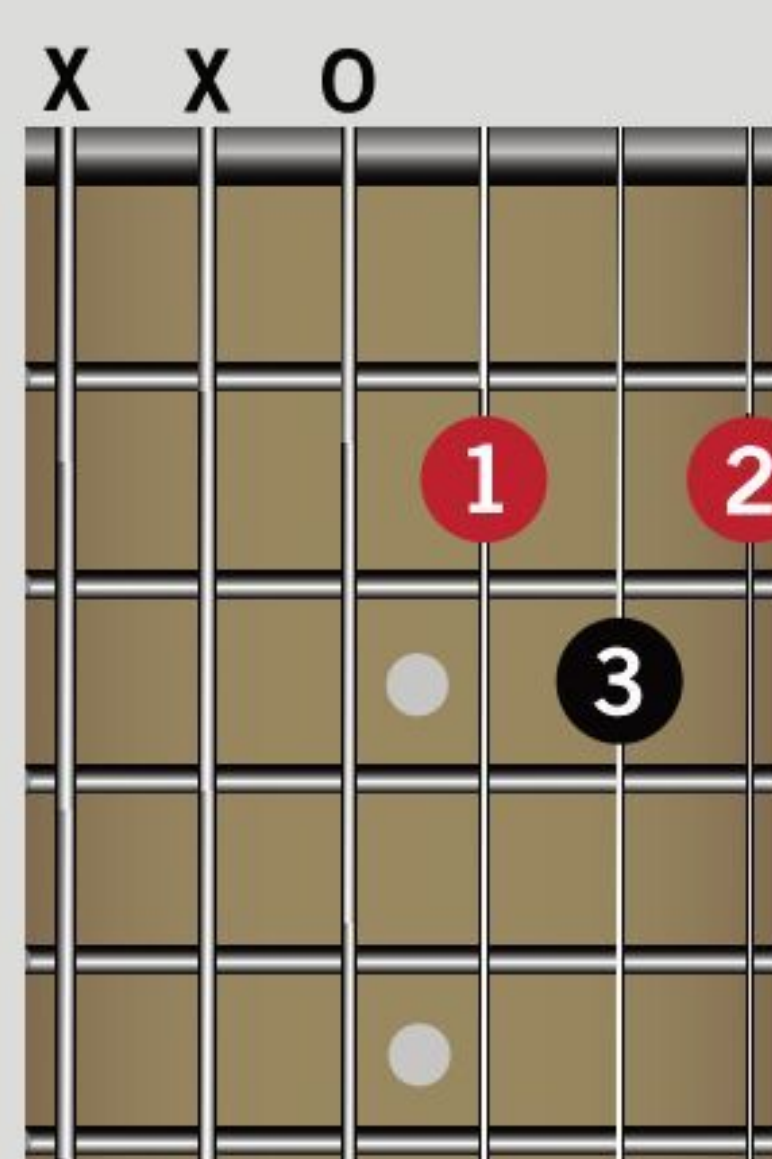
A



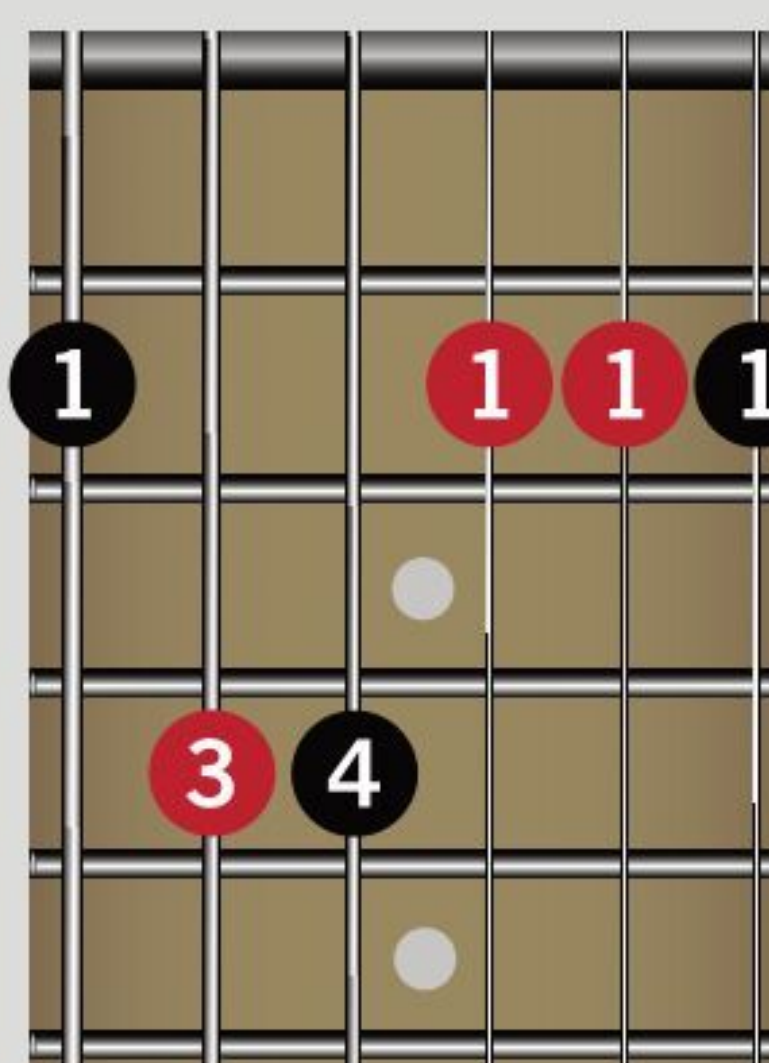
E



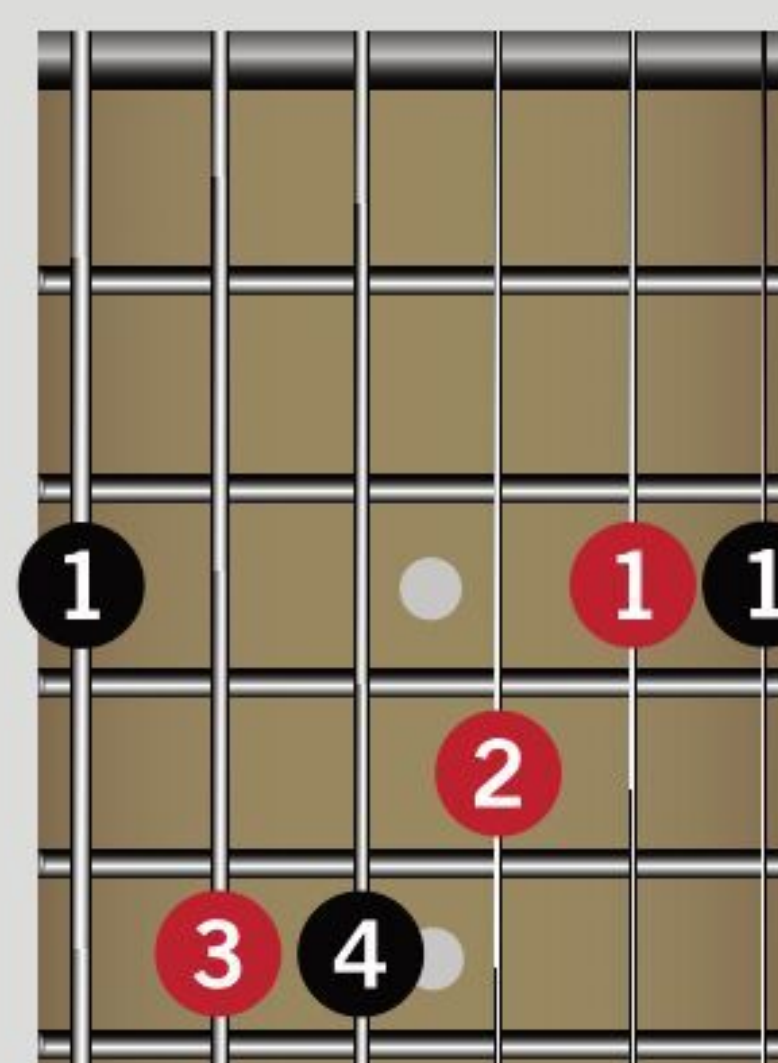
Bm



D



F#m



G



Bladmuziek

Just Like Heaven

Intro

A E Bm D x8

Couplet 1

Show me, show me, show me how you do that trick
 The one that makes me scream she said
 The one that makes me laugh she said
 Threw her arms around my neck
 Show me how you do it and I'll promise you
 I'll promise that I'll run away with you
 I'll run away with you

Tussenstuk

A E Bm D x4

Couplet 2

Spinning on that dizzy edge
 Kissed her face and kissed her head

Dreamed of all the different ways
 I had to make her glow

Why are you so far away she said
 Why won't you ever know that
 I'm in love with you?
 That I'm in love with you?

Brug

You, soft and only
 You, lost and lonely
 You, strange as angels
 Dancing in the deepest oceans

Twisting in the water

You're just like a dream

Tussenstuk

A E Bm D x4

Couplet 3

Daylight licked me into shape
 I must have been asleep for days
 And moving lips to breathe her name
 I opened up my eyes
 And found myself alone, alone
 Alone above a raging sea
 That stole the only girl I loved
 And drowned her deep inside of me

Slot

You, soft and only
 You, lost and lonely
 You, just like heaven

The Cure Just Like Heaven | Gitaarriff

♩=154

0:25 laat doorklinken

1 cont. sim. † tacet 1e keer

Het klinkt alleen als het origineel als je de eerste snaar laat meeklinken met noten die je op de tweede snaar indrukt. Selecteer je halselement (hoewel de band live vaak voor het brucelement kiest) met een behoorlijke clean geluid, met veel chorus, reverb en een beetje delay. Thompson slaat de meeste tonen naar beneden aan met zijn plectrum, maar je kunt ook best afwisselen.

IN DE BU

Mainstreet Een winkel met
uitsluitend Fender producten
Ook voor reparaties
www.gitaar.nl
de Fender shop
Voorburggracht 70, Zuid-Scharwoude, Tel 0226 31 70 45

01

DIAMOND
GUITARS
AMSTERDAM
BUY - SELL - TRADE HANDMADE GUITARS
WWW.DIAMONDGUITARS.NL
OFFICIAL LOWDEN & C.F. MARTIN DEALER
BY APPOINTMENT ONLY: +31(0) 611 477 420

02

 **GITAARSHOP
HEEMSTEDE**
HERENWEG 49, 2105 MC HEEMSTEDE - 06-53781330
WWW.GITAARSHOP-HEEMSTEDE.NL

03

Guitar Shop Delft • Nieuwe Langendijk 15 • 2611 VG Delft
guitar shop delft
Gitaar speciaalzaak voor akoestische- en
elektrische (bas)gitaren en versterkers.
Tevens onderhoud, modificatie en reparatie
van gitaren en versterkers.
015 - 212 98 95 • www.guitarshopdelft.nl • info@guitarshopdelft.nl

04

Gitaarles voor iedereen
Gitaarschool
APELDOORN
www.gitaarschoolapeldoorn.nl

05

 **JAVATAR
GUITARS**
DS € 27,- p/m (3 jaar) GAC € 27,- p/m (3 jaar)
COMPARE
AND YOU CHOOSE JAVATAR
www.javatar-guitars.com

06

**Adverteren
op deze pagina?**
Bel of mail Ollie Schmitz:
020 675 5308
ollie@k18.nl

GUITARSHOP APELDOORN HEET VANAF 1 MEI
**THE
Guitar
SHOP**
WWW.THEGUITARSHOP.NL


08

URT



DSOPM
DUTCH SCHOOL OF POPULAR MUSIC
SUMMER CAMP 2020
26 juli t/m 30 juli
Meer info:
www.dsopm.nl/summercamp

09



North End Music
Middenweg 225 • 1701 GB Heerhugowaard • Tel. 072-5712487
E-mail: northend@quicknet.nl • Website: www.northendmusic.nl

15

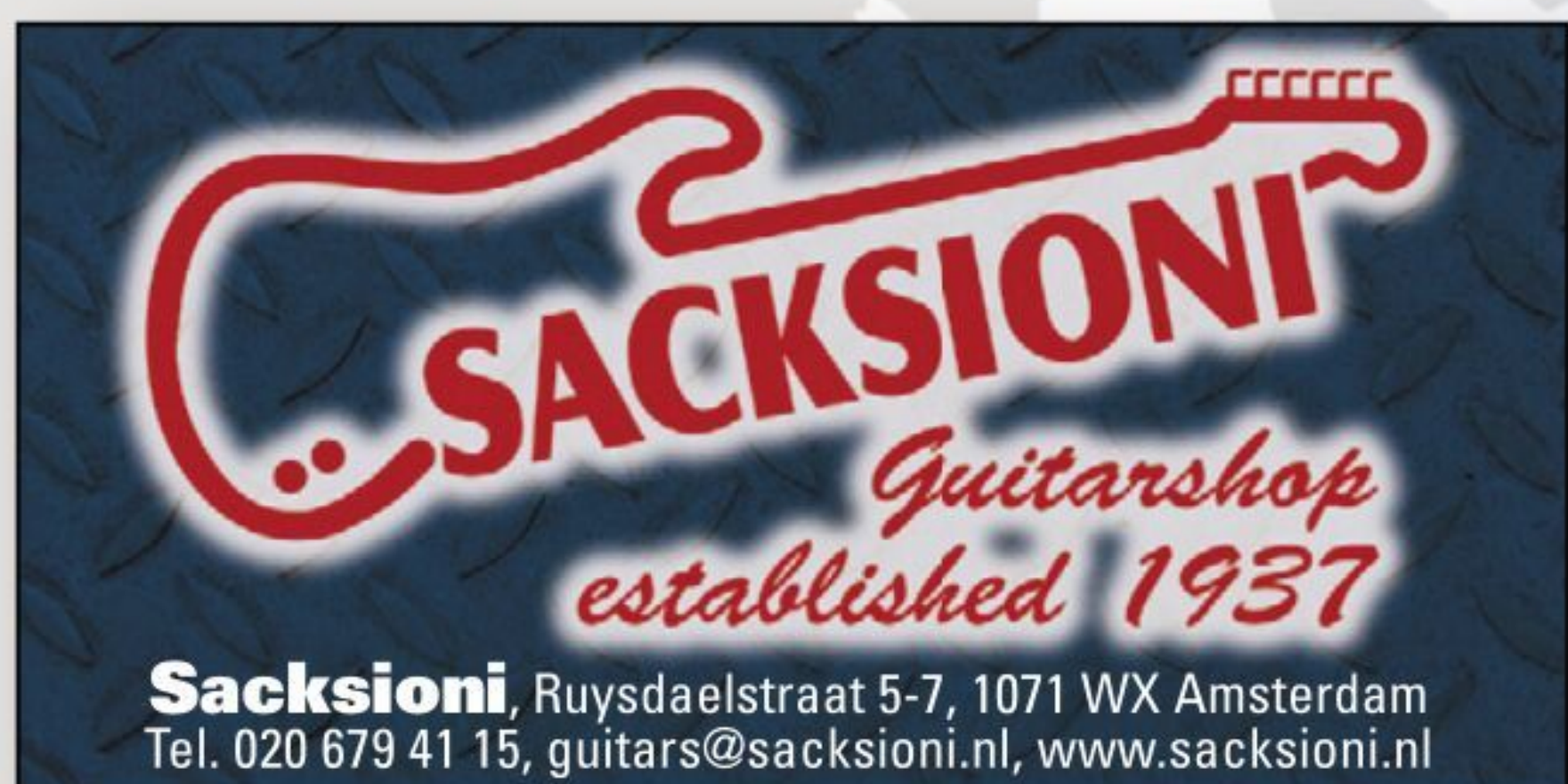
De Snaar
-Sinds 1978-
www.desnaar.nl

10



LORD OF THE STRINGS
europa's online snarenspecialist
t. +31 (0)33 453 74 16
www.lordofthestrings.com

16



SACKSIONI
Guitarshop
established 1937
Sacksioni, Ruysdaelstraat 5-7, 1071 WX Amsterdam
Tel. 020 679 41 15, guitars@sacksioni.nl, www.sacksioni.nl

11



We're back!
KEYMUSIC

17

DIJKMANMUZIEK
AMSTERDAM - ALKMAAR
dijkmanmuziek.nl

12



LeftyGuitars
the ultimate choice in lefthanded guitars & basses
B-2580 Peulis (Putte) - Belgium
Tel.: +32 (0)473/52.69.48
E-mail: patrick@leftyguitars.be
www.leftyguitars.be

18



VAN DE MOER INSTRUMENTS
www.vandemoer.be
AALST - BORSBEEK - GENT - GERAARDSBERGEN

13



GITARIUM
Tel: 010-4810973
Gitaren, versterkers, effecten, snaren, enz.
Wolphaertsbocht 205
Rotterdam
www.gitarium.nl

19



Kees Dee
EST. 1987
WWW.KEESDEE.NL
Amersfoort 033-4655355

14



alphenaar.com

20



AQUARIUM SESSIONS

- MINICONCERTEN
- INTERVIEWS
- TUTORIALS
- EN MEER.



ABONNEER JE OP ONS YOUTUBE-KANAAL!
www.youtube.com/c/aquariumsessions

Een project van Musicmaker,
Gitarist, Slagwerkkrant,
De Bassist en Interface



Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory
Amsterdam. Powered by Audient,
Auralex, Blue, Bose, Tama, Pro Tools

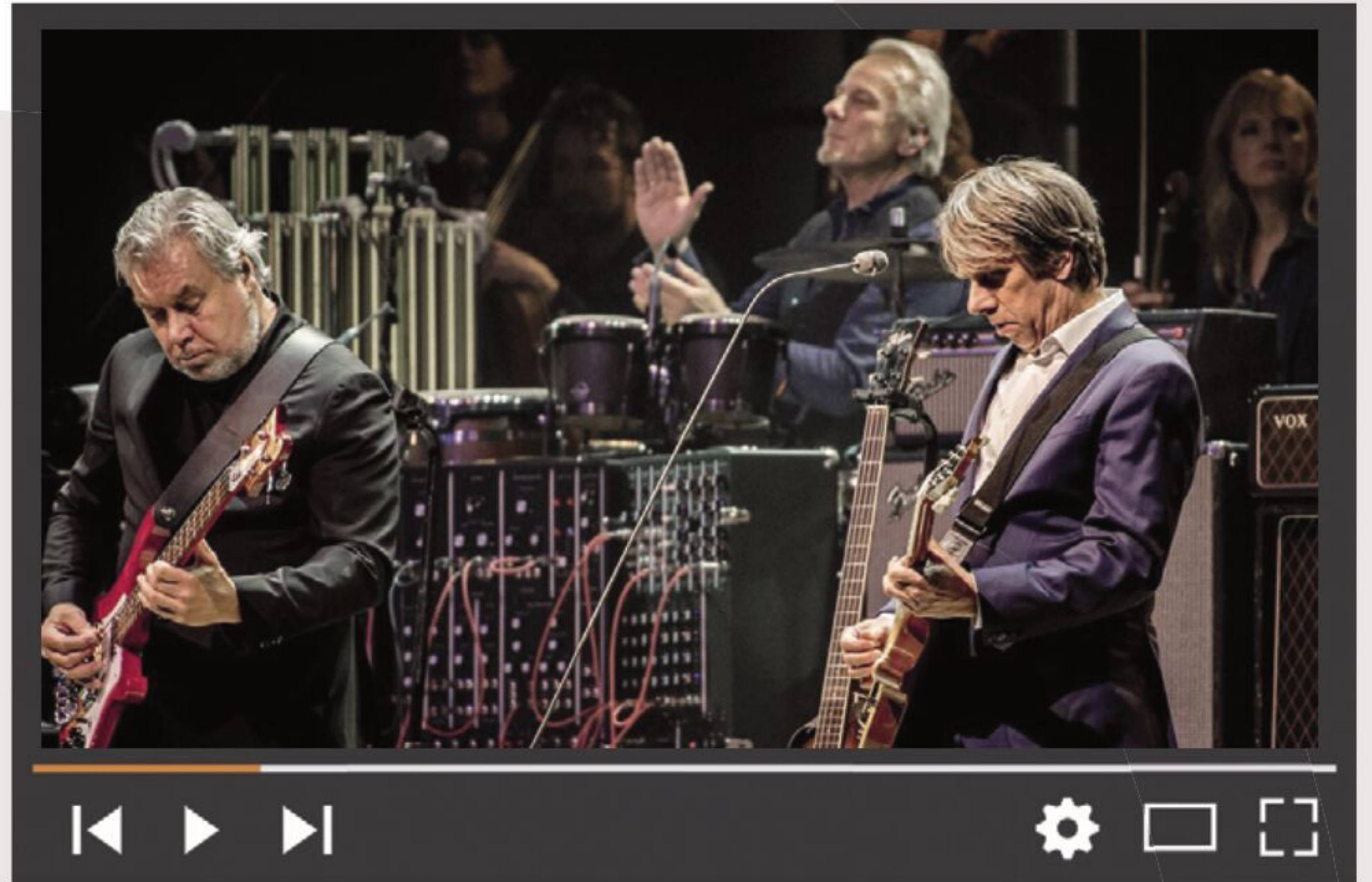




Videoseries voor muzikanten



Dr. Jordan Institute Nicole Jordan,
Mark Tuinstra, Stefan Kruger en Sean Fasciani



Jac Bico Gitaarsounds van The Beatles



Rory Ronde Neo-Soul Gitaar &
Neo-Soul Productions



Reinier Voet Akoestische gitaar in jazz



BJ Baartmans, Sjoerd van Bommel The Space
Age Travellers



Richard van Bergen en JJ Goossens van
Richville Blues & roots



Jesús Hernández & Jan-Luc van Eendenburg
Buena Vista Cuba



Jérôme Hol
Trio-performances en
workshop fusion



Jay-P
Microfoonkeuzes voor
elektrische gitaar

Check [Musicmaker.nl](https://www.musicmaker.nl), [Gitarist.nl](https://www.gitarist.nl), [Slagwerkkrant.nl](https://www.slagwerkkrant.nl), [DeBassist.nl](https://www.debassist.nl), [Interface.nl](https://www.interface.nl)



Gitarist



Interface

Gitarist | Events

Alles lijkt erop dat we in september terug kunnen naar 'normaal'. Met Gitarist en partners organiseren we op zaterdag 20 november een extra grote editie van workshopfestival en gearshow Amsterdam Guitar Heaven!

G Amsterdam Guitar Heaven

zaterdag 20 november, Q-Factory

Het is al de vijfde keer dat we dit event organiseren, maar voor het eerst betrekken we ook de Grote Zaal van Q-Factory erbij voor de Gearshow Gitaar & Bas, waar importeurs en fabrikanten van de bekende merken hun nieuwste producten laten zien. Uitproberen maar, dus! Daarnaast presenteren we workshops en masterclasses door het hele gebouw heen!

We organiseren deze dag samen met onze collega's van De Bassist, Musicmaker, Guitar Matrix, Stichting Output, Gitaarschool Nederland en EGTA.

Amsterdam Guitar Heaven is:

- Gearshow Gitaar & Bas in Grote Zaal en Foyer
- Workshops in de Kleine Zaal
- Masterclasses in de Barzaal
- Workshops en masterclasses in diverse ruimtes elders in het gebouw

Gearshow Gitaar & Bas

Op de Gearshow Gitaar & Bas kunnen de bezoekers de nieuwste gitaren, bassen, amps, pedalen, software en accessoires zien en uitproberen. De Grote Zaal van Q-Factory wordt voor het eerst bij dit evenement betrokken, waardoor de expositieruimte enorm toeneemt en ook de 'anderhalve meter' gewaarborgd kan worden. We verwachten een 15-tal exposanten, van de grootste merken tot boetiekmerken en bouwers.

Interesse in een stand om eindelijk je producten weer te kunnen laten zien? Bel met Keijser 18 Media-producties 020 675 5308 of mail amsterdamguitarheaven@k18.nl.

Workshops en masterclasses

Als ieder jaar presenteert Amsterdam Guitar Heaven een breed palet aan workshops en masterclasses. Gitaar en bas. Van klassiek tot metal. Voor beginners en gevorderden. De workshops vinden plaats door het hele gebouw heen, met veel individuele aandacht en participatie.

Avondprogramma

Ook hebben we een bijzonder avondprogramma in petto in de Grote Zaal van Q-Factory. Het programma zal in het teken staan van het thema 'Tour door de tijd'. Volg Gitarist.nl en onze socials voor programma-nieuws!

Tickets

De ticketverkoop start binnenkort. Kijk op Gitarist.nl of onze social media, of op deze pagina in de volgende editie van Gitarist!

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

Zaterdag 20 november, 12.00-18.00 uur,
Q-Factory Amsterdam
www.gitarist.nl/events



Gitarist

DE BASSIST
KWARTALEBLAD VOOR BASSISTEN

Music
maker
tijdschrift voor muzikanten



GITAARSCHOOL
NEDERLAND

EUROPEAN GUITAR
TEACHERS' ASSOCIATION EGTA

G SERVICEDESK

Neem nu een jaarabonnement op **Gitarist**
En krijg er een mooi welkomstcadeau bij!

12 edities voor € 69,90

Dat is 20% korting op de losse nummer prijs

Plus naar keuze een van de items hieronder
afgebeeld – of een ander cadeau dat je op
Muziekmagazines.nl kan uitkiezen!



Gitarist stuurt je een welkomstcadeau op als je nu een jaarabonnement (12 edities) neemt! (zolang de voorraad strekt)
Kies een van de volgende cadeaus:



Acoustic Special Out of the Woods (t.w.v. € 23,90, 116p), Tipboek Elektrische Gitaar (t.w.v. € 17,50, 262p), Tipboek Versterkers en Effecten (t.w.v. € 17,50, 302p), of een jaarabonnement (6 edities) op Musicmaker (t.w.v. € 29,90).

Let wel: je zit nóóit vast aan een abonnement; je kunt altijd opzeggen als de abonnementsperiode verlopen is!

Bestel nu! Ga naar:

muziekmagazines.nl/gitarist
of bel 020 675 5308.

De eerste serieuze gitaar die ik kocht was een Ibanez JEM en dan tel ik de Ibanez RG550 die ik daarvoor had niet mee, omdat ik toen eigenlijk al een JEM wilde. Na een jaar het gevoel te hebben gehad op de gitaar van iemand anders - Steve Vai - te spelen, heb ik hem verkocht en kwam er een volwassen uitzienende PRS voor terug.

Live speel ik op twee Charvel signaturegitaren, waarvan ik er een in D stem, via een Fractal FX8. Mijn favoriete ampmodel is de Victory V30 MkII. Ik heb altijd een volume-pedaal vlak voor de ingang van de versterker en verder nog een beetje reverb en delay, soms wat chorus. Ik ben een fan van ringmodulators en tijdens de laatste tour heb ik die van de Fractal gebruikt.

Het nieuwe Aristocrats-album 'Freeze! Live in Europe 2020' is het verslag van een bijzondere periode voor ons. Na maanden van genadeloos touren kenden we het materiaal van ons laatste studioalbum door en door en toch hadden we nog altijd zin om de songs te spelen en gebeurden er elke avond wel verrassende dingen. Het is een muzikale 'foto' waar we erg blij mee zijn.

Koop pas een nieuwe gitaar als je zeker weet dat je alles uit je oude gitaar hebt gehaald wat erin zit. Draai aan alle knoppen, sluit andere versterkers aan, luister hoe hij reageert op veranderingen in je techniek. Daar word je niet alleen een betere gitarist van, je weet ook beter wat je zoekt en als je oude gitaar dat niet heeft, is het tijd om te shoppen.

Ik heb ook wel eens een gitaar gekocht omdat die even oud was als ik. Een rode Gibson ES-335. Ik vond hem in een winkel en het serienummer vertelde me dat hij van eind 1971 of begin 1972 was, net als ik. Het voelde een beetje of we samen naar school waren geweest. Ik dacht: dit is voorbestemd! Het is trouwens een prima ES.

De laatste gitaar die ik kocht was een Nik Huber Orca 59, omdat ik een Les Paul-sound nodig had. Maar als iemand me zou vertellen dat ik de eerste vijf jaar geen gitaren meer zou mogen kopen, kan ik daar mee leven. Ik ben blij met de gitaren die ik heb. Op dit moment ben ik dan ook meer geïnteresseerd in een midi-interface in de vorm van een gitaar dan in een oude Strat of zo.

Guthrie Govan

Bij het verschijnen van het nieuwe live-album van The Aristocrats vertelt gitaarvirtuoos Guthrie Govan over zijn gereedschap... tekst David Mead foto Cian O'Sullivan

muzeikmagazines.nl

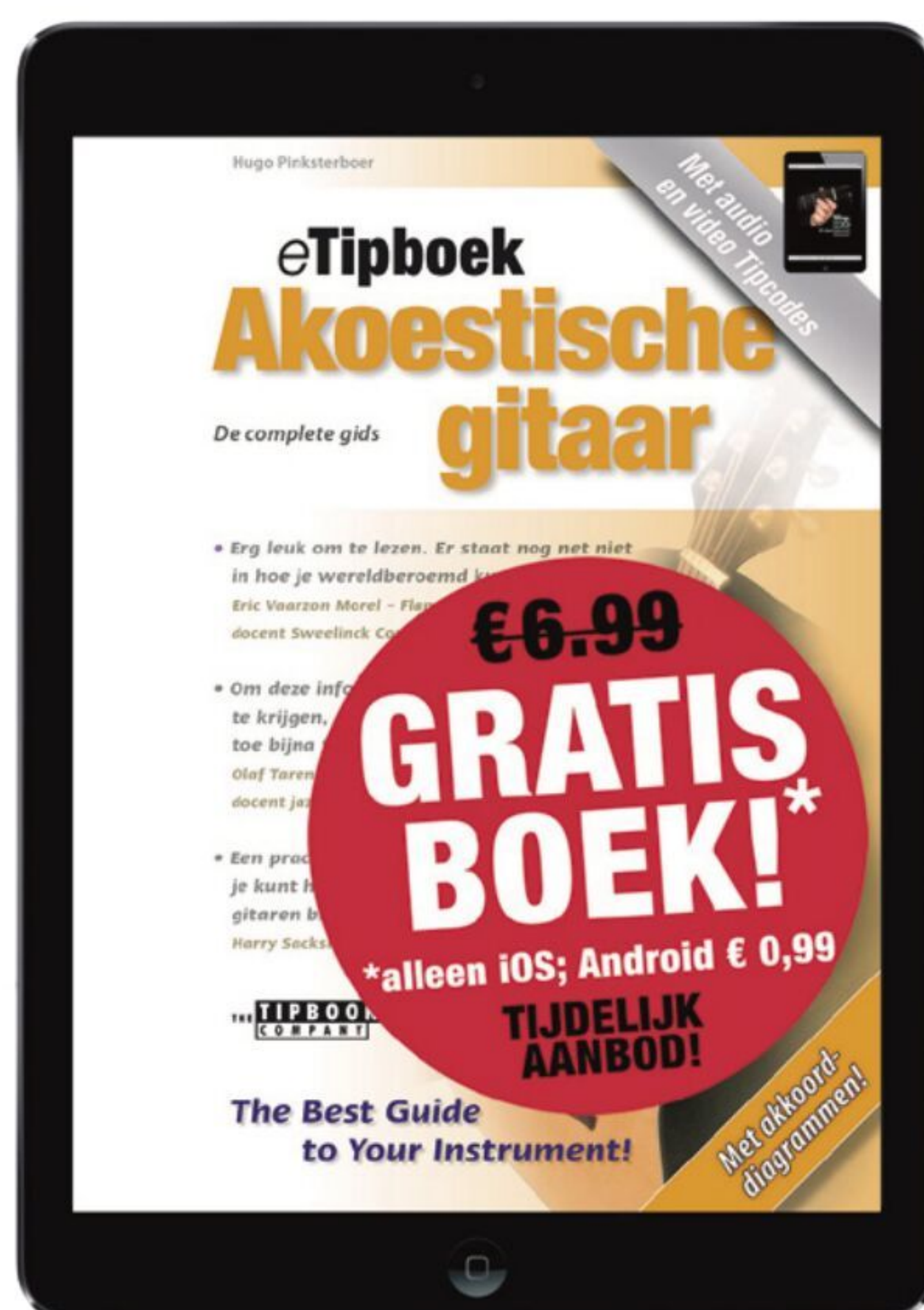
Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,50
muzeikmagazines.nl/de-bassist
DE BASSIST. BASSICS.
Mag. App. Site. Social. Video. Events.

Gitarist		Adverteerdersindex	
Alphenaar	60	Kees Dee	60
Amsterdam Guitar Heaven	42	Key Music	24/60
Cort	39	Lefty Guitars	60
Bassist	66	Lord Of The Strings	60
De Snaar	60	Mainstreet	60
Diamond Guitars	60	Muziekmagazines.nl	18
Dijkman	60	North End Music	60
Fender	68	Nuclear Blast	39
Gitaarschool Apeldoorn	44	Sacksioni	60
Gitaarshop Heemstede	60	Sennheiser	67
Gitarist	50	Sound Service	15
Gitarium	60	Stage Coach Sessions	62
Gretsch	03	The Music Alliance	08
Guitar Shop Delft	60	Thomann	22/23
Guitarshop Apeldoorn	60	Tipbook Company	66
Homestead	60	Van De Moer Instrumenten	60
High Tech Distribution	13/17	Voerman & Meyer	47
Jackson	29		

VOOR NIKS

Ze zijn gek, die jongens van de Tipbook Company. Zes geactualiseerde e-boeken bomvol informatie, maar liefst 200 tot 300 pagina's dik. Nu geen €17,50 (print) of €6,99 (eTipboek), maar helemaal gratis* te downloaden via www.tipbook.com/apps. Cadeautje!

*Tijdelijke actie. Normale prijs eTipboek €6,99. Nu gratis voor iOS; €0,99 voor Android. Geldt voor alle digitale Tipboeken. Check www.tipbook.com/apps. Papieren Tipboeken: €17,50 per 01-02-1016.



www.tipbook.com – www.tipbook.com/apps





Evolution Wireless Digital

Evolving With You.

Evolution Wireless Digital raises the bar by providing the highest dynamic range of any wireless system currently on the market, utilizing advanced features that simplify your setup and guarantee the most reliable connection. Maximize efficiency by taking full control with the Sennheiser Smart Assist app and automatically coordinate frequencies with ease. Increased bandwidth and the lowest latency make it the most powerful tool for those who put quality and performance above all else.

www.sennheiser.com/EW-D



SENNHEISER

THE SONIC SHAPE- SHIFTER



AMERICAN ACOUSTASONIC® JAZZMASTER®

An otherworldly guitar that combines iconic acoustic voicings and big electric tones with one powerful Blend Knob. Unlock an impossible range of sounds - no matter how you spin it.

Fender®

CRAFTED IN CORONA, CALIFORNIA

© 2021 Fender Musical Instruments Corporation. FENDER, FENDER in fanciful script, JAZZMASTER and the distinctive headstock commonly found on Fender guitars and basses are trademarks of FMI. All rights reserved.

● The AMERICAN ACOUSTASONIC JAZZMASTER shown in Ocean Turquoise. Iconic acoustic voicings. Big electric tones. One powerful Blend Knob.